

Կրթություն

Շաբաթերթ «Krtutian» (education) weekly «Кртутян» (образование) еженедельник 26.04.2023թ. չորեքշաբթի թիվ 18-19 (1095-1096)

Կգա օրը, եւ մենք կվերադառնանք Հայրենիք ...Լինի 108, թե էլի մի քանի տարի անց

Ապրիլի 24-ին երկիրը խնկարկեց Հայոց Մեծ Եղեռնի զոհերի՝ սուրբ ևահատակների հիշատակը

Պիտի կերտենք նո՛ր արշալույս

1915-2023
Հայոց Ցեղասպանության
108-րդ տարելից

**Հիշում եմ
եւ պահանջում**

Պատմության դասը

Հայ ժողովուրդն այլևս երբեք թույլ չի տա իր հետ վարվել այնպես, ինչպես 1915 թվականին ու դրանից առաջ, դրանից հետո... Հայ ժողովուրդն այլևս երբեք չի խաբվելու, որովհետև անվերադարձ թոթափել է մշուշը իր գիտակցության վրայից եւ այսուհետև ապավինելու է միայն ու միայն իր սեփական ուժին...

Հայ ժողովուրդն այլևս երբեք չի պարտվելու, որովհետև յուրացրել է արդեն պատմության մեծագույն դասը. *չկան լավ կամ վատ ժողովուրդներ, այլ կան միայն ազգային շահեր*, որոնք կարող են համընկնել կարճատև պահերի միայն, իսկ ընդհանրապես՝ գտնվում են հավերժական բախման ու պայքարի մեջ, եւ *«հաղթում է ոչ թե արդարը, այլ՝ ուժեղը»*:

* * *

Ու որպեսզի աշխարհը թոթափի իր գերանտարբերությունն ու դառնա փոքր-ինչ հայասեր, մենք ստիպված ենք թոթափել մեր գերնարդասիրությունն ու դառնալ փոքր-ինչ եսասեր: Մնացածը՝ մեր պատմական, քաղաքակրթական, բանական ու բարոյական գերներուժով ժամանակի հետ:

Այն, ինչ տեղի ունեցավ 1915-ին ու դրանից առաջ եւ շարունակվեց մինչև 1923 թվականը, սկսվել էր 1878 թվականին, երբ միջազգային դիվանագիտության պատմություն մտավ Հայկական հարցը: Թուրքիան, օգտվելով առաջին համաշխարհային պատերազմի ընձեռած հնարավորություններից, հղացավ մարդկային պատմության մեջ մինչ այդ չլսված, նույնիսկ իրենց՝ թուրքերի պատմության համար աննախադեպ հրեշավոր մի ծրագիր եւ ձեռնամուխ եղավ դրա պետականորեն կազմակերպված իրագործմանը՝ Հայկական հարցից ազատվել Հայաստանում հայ բնակչության ոչնչացմամբ, մեկընդմիջտ տիրանալ հայ ժողովրդի պատմական հայրենիքին:

Տարիներ հետո «հայր» Ստալինը պիտի ասեր՝ չկա մարդը, չկա պրոբլեմը: Ֆյուրերը Հիտլերը պիտի ավելացներ՝ ո՛վ է այսօր հիշում հայկական կոտորածները: Բայց իրենք՝ թուրքերը, արդյո՞ք բավականաչափ հիմքեր ունեին մտածելու, որ մնալու են անպատիժ: Եվ արդյո՞ք հայերի ցեղասպանության համար ողջ պատասխանատվությունը ընկնում է միայն Թուրքիայի վրա, թե՞ կան նաև մեղսակիցներ: Կայգերական Գերմանիա՞ն... Ռուսաստան՞ը... Անգլիա՞ն... Առայժմ մեզ անծանոթ են եվրոպական պետությունների, Ռուսաստանի դիվանագիտական խարդավանքների ու խաղերի բոլոր մանրամասները, որ հիմքեր դառնային ուղղակի մեղադրականի, Հայկական հարցի պատմության՝ 1915-ին նախորդած 37 տարիների ընթացքում: Սակայն տարրական տրամաբանությունը մեզ հուշում է, մանավանդ, երբ համադրում ենք պատմական իրադարձությունները եւ հայտնի բազմաթիվ փաստեր, որ եւ եվրոպական պետությունները, եւ Ռուսաստանը իրենց քաղաքական շրջապատում երբևէ այնուամենայնիվ նպաստեցին Թուրքիայի ոճրագործ դիրքորոշմանը...

Հիշենք Սան-Ստեֆանոյի պայմանագիրը, ապա՝ Բեռլինի կոնգրեսը եւ Խրիմյան Հայրիկի «Երկաթե շերտի» պատվիրանը... Հիշենք դրանից առաջ քաջ գեթուցիների՝ դեռևս 1862-ին ժայթքած հերոսական ապստամբությունը: Ավաղ, 1915-ին Արեւմտյան Հայաստանի միայն մի քանի գավառներ ու քաղաքներ հետևեցին քաջ գեթուցիների օրինակին: Իսկ ընդհանրապես՝ 600 տարի պետականությունը կորցրած հայ ժողովուրդը, այլևս անվստահ սեփական ուժերի հանդեպ, հույսեր էր փայփայում օտար միջամտու-

թյամբ եւ օգնությամբ ազատագրվել դեռևս 11-րդ դարից Առաջավոր Ասիա եւ Հայաստան ներխուժած սելջուկ-թուրքերից... Սկսած 1722 թ. Դավիթ Բեկի ապստամբության օրերից, մասնավորապես արեւելահայոց մեջ ձեւավորվեց ռուսական կողմնորոշումը: Հայության մի զգալի մասն էլ ուներ արեւմտյան (եվրոպական) կողմնորոշում: Երկարատև քաղաքական դեգերումներից հետո, վերջապես, 1878-ին կարծես թե «հասանք» մեր ուզածին. մեր դատը հանձնված էր օտար բարձր ատյաններին, մտել էր օրակարգ... Շուրջ 40 տարի մեր «հովանավորները» առեւտուր արեցին, եւ բոլորն էլ ինչ-որ մի բան շահեցին՝ բացի մեզանից: Ռուս-թուրքական պատերազմները հայոց հույսը միշտ վառ էին պահում, սակայն դա միայն Ռուսաստանին ձեռնտու հետևանքներ էր ունենում: Ի վերջո, Հայկական հարցի «մենաշնորհը» Ռուսաստանն իր ձեռքը վերցրեց: Սակայն Ռուսաստանին Հայաստանը պետք էր առանց հայերի: Տնտեսական տեսակետից ձեռնտու էր Հայաստանի բնիկ բնակչության աքսորումը եւ ռուսներով բնակեցումը: Ռուսաստանի քաղաքական շահը պահանջում էր խոչընդոտել Արեւմտյան Հայաստանի ազատագրությանը, որպեսզի վերջնականապես ձուլեր, յուրացներ, սեփականացներ 1828-ից իրեն անցած Արեւելյան Հայաստանը...

Հիշենք 1914-ին Պետական Դումայում դեպուտատ Մարկովի ելույթը. *«Ինչո՞ւ համար, իսկապես, Ռուսաստանը պետք է Կովկասի սահմանազխում ստեղծի Մեծ Հայաստան: Դա ավելի վատ կլինի, քան Մակեդոնիան: Դա կստեղծի երկրորդ Լեհաստան: Հայերը լավ են ապրում, թե վատ, դա նրանց գործն է, իսկ մենք, եթե օժանդակենք ստեղծելու հայկական պետություն, նշանակում է՝ օժանդակենք կորցնել ամբողջ Կովկասը»*:

19-րդ դարի վերջին, հատկապես՝ 90-ական թվականներից, հայ ազգային-քաղաքական կյանքը զարթոնք էր ապրում: Թվում է՝ ուր որ է պիտի արվեր ազգային-ազատագրական պայքարի մի վերջին հզոր ճիգ, եւ վերականգնվում էր Պատմական Հայրենիքը: Սակայն այդպես էլ չկարողացանք մի բերել մեր ուժերը, ապավինեցինք օտարին ու ոչ միայն չհասանք մեր ազգային բնականոն երազի իրականացմանը, այլև եղեռնագարկ եղանք, եւ ոսոխը տիրեց մեր հայրենիքի 9/10-րդ մասին...

տես՝ նաև էջ 8-10

Հայկական հարց՝ համայն հայության եւ յուրաքանչյուր հայի գերագույն խնդիրը մինչեւ ի սպառ լուծում

Հետահայաց

Նահանջ
հազար տարով
Երկաթ շերտի դասը

Ուզենք, թե չուզենք, լինենք հանրապետություն, թե մի-
ապետություն, ժողովրդավարությանն անկեղծորեն փար-
վենք, թե խաղանք ժողովրդավարություն, մեր իրական
կամ արհեստականորեն մեր կողքին հայտնված հարե-
անների հետ լինենք պատերազմի, թե բարիդրացիական
հարաբերությունների մեջ, միեւնույնն է, մեր **խնդիրը**
մնում է նույնը արդեն հազար տարի: Իսկ թե որն է մեր ընդ-
հանրական խնդիրը, գիտե՞ք անգամ յուրաքանչյուր հայ
երեխա. ձեռակերպենք այն գեղարվեստորեն՝ **վերադարձ
դեպի Արարատ**, կուսակցականորեն՝ **ազատ, անկախ,
միացյալ**, պատմագիտորեն՝ **Պատմական հայրենիքի
վերականգնում...** թե մի այլ եզրով՝ էական չէ: Բովանդա-
կությունը նույնն է: Ու քանի դեռ խնդիրը լուծված չէ, միշտ
մնում է այժմեական:

Մեր (միջին սերնդի) պատմության տարիներին մի-
ջազգային դիվանագիտությունն ու նրա պատմությունը
մեզ համար հետաքրքրական էին հենց այն մասերով, որ
ամենվիճակում էին **Հայկական հարցին**: Հետագայում այս
հասկացության փոխարեն ավելի հաճախ սկսեցին կի-
րառվել **Հայ դատի խնդիր, պահանջատիրություն** եզրե-
րը: Վերջին տարիներին առավել գործածականը **Հայոց
ցեղասպանության ճանաչում** հասկացությունն է:

Առաջին հայացքից՝ երեքն էլ նույն իմաստն ունեն
կարծես, բայց նրբերանգային մեծ տարբերություն կա
դրանց միջև եւ նույնիսկ՝ ակնհայտ նահանջ: Ստացվում
է, որ մեր **հազար տարով նահանջը** նորից նահանջ է ապ-
րում: Այնինչ, Արցախի ազատագրական պայքարը եւ հաղ-
թանակը որոշակիորեն կանգնեցրին մեր հազարամյա նա-
հանջը. **վերականգնված է Հայաստանի Հանրապետու-
թյունը**՝ իբրեւ անկախ եւ ինքնիշխան պետություն, եւ
ազատագրված է Պատմական հայրենիքի արեւելյան
կողմի մի հատվածը: Թվում է, թե ժամանակն է պետակա-
նորեն անդրադառնալ **Սերի** դաշնագրից բխող մեր իրա-
վունքներին...

Սակայն քաղաքագետը կամ պետական քաղաքակա-
նության մեջ գործող անհատը կարող է մեզ դիվանագի-
տական խրատ տալ, թե՛ քաղաքականությունը **հնարա-
վորի** իրագործման արվեստն է, եւ Հայոց ցեղասպանու-
թյան ճանաչումով այսօր բավարարվել տրամաբանորեն
ճշգրիտ տարբերակ է: Գուցե դա ճիշտ է արտաքին դիվա-
նագիտության դաշտում, բայց ոչ երբեք՝ մեր **հասարակա-
կան գիտակցության** մեջ: Նկատի ունենք մեր հազարամյա
նահանջի պատմական ցավալի փաստը եւ վերածնված
Հայաստանի առաջիկա հաջողությունների հանդեպ մեր
մեծ ակնկալիքը: Այն հզոր ներուժը, որ ունի աշխարհասփ-
յուռ հայ ժողովուրդը, թերեւս կարոտ է հայության բոլոր
հատվածները միմյանց սոսնձելու կարողությամբ օժտ-
ված մի **գաղափարախոսության**, որը չի վախենա
ազգայնական հորջորջվելուց եւ միանշանակ կտարփո-
ղի **ազգային շահը**՝ առանց որեւէ այլեւայլության... մին-
չէ որ դա կարողանանք անել նաեւ **պետականորեն**:

Ամեն մի կառույց, անգամ տիեզերքը՝ Արարչագործու-
թյունից առաջ, նախ հանդես է գալիս իբրեւ **միտք, գաղա-
փար, նախագիծ** եւ նոր միայն **իրական** տեսք է ստանում:
Ունենք մեր երազների երկիրը՝ իբրեւ **Հոգեւոր Հայաս-
տան, Պատմական հայրենիքի տեսիլ**, այժմ արդեն պիտի
ունենանք՝ իբրեւ **գաղափար, նախագիծ** ու **ծրագիր**: Ամեն
մի ծրագրի (խնդրի) իրագործման համար անհրաժեշտ են
մեսուրներ (թող ներվի **պաշար** բառի փոխարեն օտար
բառի գործածումը)՝ **հոգեւոր, բարոյական, գաղափարա-
կան, տնտեսական, մյուսական** եւ այլն...

Ուրեմն՝ ունենանք **գաղափարը** մեր ուղեղներում,
հավատը՝ մեր սրտերում, **ծրագիրը**՝ մեր գործերում ու
անդուլ, անդադար կուտակենք անհրաժեշտ պաշարները
(ռեսուրսները)՝ առանց երկմտելու, առանց երկնչելու,
առանց տարբեր ավտորով միմյանց վարակելու եւ, ամե-
նակարեւորը՝ **ազատվելով ստրկախտից**: Կա **քարերը
հավաքելու** ժամանակը, կա **քարերը նետելու** ժամանա-
կը: Մենք միշտ այդ ժամանակը դիմավորել ենք **առանց
քարերի, թղթե շերտի** (հիշենք **խրիմյան Հայրիկի** խրա-
տը), դրա հետեւանքով էլ քարերը հավաքելու եւ քարերը
նետելու ժամանակները հերթագայել են միմյանց (արդեն
հազար տարի), ու այդպես էլ չի եկել **մեր ժամանակը**:

Արդ, ժամանակն է նախապատրաստելու **մեր ժամա-
նակը**: Երկար թե կարճ, մեծ թե փոքր, ամեն մի ճանա-
պարհ կամ գործ սկսվում է առաջին քայլից:

Սկսենք նաեւ մենք: Թեկուզ մեզ հետ տեղի ունեցածը
հստակ պատկերացնելու, մեր պատմությունն ու մեզ
ճանաչելու պարզ քայլից:

Գ.Մ.
«Կրթություն», թիվ 17-18, 22.04.2009 թ.

Հարգանքի տուրք՝
Հայոց ցեղասպանության զոհերի հիշատակին

Վարչապետ Նիկոլ Փաշինյանը ՀՀ նախագահ Վահագն
Խաչատուրյանի, Ազգային ժողովի նախագահ Ալեն
Սիմոնյանի եւ երկրի բարձրագույն ղեկավարության հետ
Հայոց ցեղասպանության զոհերի հիշատակի օրվա կա-
պակցությամբ այցելել է Ծիծեռնակաբերդի հուշահամալիր՝
հարգանքի տուրք մատուցել Մեծ Եղեռնի 1,5 միլիոն զոհե-
րի հիշատակին:

Նիկոլ Փաշինյանը ծաղկեպսակ է դրել հուշակոթողին,
ծաղիկներ խոնարհել Հայոց ցեղասպանության զոհերի հիշ-
ատակը հավերժացնող անմար կրակի մոտ:

Դեռեւս ապրիլի 23-ի երեկոյան, լույս 24-ի գիշերը, ապա
բացված օրվա ողջ ընթացքում չէր դադարում երեւանցիներ-
ի, ՀՀ բոլոր մարզերից, Սփյուռքից եկած մեր հայրենակից-
ների եւ բազմաթիվ օտարերկրացիների հոսքը դեպի Ծի-
ծեռնակաբերդի հուշահամալիր...

ՀՀ վարչապետ Նիկոլ Փաշինյանի ուղերձը՝
Հայոց ցեղասպանության զոհերի հիշատակի
108-րդ տարելիցի կապակցությամբ

Սիրելի՛ ժողովուրդ,
Սիրելի՛ հայրենակիցներ,
Ապրիլի 24-ին մենք ոգեկոչվում ենք
20-րդ դարասկզբում Օսմանյան կայս-
րության կողմից իրականացված Հա-
յոց ցեղասպանության 1.5 միլիոն զո-
հերի հիշատակը, եւ տասնյակ հազա-
րավոր քաղաքացիներ այսօր հար-
գանքի, հիշատակի եւ խոկունի եթթ
կիրականացնեն դեպի Ծիծեռնակա-
բերդի հուշահամալիր:

Ապրիլքսանջորսյան երթը, թերեւս,
մեր իրականությունը կանխորոշած ու
կանխորոշող ամենաազդեցիկ երեւ-
ույթն է, մեր պատմության, անցյալի եւ
ապագայի մասին մտածելու մի բացա-
ռիկ օր: Ի՞նչ են մտածում դեպի Ծիծեռ-
նակաբերդի հուշահամալիր հաճախ
մանկահասակ երեխաների ծնեքերը
բռնած քայլող երիտասարդ ծնողները,
կամ կյանքի ավելի մեծ փորձառու-
թյուն ունեցող տատիկներն ու պապիկ-
ները:

Նրանք, թերեւս, խորհում են երկու
հարցի շուրջ. ինչո՞ւ Մեծ Եղեռնը տեղի
ունեցավ եւ ի՞նչ է պետք անել՝ դրա
կրկնությունը բացառելու համար: Հա-
յոց ցեղասպանության պատճառների
մասին հարյուրավոր ու հազարավոր
աշխատություններ են գրվել, ի հայտ

են բերվել բազմաթիվ պատճառներ եւ
շարժառիթներ: Ինչ վերաբերվում է
նման ոճի կրկնությունը բացառելու
մեթոդաբանությանը, դա մեծապես
կախված է «պետություն» եւ «տարա-
ժաշրջան» հասկացությունների մեր
ընկալումներից:

Պետությունը, միայն զարգացած եւ
ինքնիշխան պետությունն է ի վիճակի
ապահովել մեր ժողովրդի լինելիու-
թյունն ու անվտանգությունը, իսկ պե-
տության կայացման գործում յուրա-
քանչյուրն ունի անելիք՝ կրթությամբ,
աշխատանքով, քաղաքացիական
պատասխանատվությամբ ու օրինա-

պահությամբ:
Տարածաշրջանի վերաբերյալ մեր
ռազմավարական ընտրությունը հե-
տեւյալն է՝ արդյո՞ք մենք մեր տարա-
ժաշրջանային հարաբերությունները
կարգավորելու եւ զարգացնելու կամք
ու կարողություն ունենք՝ անկախ այն
բանից, կամ առավելեւս այն պարա-
զայուն, երբ մեր շուրջ առկա անվ-
տանգային սպառնալիքներն ահագ-
նանում են՝ տարածաշրջանային կամ
արտատարածաշրջանային պատճառ-
ներով:

Բոլոր դժվարություններն ու բար-
դությունները գիտակցելով՝ մեր կառա-
վարությունը որոշել է գնալ այդ հար-
ցին դրական պատասխան գտնելու
ճանապարհով, որովհետեւ միայն այդ
ճանապարհն է, որ կարող է երաշխա-
վորել անվտանգություն եւ բարեկե-
ցություն:

Սիրելի՛ ժողովուրդ,
Սիրելի՛ հայրենակիցներ,
Այսօր մենք գլուխ ենք խոնարհում
Հայոց ցեղասպանության 1.5 միլիոն
զոհերի հիշատակի առաջ եւ խորհում
ենք անցյալի, ներկայի եւ ապագայի
մասին: Եվ սա անցյալի, ներկայի ու
ապագայի մասին խորհելու ամենա-
պատեհ պահն է:

Հայոց Ցեղասպանության Սուրբ Լահատակների բարեխոսական կարգ

Հետահայաց

Կգա օրը, եւ մենք կվերադառնանք Հայրենիք

Ապրիլի 24-ին Ն.Ս.Օ.Տ.Տ. Գարեգին Երկրորդ Ծայրագույն Պատրիարք եւ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսը Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնի միաբանների ուղեկցությամբ այցելեց Ծիծեռնակաբերդի հուշահամալիր՝ ոգեկոչելու Հայոց Ցեղասպանության սուրբ Լահատակների հիշատակը:

Հուշահամալիրում՝ անմար կրակի առջեւ, ծաղկեպսակի գետնումից հետո Վեհափառ Հայրապետի նախագահությամբ կատարվեց Հայոց Ցեղասպանության սուրբ Լահատակների բարեխոսական կարգ:

Արարողությունից հետո Վեհափառ հայրապետը հորդոր հղեց արցախցիներին:

Օրվա առիթով Ծիծեռնակաբերդի հուշահամալիր էր բերվել նաեւ Հայոց Ցեղասպանության սրբոց Լահատակաց մատուցարանը:

Ուզենք, թե չուզենք, համարենք պարտություն, թե պատմական անարդարություն, Հայոց ցեղասպանությունը իրողություն է: Ոչ թե սոսկ պատմական մի փաստ, որ եղել է անցյալում, այլ՝ իրողություն, որի ոչ թե հետեւանքները, այլ ինքն իր ողջ բովանդակությամբ շարունակվում է ահա արդեն 92 տարի, իսկ սկսվել է դրանից էլ շատ առաջ:

Ճանաչենք, թե չճանաչենք, անվանեն *ողբերգություն*, թե *գեոցիդ*, միեւնույնն է, այդ իրողությունն ունի մի պարզ ձեւակերպում. **մեզանից գողացել են մեր Հայրենիքը:**

Այսօր մենք ստիպված ենք պայքարել 1915-23 թվականներին տեղի ունեցած Հայոց ցեղասպանության միջազգային ճանաչման համար... Միջազգայնորեն **ցեղասպանություն** է դիտվում անգամ մեկ մարդու սպանությունը՝ իր ազգային պատկանելության պատճառով... Մեզ հետ տեղի ունեցածը լոկ ցեղասպանություն չէր: **Էթնոցիդ** էր... Մի ողջ ժողովրդի՝ էթնոսի ոչնչացմանը նպատակաուղղված կազմակերպված ծրագրի իրագործում... Եւ ոչ միայն: Մեզ հետ տեղի ունեցածը **հայրենասպանություն** էր... Եվ ուզենք, թե չուզենք (հպարտանալու բան չէ), անօրինակ մի բան, որի հետ չեն կարող համեմատվել ոչ հրեաների Ղուրթուստը, ոչ էլ մի այլ ժողովրդի դեմ գործված որեւէ ոճիր: Հրեաներին ոչնչացնում էին **ոչ իրենց հայրենիքում**: Եվ այսօր, երբ նույն հրեաները հաճախ դժկամությամբ են համեմատում կամ անհամեմատելի են համարում իրենց հետ տեղի ունեցածը մեզ հետ տեղի ունեցածի հետ, իրավացի են: Մեզ հետ տեղի ունեցածը, այդ, **ցեղասպանություն** էր, բայց՝ ոչ միայն: Մեզ հետ տեղի ունեցածը **էթնոցիդ** էր՝ ժողովրդասպանություն, եւ ոչ միայն: Մեզ հետ տեղի ունեցածը **հայրենասպանություն** էր... Եւ դարձյալ՝ ոչ միայն: Որովհետեւ մեր **Հայրենիքը** միայն հայրենիք չէ, լոկ մեզ համար մի անգին պարգեւ, որի կորուստը չի կարող ենթադրել որեւէ այլ փոխհատուցում, բացի միայն նրա **վերադարձից** կամ մեր վերադարձից դեպի մեր Հայրենիքը: Մեր Հայրենիքը **Ավետյաց** երկիրն է, Մարդկության **բնօրրանը**, Երկրագնդի երկիր **դրախտավայրը**, որ **Աստծո** կամքով տեղադրված է **Հայկական լեռնաշխարհում**, որտեղ **կիցակետվում են տիեզերական բանականության բոլոր շնորհները** եւ ապա նոր տարածվում ամբողջ աշխարհի վրա: Ուրեմն՝ մեզ հետ տեղի ունեցածը, միջազգային սահմանումով, թե առանց դրա, աննախադեպ, անօրինակ, որեւէ բնութագրականի մեջ չտեղավորվող ոճիր էր **Մարդկության** դեմ, **Տիեզերքի** դեմ, **Աստծո** դեմ... Ու **նախաստեղծ**, **Աստվածաբայալ** մեր տեսակին էր վիճակված անցնել այդ **Գողգոթան**, ինչպես **Աստվածորդին** խաչի վրա, ու մեր տեսակին էլ վերապահված է նաեւ **Հարության Արշալույսը**:

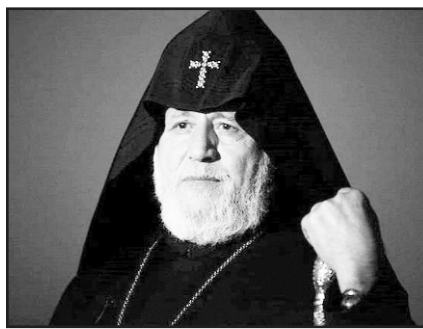
Եւ դարձյալ՝ ուզենք, թե չուզենք, աշխարհը չէ, **մենք**, միայն մենք պիտի նախ ճանաչենք, հասկանանք, թե ինչ է տեղի ունեցել մեզ հետ, ապա ըմբռնենք, գիտակցենք, հավատանք ու ավելի կազմակերպված, քան մեզ հետ տեղի ունեցածը կազմակերպողները (ոչ միայն իրագործողները), վերցնենք այն, ինչ մերն է **Աստծո կամքով**, վերադառնանք դեպի **Արարատ**, դեպի մեր **Պատմական Հայրենիքը**, որպեսզի շարունակվի՝ մեր բնականոն **Առաքելությունը** երկիր վրա, որ մեկնարկել է **Աստված Արարչագործությամբ**... էլ ունի՞ց ենք վախենում... **Աստծունը՝ Աստծուն, հայերինը՝ հայերին:**

Երկրի՝ բարեպաշտ ժողովուրդ, Հայրուր եւ ավելի տարիներ առաջ մեկ եւ կես միլիոն հայորդիք իրենց կյանքի գնով վկայեցին հավատարմությունը աստվածաշնորհի մեր հայրենիքին ու հավատքին՝ մերժելով ուրացությունն ու ուժացումը: Նրանք կենդանի պահեցին իրենց հավատն ու հույսը՝ մեր ժողովրդի վերածննդի հանդեպ: Ծիծեռնակաբերդի հուշահամալիրը խորհրդանշում է այդ վերածնունդը, որն իրականություն դարձավ հայրենիքի մի փոքր հատվածում անկախ պետականության վերակերտումով, ինչպես եւ աշխարհի տարբեր երկրներում ցեղասպանությունից փրկված հայորդյաց նոր կյանքի վերընծալումով:

Ն.Ս.Օ.Տ.Տ. Գարեգին Երկրորդ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոսի ուղերձը՝ Հայոց ցեղասպանության Սուրբ Լահատակների հիշատակի օրվա առիթով

Այսօր Հայաստանում ու Արցախում եւ ի սփյուռս աշխարհի, ազգովի համախմբված եկեղեցիներում, հուշակոթողների առջեւ, աղոթք ենք բարձրացնում առ Աստված խնդրելով Հայոց ցեղասպանության սուրբ Լահատակների բարեխոսությունը, որպեսզի միաբան ու աննկուն կամքով կարողանանք դիմագրավել արհավիրքներին ու սպառնալիքներին, պայքարել հայոց արդար դատի հարթանակի համար եւ նպաստել մեր ժողովրդի կյանքում ու աշխարհում ցեղասպան եղեռնագործությունների ու ոճիրների կանխմանը:

Թող երկնավոր Տերը խաղաղություն ու բարօրություն պարգևի Հայաստան ու Արցախ մեր հայրենիքին, եւ թող հարուցյալ մեր Տիրոջ Հիսուս Քրիստոսի երկնային շնորհները եւ սերը բաշխվեն համայն մեր ժողովրդին ու ողջ մարդկությանը այսօր եւ միշտ. ամեն:

Թող երկնավոր Տերը խաղաղություն ու բարօրություն պարգևի Հայաստան ու Արցախ մեր հայրենիքին, եւ թող հարուցյալ մեր Տիրոջ Հիսուս Քրիստոսի երկնային շնորհները եւ սերը բաշխվեն համայն մեր ժողովրդին ու ողջ մարդկությանը այսօր եւ միշտ. ամեն:

ՀՀ ԱԺ նախագահ Ալեն Սիմոնյանի ուղերձը՝ Հայոց ցեղասպանության զոհերի հիշատակի օրվա կապակցությամբ

1915 թվականին, երբ հայ ժողովրդի պատմության անիվը խափանվեց, երբ հայաթափման ոճիրն իր զագաթնակետին հասավ ու հավերժական լռություն ճանապարհվեց արեւմտահայ մտավորականության ծայրը, երկրագնդի անտարբերությունը ճեղքեցին հայտնի մարդասերները: Նրանք աղաղակում էին հայասպան քաղաքականության դեմ բոլոր հնարավոր միջոցներով, նրանք արձանագրում էին անարդարությունը՝ ուշադրություն հրավիրելով մեկուկես միլիոն հայերի կոտորածին: Ջարդերի օրերին է, երբ Գերմանիայի կանցլերը նամակ է ստանում իր երկրի դեսպանից, որը բառացի ասում է՝ բնաջնջելով հայ ազգին եւ լուծելով «*Հայկական հարցը*»՝ թուրքական կառավարությունը մերժում է ընդունել Գերմանիայի ներկայացուցիչներին, ամերիկացիներին, Պապի պատվիրակությանը, մերժում է լսել աշխարհի մեկ երրորդը ներկայացնող արեւմտյան հասարակության կարծիքը:

Դրանից շատ տարիներ անց առաջավոր աշխարհը պաշտոնապես ճանաչում է Հայոց ցեղասպանությունը եւ դատապարտում, իսկ Ցեղասպանության զոհերը Պապի կողմից սրբադասվում են:

Այսօր էլ մեր երկրին պատուհասած վտանգի ու հայաթափման քաղաքականության ակնհայտ եղանակները, երբ դաժամաբար փորձում են ջնջել հայկական հետքը, վերացնել մեր մշակույթը: Քաղաքակրթության վերջին փուլեր թեւակոխող դարում ցեղասպանության հավանականությունը, ցավոք, վերացած չէ: Աշխարհը միակամորեն պետք է մերժի ու բացառի ցեղասպանությունների կրկնությունը՝ հանուն զարգացման ու առաջընթացի, հանուն նոր աշխարհի նոր քաղաքացու:

Խաղաղություն մեր անմեղ զոհերի հոգիներին, ապրենք ու ապրեցնենք մեր երկիրը:

Գ.Մ.
«Կրթություն», թիվ 18-20, 25.04.2007 թ.

Հետահայաց

Համընդհանուր խռովքի թելադրանքով Կամ՝ մի քիչ թվաբանություն

Այդ ե՞րբ եղավ... Ինչպե՞ս եղավ... Ինչո՞ւ եղավ... Ո՞րն էր այն առաջին ճակատագրական գիշումը, նահանջը, որ շարունակվեց 10 տարի, 100 տարի, 5 դար, հազարամյակ... Դարձավ 1045-ի Անիի կործանումից, Գագիկ Երկրորդ վերջին Բագրատունի արքայի եղբորական վախճանից մինչև 1915-ի ցեղասպանությունը ձգվող մի չարչարանաց հավերժություն... Այդքան երկա՛ր մի հոգեվա՛րք... Այդքա՛ն հզոր, ամե՛ն բանով հզոր, մարդկային պատմության ամեն նոր հանգրվանի առաջամարտիկ, Զրիստոնեությունն առաջինը պետականորեն ընդունած, աշխարհին ամենից ինքնատիպ ու փառահեղ քաղաքակրթություններից մեկը պարզեւած, այդքա՛ն կարող ու այդքա՛ն անքե՛ն ու ամենասե՛ր, այդքա՛ն ամենքին նման ու ամենքին հարմարվող, ամենքին տե՛ր ու ամենքին ծառա՛, բայց այդքան ինքնասպա՛ն...

Ո՞վ էր, ի՞նչն էր ստիպում Պատմահորը գրել «Թեպետ եւ ենք ածու փոքր...»... Ախր, այդ ունի՞ց էիր փոքր, Քերթողահայր, այդ քանի՞ ազգ ու ազգություն կար աշխարհում, եւ դրանց ո՞ր մասն էր քեզանից մեծաքանակ կամ քեզանից առաջավոր ու հզոր... Այդ «փոքր» բառը մնաց ոչ միայն քո «Հայոց պատմության» կամ մեր պատմագիտության մեջ իբրեւ դառնացած մի պահի ասված խոսք, այլեւ դարձավ հոգեբանություն, անհաղթահարելի՛ մի հիվանդություն, որ ժամանակների մեջ ոչ միայն չբուժվեց, այլեւ վերածվեց «ստրկախոսի» ընդհուպ մինչև 20-րդ դարավերջ...

Ո՞վ, ի՞նչը ստիպեց քեզ, Փո՛քր Սիեթ, որ անհա՛ղթ էիր, անպարտելի՛ ու անմա՛հ, հեռանա՛լ աշխարհից, ինքնական գնալ ու փակվե՛լ Ազոսվաքարում...

Սասունցի՛ Դավիթ, որքան ուժեղ, այնքան միամիտ Դավիթ, մինչև Ձենով Օհանը չկանչեց, չէլար հորից... Ի՞նչ է, չէի՞ր հավատում, որ հենց քեզ թափ տաս, ելնելու ես հորից, ինքնուրույն, եւ քո՛ ուժով, որքա՛ն էլ որ հորը խորը լինի կամ հսկա քարերով փակված...

Անպարտելի՛, անասելի՛ հզոր ու այդքան անվստա՞հ... Եղե՛լ է գեթ մի դեպք, որ օտարից հոգնած՝ ապավինես միայն Քո՛ ուժին, ու սխալված ու պարտված լինես: Երբեք: Միշտ սխալվել ու պարտվել ես, երբ հույսդ դրել ես ուրիշի օգնության վրա:

Քո աստեղային ժամերին, երբ սթափվել ես մի պահ ու թափ ես տվել Քեզ Քո էպոսի հերոսի նման, մի՛շտ հաղթել ես, ու չկա՛ մի ուժ այս արեւի ներքո, որ կասեցնի Քո հաղթական ելքը ամենաանելանելի վիճակից անգամ... Եթե միայն Ինքդ, Ի՛նքդ կամենաս ու քայլդ անես միայնակ, մեն-մենակ, ինքնուրույն, Քո՛ սեփական բազկի ու մտքի ուժին ապավինած... Ինչպես Սարդարապատում, ինչպես Արցախում...

Այդ ունի՞ց ես փոքր կամ փոքրաթիվ... Աշխարհում շուրջ 5000 ազգ ու ազգություն կա: Դրանցից միայն մոտ 200-ը ունեն պետություն, որոնց աշխարհը ճանաչել ու հաշվի է առնում որպես այդպիսին: Դրանց շարքում Դու Քո բնակչության թվով առաջին հարյուրյակի մեջ ես, տվյալ լեզվով խոսողների թվով 75-րդն ես, իսկ աշխարհում տարածվածության հաշվարկով հայերենը գտնվում է աշխարհի ամենատարածված լեզուների առաջին տասնյակում... Դե, ասա՛, այդ ի՞նչ հաշվարկով ես Դու փոքր... Ու ասա՛՛ նաեւ՝ ունի՞ց ես պակաս եւ ինչո՞վ... Խելքո՞վ: Քաջությամբ: Ծագումո՞վ: Լեզվո՞վ: Մշակույթո՞վ... Գուցե ռազմական տաղանդո՞վ... Վիրավորվեցի՞ր... Անդրանիկն աշխարհի միակ գորավարն է, որ որեւէ ճակատամարտ երբեւէ տանուլ չի տվել... Հապա այդ ինչպե՞ս եղավ, ինչո՞ւ եղավ...

շարունակությունը՝ էջ 11

Հարգանքի տուրք՝ Մեծ Եղեռնի զոհերի հիշատակին

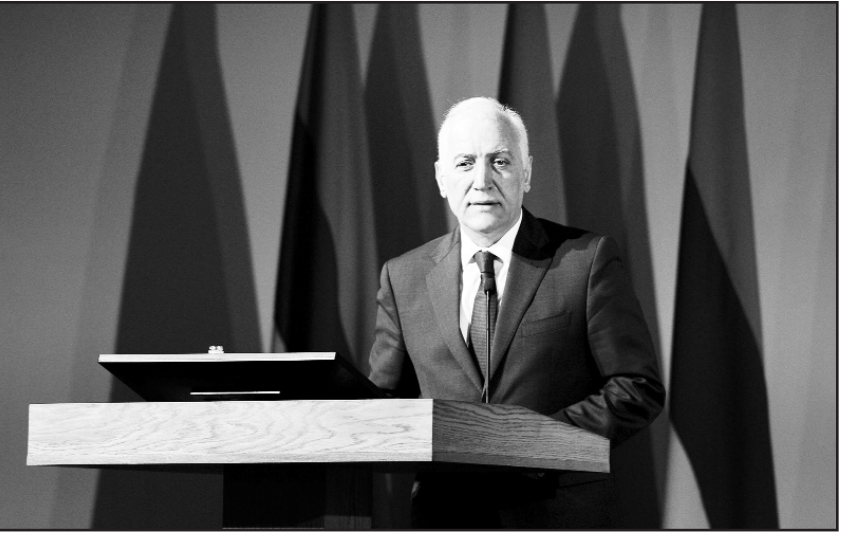
ՀՀ կրթության, գիտության, մշակույթի եւ սպորտի նախարար Ժաննա Անդրեասյանը Կառավարության անդամների հետ ժողովներ է խոսարհել 108 տարի առաջ Օսմանյան Թուրքիայի իրականացրած Հայոց ցեղասպանության զոհերի հիշատակին:

ՀՀ ԳԱԱ տարեկան հաշվետու ժողով

«Հայաստանի զարգացման ուղին գիտական ներուժի օգտագործումն է»

Հանրապետության նախագահ Վահագն Խաչատրյանը մասնակցել է ՀՀ Գիտությունների ազգային ակադեմիայի տարեկան հաշվետու ժողովին, որի ընթացքում հանդես է եկել ելույթով: Իր խոսքում նախագահ Խաչատրյանը անդրադարձել է Ակադեմիայի եւ գիտահետազոտական ինստիտուտների գործունեության բովանդակությանն ու հիմնադրույթներին, ինչպես նաեւ ակադեմիական ոլորտում իրականացվող բարեփոխումների սկզբունքներին:

Անդրադառնալով Հայաստանում գիտության դերին եւ կարելությանը՝ նախագահը, մասնավորապես, նշել է. «Ոչ ոք կասկած չունի, որ Հայաստանի զարգացման ուղին միայն գիտության հնարավորությունների, գիտական ներուժի օգտագործումն է: Կիսում են նաեւ այն միտքը, որ Հայաստանի Հանրապետության կառավարության բոլոր նախարարները պետք է այստեղ լինեին, քանի որ գիտությունն այսօր առնչվում է բոլորիս հետ. առանց գիտության մենք զարգացում չունենք, մենք այլ ռեսուրս չունենք քան մարդը: Եթե մենք ուզում ենք աշխարհում ունենալ մեր տեղը, եւ եթե մենք ունենք որոշակի ծրագրեր ու նպատակներ, ապա միայն գիտության շնորհիվ դրանց կարող ենք հասնել»:

Ինձ ավելի քիչ է անհանգստացնում Ակադեմիայի միավորման-բաժանման հարցը, որովհետեւ լուծումներ կարելի է գտնել: Կարելի է բովանդակությունն է, ավելի կարելի է հասկանալ, թե մենք ինչ ենք ուզում, ինչպիսի գիտություն ենք ուզում կամ ինչու մեր գիտական արդյունքները մեզ չեն բավարարում»:

Խոսելով գիտության աջակցության ուղղությամբ կառավարության որդեգրած քաղաքականության մասին՝ Հանրապետության նախագահը շեշտել է, որ վերջին տարիների թվային ցուցանիշներն ու գիտության զարգացմանն ուղղված պետական ծրագրերի ու ֆինանսական հատկացումների վերլուծությունները վկայում են, որ կառավարության համար գիտությունը ոլորտային առաջնա-

հերությունների շարքում է:

Իր ելույթում Վահագն Խաչատրյանը ընդգծել է, որ գիտական հանրությունը եւ կառավարությունը պետք է գործեն փոխօգնության եւ արդյունավետության բարձրացման սկզբունքներով: «Սենք 6.8 միլիարդ ունենք հատկացված ռազմարդյունաբերությանը, եւ եթե այդ գումարի գրուն կեսը իրացվում է մենք ուրախանում ենք, ես հիմա էլ ցանկանում եմ խնդրել բոլորիդ աշխատել այդ ուղղությամբ, եթե կան գաղափարներ, որոնք օգտակար կլինեն Հայաստանի անվտանգության բարձրացմանը, հենց ռազմարդյունաբերության համալիրին, ապա ռեսուրսը կա ֆինանսական, պետությունն այդ հնարավորությունը տալիս է եւ մեծ ակնկալիքներ ունի հենց գիտությունից», - ասել է նախագահը:

Անդրադառնալով գիտության արդյունավետության խնդրին՝ նախագահ Խաչատրյանը նշել է. «Ես ուզում եմ հասկանալ, երբ հիշատակում ենք հրապարակված հոդվածները? Ես ինքս էլ այդ հոդված գրողներից մեկն եմ, արդյունավետ են թե ոչ, ես չգիտեմ, օրինակ, իմ գրած հոդվածն ինչքանով է կիրառելի, ես կուզեի, որ այն հոդվածները, որոնք գրվում են կիրառական նշանակություն ստանալիս: Խնդիրն այստեղ է՝ գիտություն, արտադրություն, գիտահետազոտական ինստիտուտ-

ներ, եռանկյունու մեջ է, թե ինչպես են այս օղակները հարաբերվում իրար հետ»:

Եզրափակելով իր խոսքը՝ նախագահ Վահագն Խաչատրյանը նշել է. «Իշխանությունն Ակադեմիային հակադրվելու ցանկություն չունի չի էլ ունեցել, Ակադեմիան իշխանության մաս է, դուք իշխանություն եք. ամենակարեւորը՝ ազնիվ պետք է լինենք միմյանց նկատմամբ, բաց խոսենք հարցերի մասին, մենք՝ Հայաստանի Հանրապետության քաղաքացիներս ձեր կարիքն ունենք, մենք միմիայն ցանկանում ենք հնարավորինս շատ լսել ձեր ձեռքբերումների եւ հաջողությունների մասին, մենք հպարտանում ենք ձեզանով: Բոլորիդ ցանկանում եմ աշխատանքային հաջողություններ, տարեկան ժողովում արդյունավետ աշխատանք: Այն անհանգստությունները, որոնք կան արագորեն լուծենք, որպեսզի դուք, ակադեմիան ձեր ներուժն օգտագործեք ոչ թե այսպիսի հարցեր քննարկելու, այլ շատ կոնկրետ անելիքների մեջ եւ այդ շատ կոնկրետ անելիքներն ինձ համար տեսանելի են գոնե մի շարք բնագավառներում եւ կարծում եմ, հաջորդ անգամ հավաքվելուց մենք կքննարկենք արդյունքները՝ կլինի դա գիտական հետազոտություն, ֆորմուլա, կամ գիտական արդյունք: Ընդհանրապես»:

Խորհրդարան

Հետահայաց

ՀՀ ԿԳՄՍ նախարարը ներկայացրել է գերատեսչության 2022 թ. կատարողականը

Ներգաղթ

ՀՀ կրթության, գիտության, մշակույթի եւ սպորտի նախարար Ժաննա Անդրեասյանը Ազգային ժողովում «ՀՀ կառավարության ծրագրի (2021-2026 թվականներ) 2022 թվականի կատարման ընթացքի եւ արդյունքների մասին» զեկույցի համատեքստում ներկայացրել է ԿԳՄՍ 2022 թվականի կատարողականը:

տությունում նախատեսվում է ունենալ 150 կրթահամալիր, որից 40-ը՝ Սյունիքի մարզում: «Հայաստանի մանուկներ հիմնադրամի» հետ համատեղ Սյունիքում նախատեսվում է ունենալ նաեւ 2 սմարթ կենտրոն:

Աշխատանքներ են տարվում դպրոցները բնագիտական լաբորատորիաներով համալրելու ուղղությամբ: Շարունակվում է ուսուցիչների կամավոր ատեստավորման գործընթացը, որն այս տարի նախատեսված է հանրակրթական դպրոցի 1-12-րդ դասարաններում դասավանդող բոլոր ուսուցիչների համար:

Բարեփոխումներ են սկսվել բարձրագույն կրթության ոլորտում, արդեն նախապատրաստական աշխատանքներ են ընթանում միտված ակադեմիական քաղաքի տեսողմանը:

Ձեկույցից հետո նախարար պատասխանել է պատգամավորների տարբեր ուղղությամբ հարցերին:

Անդրադառնալով պատգամավորներից մեկի ուսուցիչների կողմից բարձրաձայնված այն հարցին, թե կարող են միջին մասնագիտական կրթություն ունեցող ուսուցիչներն առանց կամավոր ատեստավորմանը մասնակցելու շարունակել աշխատել, այն դեպքում, երբ մասնակցել են պարտադիր ատեստավորմանը, հավաքել համապատասխան կրեդիտներ, ԿԳՄՍ նախարար Ժաննա Անդրեասյանը տեղեկացրել է, որ առանց կամավոր ատեստավորման անցնելու՝ աշխատանքը չեն կարող շարունակել բարձրագույն կրթություն չունեցող ուսուցիչները: Նա պարզաբանել է այդ ուսուցիչները 12 տարի են միջին մասնագիտական կրթությունում և արտոնություններով աշակցելու հարթակներում: Ըստ նախարարի՝ հանրապետությունում միջին մասնագիտական կրթություն ունեցող 1340 ուսուցիչ կա: Այժմ շրջանառության մեջ է դրված օրենքի նախագիծ, ըստ որի՝ այն ուսուցիչները, որոնք ունեն միջին մասնագիտական կրթություն, հնարավորություն կստանան մասնակցել կամավոր ատեստավորմանը: Սահմանված շեմը հարթակներում է համապատասխան միավորներ հավաքելու դեպքում նրանք կկարողանան շարունակել իրենց աշխատանքը՝ ունենալով կամավոր ատեստավորման նույն արտոնությունները, ինչ բարձրագույն կրթություն ունեցող ուսուցիչները:

Աժ մախագահի տեղակալ Հակոբ Արշակյանը հետաքրքրվել է՝ արդյոք քննարկվել է մասնավոր դպրոցներին այն արտոնություններով աշակցելու հարցը, ինչից օգտվում են պետական դպրոցները: Ժաննա Անդրեասյանը պարզաբանել է, որ ՀՀ-ում գործում են շուրջ 1400 պետական հանրակրթական եւ 50 ոչ պետական դպրոցներ, եւ այստեղ իրավիճակը բավականին բազմաչափ է: Նրա խոսքով՝ նախորդ տարվանից ոչ պետական դպրոցների տարրական դասարանների շուրջ 4000 աշակերտները եւ ստանում են անվճար դասագրքեր: «Մենք նաեւ քննարկում

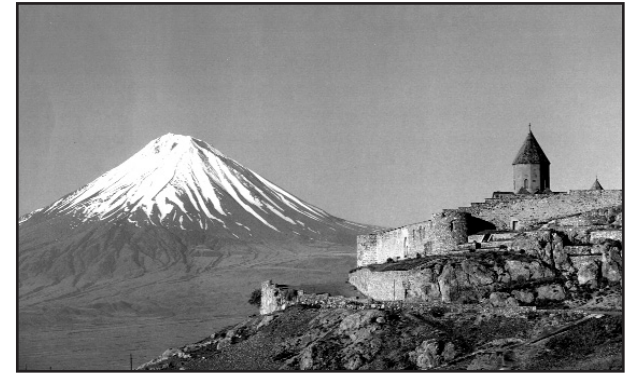
ենք ներառականության ապահովման հարցը, քանի որ այն պահանջում է լրացուցիչ ծախսեր. գուցե այդ աջակցության տրամադրման հարցը քննարկենք հաջորդ փուլում», - ասել է նախարարը՝ հավելելով, որ երեխաների թվով ֆինանսավորման հարցի հետ կապված եւս հավելյալ քննարկման կարիք կա: Նախարարը նաեւ փաստել է, որ ոչ բոլոր մասնավոր դպրոցներն են ապահովում որակյալ կրթություն. «Այդ 50 դպրոցների թվում կան նաեւ ոչ պետական դպրոցներ, որտեղ բավականին բարդ է հասկանալ, թե ինչպիսին է կրթության որակը»:

Պատգամավոր Թագուհի Ղազարյանը հետաքրքրվել է ԿԳՄՍ նախարարության համակարգում տիրույթում գտնվող լեզվական քաղաքականությանը: Ի պատասխան Ժաննա Անդրեասյանը նշել է, որ առաջնային խնդիրներից է լեզվական քաղաքականության մշակման նախաձեռնումը՝ ընդգծելով, որ ժամանակները պահանջում են հասկանալ ինչ փոփոխությունների կարիք կա, որպեսզի դրանք լինեն շատ ավելի համահունչ առկա մարտահրավերներին:

Պատգամավոր Քրիստինե Պողոսյանը բարձրաձայնել է, որ Պտղոսի համայնքի 6-րդ դարի ուժարդը հիմնադրոգման կարիք ունի, սակայն չի ընդգրկվում վերակառուցման ծրագրերում: Ի պատասխան Ժաննա Անդրեասյանը նշել է. «Ցավոք, մեծ ծավալի աշխատանք կա անելու, որովհետեւ հուշարձանների զգալի մասը կարիք ունի անհրաժեշտ հիմնադրոգման եւ ամրացման: Եկեղեցաշինության ուղղությամբ մասնագիտացած ճարտարապետներ այսօր գրեթե չունենք. չկան նաեւ վերականգնող ճարտարապետներ: Կան իհարկե, բայց նկատի ունեն որակի եւ ժամանակակից տեխնոլոգիաների իմաստով: Այս պահին իտալացիների հետ ենք համագործակցում, որի առանցքում լինելու է կրթական ծրագրերով տեղական ռեսուրսներ ձեւավորելը»:

«Նախատեսում ենք, որ «Հայֆիլմ» կինոստուդիայի տարածքում տեղակայվելու է ակադեմիական քաղաքի արվեստների կլաստերը», - հայտարարել է նախարար Ժաննա Անդրեասյանը՝ պատասխանելով պատգամավորներից մեկի այն հարցին, թե ինչ է լինելու «Հայֆիլմ» կինոստուդիայի տարածքի ճակատագիրը: «Ունենք հստակ պատկերացում, որ այստեղ վերականգնելու ենք կինոարտադրության եւ կինոկրթության հնարավորությունները: Այսինքն՝ շենքի սկզբնական գործառույթները պետք է զարգացնենք, իսկ թե ինչպես՝ կասեն մասնագետները: Ակնկալում ենք ճարտարապետների այց: Այստեղ լինելու են արվեստների համալսարանը, արվեստների ավագ դպրոցը՝ բոլոր ենթակառուցվածքներով, ժամանակակից կինոթատրոնով»:

Ինչ վերաբերում է ակադեմիական քաղաքի ընդհանուր կառուցվածքին, նախարարը հայտնել է, որ Աշտարակի ֆիզիկայի ինստիտուտի տարածքում կտեղակայվի տեխնոլոգիական կլաստերը, իսկ երրորդ կլաստերում՝ կրթական այլ հաստատություններ: Ընդհանուր առմամբ, ըստ Ժաննա Անդրեասյանի, ակադեմիական քաղաքը միավորելու է մոտ 44 հազար ուսանողների եւ դասախոսների:

2015 թվականին Հայոց Ցեղասպանության 100-ամյա տարելիցին նվիրված անմախաղեպ ընդգրկումով միջոցառումներն ամբողջ աշխարհում մեր հարության, մեր Մեծ Վերածննդի գործընթացի մեկնարկը վկայեցին...

100 եւ սհա եւս մեկ երկար եւ ձիգ տարիներ համբերել ենք՝ սպասել ճանաչման, դատապարտման, հատուցման... Բայց արդեն, կարծես թե, դասեր ենք քաղել պատմությունից, վերջապես համոզվել, որ մեր խնդիրը մե՛նք պիտի լուծենք՝ մեր մտքի ու բազկի ուժով... Ամենից երկար ու դժվար ճանապարհն անգամ սկսվում է առաջին քայլից: Բայց ճիշտ քայլից: Ուղի՛ն ճշող քայլից: Վաղ թե ուշ, մեր Հարցը լուծվելու է: Լուծելու ենք: Բայց երբ էլ եւ ինչպես էլ լուծենք, դրանից առաջ ու դրանից հետո մենք մեր կարիքն ենք զգալու, մեր որակի հետ մեր քանակի՝ կարիքը, մեր հայրենիքում մեր գոյությունը հավաստող, մեր գոյությունը ապահովող մեր ներկայության կարիքը...

Աստված մեզ հրաշալի երկիր է պարգևել՝ մարդու կենսագործունեության համար վավազույն վայրը երկիր մոլորակի վրա: Արեւային օրերի ամենից մեծ քանակ, լեռնային մաքուր օդ, խմելու ջրի գրեթե անհատուն պաշար, հարուստ ընդերք, բարեխառն կլիմա, բուսական եւ կենդանական օգտակար բազմազանություն... Իր ներկայիս տարածքների մեջ Հայաստանի Հանրապետությունը, համապատասխան կացութաձեւի կազմակերպման դեպքում, կարող է լավագույն կենսամակարդակ ապահովել շուրջ 5 միլիոն բնակչության համար: Արեւային Հանրապետությունը դա կարող է անել 1 միլիոն մարդու համար... Ու եթե մենք պահպանել ենք մեր տեսակին բնորոշ հոգեկերտվածքն ու նկարագիրը, մեր բնատուր ընդունակությունների՝ աստվածաշնորհ տաղանդի ու աշխատասիրության առկայության պայմաններում ինչո՞ւ պիտի չնստանանք ներգաղթի՝ մասին... Հզոր, որակապես՝ պատմական նոր շրջափուլ ապահովող, Հայոց Մեծ Եղեռնին հակակշիռ՝ 1.5 միլիոն հայերի հայրենադարձության մասին... Որքան էլ առաջին հայացքից խենթ, բայց իրատեսական մի երազանք-առաջարկ-ծրագիր է սա, որ հաստատ կարող ենք գլուխ բերել, եթե իրագործմանը հավատանք ազգովի ու ազգովի՝ ձեռնամուխ լինենք կատարմանը:

Մի պահ պատկերացրեք, որ պետությամբ ու ժողովրդով, Հայաստանյայց Առաքելական Սուրբ Եկեղեցով, հայրենի եւ ավանդական բոլոր կուսակցություններով, Հայաստանի Հանրապետության եւ Ափյուռքի բոլոր հասարակական կազմակերպություններով, քիչ թե շատ ֆինանսական հնարավորություններ ունեցող հայաստանցի եւ սփյուռքահայ բոլոր գործարարներով կազմակերպված եւ համակարգված աշխատանքով սկսում ենք ներգաղթի նախապատրաստումը եւ իրագործումը: Նման խանդավառությունը եւ միասնականությունը ընդամենը 3-4 տարում Հայաստանի Հանրապետության բոլոր մարզերում՝ 1 միլիոն, եւ կես միլիոն հայրենադարձ կարող է բնակեցնել Արցախում: Հավատացե՛ք, վերադարձող հայն իր հետ կերի եւ կապիտալ, եւ գաղափար, եւ միտք, եւ բազուկ... Եվ չենք էլ հասցնի զարմանալ, թե ինչպես ինքնաբերաբար կստեղծվի եւ բնակարանը, եւ աշխատատեղը, եւ վաստակը: Եվ որքա՞ն սքանչելի կարող է լինել գործի ավարտը՝ երբեւէ տոնած մեր ամենամեծ հաղթանակը, որ համազգային բերկրանքի հետ նաեւ Պատմական Հայրենիքի զգաստագրումը կդարձնի ավելի քան իրական: Ընդամենը եւս մեկ - երկու տարվա խնդիր:

«Եթե մանանեխի հատիկի չափ հավատ ունենաք, այս լեռանը կասեք՝ տեսափոխվիր այստեղից այնտեղ, եւ կտեղափոխվի, եւ որեւէ բան ձեզ համար անհնարին չի լինի», - ասում է Աստված (Մատթ. 17.19)... Միայն թե հավատանք: Միայն թե հավատանք:

Գ.Ս.

շարունակությունը՝ էջ 6

«Կրթություն», թիվ 18-19, 27.04.2016 թ.

Հիշում եմ եւ պահանջում

Գարեգին ՆԺԴԵՅ

Ասույթներ

❖ Ես տեսայ մեր վարած ճակատամարտերում, տեսայ ամենաընտիրը հայու – մեռելու մտքի հետ հաշտուած, ամեն գնով յաղթելու անտեղիտալի վճռակամութեամբ դէպ թշնամին խոյացող հայ զինուորը:

Ճանաչեցի եւ ամենավատը հայու – վախկոտութեան յանցանքի մէջ բռնուած անարին:

Առաջինը կը մեռնէր ապրեցնելու համար իր ազգն ու նրա զենքի հմայքը, երկրորդը կ'ապրէր ամեն գնով՝ ապրեցնելու համար թշնամու փառքը:

❖ Արի է նա, ով իր մէջ սպանել է իր կաշի համար դոճաղ անասունը:

❖ Երբք եւ ո՛չ մի տեղ առանց հոգեւոր հայրենիքի:

❖ Հայրենիք: Երկիրդ ան տէր եւ յարգանք դէպ մեր նախահայրերի յիշատակը, դէպ մեր կրօնը, որ ցեղի սիրտն է, դէպ մայրենի լեզուն, որ հայրենասիրութեան թթմորն է, դէպ տոհմիկ գրականութիւնը եւ արուեստները, որ ցեղի մտքի եւ հոգու կեանքն են, ազգային պատմութիւնը, որ «ցեղի հոգին ամրացնելու ճիգերի պատմութիւնն է», իրար յաջորդող սերունդների՝ հայրենի հողի վրայ թափած քրտինքն ու արիւնը, գեղջուկի հորովելն ու Տիգրան Աշխարհակալի սուրը, դէպ Անիի աներակներն ու Հայկայ եռաթեւ աղեղը, դէպ մեր հեթանոս աստուածներն ու փառատաճարները, անասան հաւատը դէպ մեր մեծ Յոյսը. Գումարի, ընթերցող, գումարի այդ բոլորը, եւ կը ստացի հոգեւոր հայրենիքը:

❖ Մարդկային ուժերից վեր է մի ժողովրդի պատմութիւնը սպանել, մի ժողովրդի հոգեւոր հայրենիքը նուաճել:

❖ Չկան մեծ եւ փոքր ազգեր: Կան հաւասար իրաւունքով անդամները մարդկութեան ընտանիքի: Եւրոպական դիւանագիտութեան կեղծ լեզուն է ստեղծել «մեծ» եւ «փոքր» անունները: Եշտարիտ մեծութիւն չէ թուական գերազանցութիւնը:

❖ Տգիտութիւն, եսականութիւն եւ աշխարհաքաղաքացիութիւն - ահա երեքը հայրենասիրութեան անհաշտ թշնամիները:

❖ Հայրենիքը պիտի սիրել անկախ քաղաքական ռեժիմից, ինչպէս եւ անկախ մեր քաղաքական համոզմունքներից:

❖ Կոյր եւ բարբարոս կուսակցամուտները - մի գարհուրելի ախտ, որ պիտ թուլանայ, որ ուժեղանայ ազգովին:

❖ Եղի՛ր ուժեղ, էլի՛ ուժեղ, եւ մի՛շտ ուժեղ: Ժողովուրդները վերջ ի վերջոյ տէր են մնում ոչ թե նրան՝ ինչ որ նրանց տրուում է, ինչ որ մուրում են, այլ միայն նրան՝ ինչի որ արժանի են, ինչ որ իրենց սեփական ուժերով ապահովել են կարողանում:

Կառավարության որոշումով

Ստեղծվել է

«Ակադեմիական քաղաք» հիմնադրամը

ՀՀ կառավարության նիստում հաստատուած է արժանացել «Ակադեմիական քաղաք» հիմնադրամ ստեղծելու եւ դրա կանոնադրութիւնը հաստատելու մասին նախագիծը:

Հարցը զեկուցել է ՀՀ կրթութեան, գիտութեան, մշակույթի եւ սպորտի նախարար Ժաննա Անդրեասյանը: Նրա խոսքով՝ «ՀՀ կրթութեան մինչեւ 2030 թվականի զարգացման պետական ծրագիրը հաստատելու մասին» օրենքի համաձայն՝ նախատեսված է ակադեմիական քաղաքի ստեղծում որպէս որակյալ բարձրագույն կրթութեան եւ հետազոտութեան համար արդիական կրթական միջավայր: Ակադեմիական քաղաքը պետք է ապահովի ուսումնական հաստատութիւնների, գիտական ու արտադրական կազմակերպութիւնների միջեւ ցանցային, սիներգիական համագործակցութեան ընդլայնումը՝ ներառելով ժամանակակից վիրտուալ, սոցիալական, ինչպէս նաեւ ֆիզիկական ենթակառուցվածքները:

Ըստ Ժաննա Անդրեասյանի՝ ակադեմիական քաղաքի միջոցով նաեւ հասցեագործվելու է ՀՀ կրթութեան ռազմավարութեամբ սահմանված մի շարք կարեւորագույն թիրախների ապահովումը, որոնցից են՝ առնվազն 4 բուհ միջազգային վարկանիշային արդուսակների լավագույն 500-ի մէջ ունենալը, օտարերկրյա ուսանողների թվի առնվազն կրկնապատկումը՝ բարձրացնելով բարձրագույն կրթութեան համակարգի միջազգային հեղինակութիւնը:

«Նախատեսվում է, որ ակադեմիական քաղաքը բաղկացած կլինի երեք կլաստերից, որոնցում համապատասխանաբար տեղակայված կլինեն արվեստների, տեխնոլոգիական ուղղութիւնների համալսարանները, իսկ երրորդը, որը բավական մեծ է, կարող է ընդգրկել ինչպէս կրթական, սպայական ուղղվածութեամբ բուհերը, այնպէս էլ հյուրընկալել միջպետական եւ մասնավոր բուհերին», - նշել է նախարարը՝ ընդգծելով, որ համապատասխան քաղաքաշինական լուծումների պարագայում կարող է քննարկվել նաեւ ազգային մարզադաշտի տեղակայման հարցը:

Ժաննա Անդրեասյանը փաստել է՝ նման մեծածավալ ծրագիրը պահանջում է կառույցի առկայութիւն, որը

ներգրավված կլինի ծրագրի իրականացման ամբողջ շրջափուլում՝ նախապատրաստումից, նախագծումից մինչեւ կառուցում, այնուհետեւ նաեւ ակադեմիական քաղաքի կառավարում, քանի որ ստեղծված ենթակառուցվածքները նախատեսվում են վարչարարութեան եւ կառավարման մի ամբողջ համակարգ: Հետեւաբար, նոր հիմնադրամը կազմակերպելու, համակարգելու եւ վերահսկելու է քաղաքի ստեղծման աշխատանքները:

Նախարարը տեղեկացրել է, որ նախնական փուլում հիմնադրամին են ամրացվելու ակադեմիական քաղաքի կառուցման համար անհրաժեշտ հողատարածքները, ապա մեկամսյա ժամկետում ՀՀ կառավարութիւնը է ներկայացվելու այն գույքի ցանկը, որը պետք է հատկացվի ակադեմիական քաղաքի համար: Այնուհետեւ կլինեն Կառավարութեան առանձին որոշումներ՝ հիմնադրամին անհատույց եւ անժամկետ օգտագործման իրավունքով գույք տրամադրելու վերաբերյալ:

«Այսպիսով՝ ակադեմիական քաղաքի նախագիծը տեղափոխվում է գործնական փուլ, որին հաջորդելու է հայեցակարգային փուլը: Դրա ընթացքում կվերջնականացվեն ակադեմիական քաղաքում տեղակայվող գիտահետազոտական ինստիտուտների ու բուհերի կառուցվածքը եւ կառավարման ձեւերը: Արդեն կա հայեցակարգի նախագիծ, որը վերջնականացման փուլում է առաջիկայում դրա շուրջ նախատեսվում է սկսել մեծ քննարկում», - նշել է նախարարը՝ ընդգծելով, որ նախնական հաշվարկներով՝ ակադեմիական քաղաքի տարածքը նախատեսված է շուրջ 44 հազար ուսանողների, դասախոսների եւ գիտնականների համար:

Ըստ Ժաննա Անդրեասյանի՝ որոշման նախագիծն իր բնույթով նորմատիվ իրավական ակտ չէ եւ պարտադիր չէր ներկայացնել հանրային քննարկման, սակայն այն տեղադրվել է իրավական ակտերի նախագծերի հրապարակման միասնական հարթակում, ինչպէս նաեւ կազմակերպվել է հանրային լսում՝ նպատակ ունենալով ապահովել առավել մեծ թափանցիկութիւն եւ մասնակցայնութիւն:

Վարչապետ Նիկոլ Փաշինյանը, կարեւորելով նախագծի իրականացումը, նշել է, որ ակադեմիական քա-

ղաքը տեղակայվելու է Երեւանի, Կոտայքի, Արագածոտնի եւ Արմավիրի մարզերի հատման միջակայքում:

«Այս նախագիծով նոր էջ ենք բացում մեր երկրի պատմութեան մէջ, որովհետեւ սա, թերեւս, ամենակարեւոր եւ ռազմավարական ծրագիրն է, որը պետք է իրականացնենք: Այն պետք է լինի թիմային աշխատանքի արդյունք, քանի որ լինելու է ամենամեծ մեզանախագիծը՝ մեր երկրի պատմական մասշտաբների տեսանկյունից: Ակադեմիական քաղաքն իր կոլորիտով եւ զրավչութեամբ պետք է լինի առանձնահատուկ», - նշել է Վարչապետը՝ ընդգծելով, որ ակադեմիական քաղաքում արգելվելու է ավտոտրանսպորտի մուտքը:

Ըստ Նիկոլ Փաշինյանի՝ ակադեմիական քաղաքում գործելու է պետական ամբողջական ֆինանսավորմամբ 8 բուհ, որոնք տեղակայված կլինեն երեք կլաստերում: Հայֆիլմի տարածքում կգործեն ժամանակակից բոլոր պահանջներին համապատասխանող արվեստների ավագ դպրոցը եւ արվեստների համալսարանը, որտեղ կմեկտեղվեն արվեստի բոլոր ուղղութիւնները: Այդտեղ կլինի նաեւ ունիվերսալ հանրապարհ, որտեղ ուսանողները կանցնեն իրենց պրակտիկան: Երկրորդ կլաստերում կտեղակայվի սպայական ավագ դպրոցը եւ համալսարանը, որտեղ սպայական բոլոր մասնագիտութիւնների ներկայացուցիչները մի տեղում կստանան իրենց նախնական կրթութիւնը: Երրորդ կլինի տեխնոլոգիական կլաստերը:

Նշենք, որ որոշմամբ սահմանվել է, որ «Ակադեմիական քաղաք» հիմնադրամի հիմնադիրը Հայաստանի Հանրապետութիւնն է, որի անունից հանդես եկող պետական կառավարման լիազորված մարմինը ՀՀ կրթութեան, գիտութեան, մշակույթի եւ սպորտի նախարարութիւնն է: ԿԳՄՍ նախարարութիւնը «Ակադեմիական քաղաք» հիմնադրամի պետական գրանցումից հետո եռամսյա ժամկետում ՀՀ վարչապետի հաստատմամբ պետք է ներկայացնի «Ակադեմիական քաղաք» հիմնադրամի հոգաբարձուների խորհրդի կազմը:

Հեղինակ՝ ՅՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

ՀՀ ԿԳՄՍ նախարարը ներկայացրել է գերատեսչութեան 2022 թ. կատարողականը

սկիզբը՝ էջ 5

Աժ փոխնախագահ Ռուբեն Ռուբինյանը դիմել է ԿԳՄՍ նախարար Ժաննա Անդրեասյանին՝ նշելով, որ փոխանցում է Աժ նիստն ուղիղ եթերով դիտող քաղաքացու հարցը՝ ինչու են Ազրարային համալսարանի վարձավճարները տարեցտարի թանկանում: Ժաննա Անդրեասյանը պատասխանել է, որ բուհերը ժամանակ առ ժամանակ վերանայում են վարձավճարները, եւ դրա հիմքում ընկած են կրթութեան կազմակերպման ծախսերը. «Գնաճի տեմպերը հայտնի են, բուհերի ծախսերը եւս ավելանում են: Ուստի, տրամաբանական չէ ակնկալել, որ վարձերի փոփո-

խություններ չեն լինի: Կարեւոր է, որ պայմանագրում ամրագրվի ուսման վարձի չափը: Նոր վարձերը գործում են նոր ընդունվող ուսանողների համար»:

Նախարարն անդրադարձել է նաեւ Կառավարութեան ծրագրի թիրախ հանդիսացող դպրոցներում տարածաշրջանային լեզուների ուսուցմանը, որի շրջանակում նախորդ տարվա սեպտեմբերից 25 հաստատութիւններում ուսումնասիրում են պարսկերեն, վրացերեն, թուրքերեն եւ պորթուգալերեն: Նախարարը հայտնել է, որ դպրոցների շրջանում նախնական ուսումնասիրութիւն է արվել պարզելու համար հետաքրքրութիւնը. «Մենք դպրոցներին չենք պարտադրել, այն

կամավոր է եղել: Շուրջ 400 դպրոցներ ցանկութիւնն էին հայտնել ունենալ տարածաշրջանային որեւէ լեզվի ուսուցում: Հիմնական հետաքրքրութիւնը, ընդ որում, թուրքերենի ուղղութեամբ էր: Իհարկէ, չկարողացանք այդ ծավալն ապահովել, որովհետեւ կադրերի լուրջ խնդիր ունենք: Ժամանակ է պետք է, որպէսզի անցնենք մասնավալի», - նշել է Ժաննա Անդրեասյանը՝ ընդգծելով, որ ամենակարգու պակասը վրացերենի մասնագետներին է վերաբերում:

Նախարարը պատասխանել է Աժ պատգամավորների այլ հարցերի:

Հ. ԿՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

Մարզական

Հայաստանը թիմային հաշվարկում առաջինն է Եվրոպայում

Երեւանում ավարտվել է ծանրամարտի Եվրոպայի առաջնությունը, որի արդյունքներով հայ ծանրորդները պոկում, հրում վարժություններում եւ երկամարտում ընդհանուր առմամբ նվաճել են 36 մեդալ, որից 12-ը՝ ոսկե, 11-ը՝ արծաթե եւ 13-ը՝ բրոնզե:

Մրցումային վերջին օրը մրցահարթակը տրամադրվել է գերծանր քաշային ծանրորդներին: Հայաստանի ներկայացուցիչներից պայքարի են դուրս եկել Վարազդատ Լալայանն ու Սիմոն Մարտիրոսյանը: Լալայանը կարիերայում երկրորդ անգամ հռչակվել է Եվրոպայի փոխչեմպիոն՝ երկամարտի 462 կգ արդյունքով (212+250 կգ), իսկ Մարտիրոսյանը նվաճել է բրոնզե մեդալ՝ երկամարտի 440 կգ արդյունքով (195 + 245 կգ): Պոկում եւ հրում վարժություններում եւս հայ գերծանր քաշային ծանրորդներն արժանացել են փոքր արծաթե եւ փոքր բրոնզե մեդալներին համապատասխանաբար:

Այս քաշային կարգում Եվրոպայի չեմպիոնի տիտղոսը կարիերայում 7-րդ անգամ նվաճել է Վրաստանի ներկայացուցիչ Լաշա Տալախաձեն՝ արժանանալով նաեւ առանձին վարժությունների ոսկե մեդալներին: Տալախաձեն Եվրոպայում առաջինն է ճանաչվել երկամարտի 474 կգ արդյունքով: Մրցումային վերջին օրվա հաղթողներին պարգևատրել է Հանրապետության նախագահ Վահագն Խաչատրյանը:

Ավելի վաղ Երեւանում ավարտված առաջնությունում Հայաստանի կամանգ ընտրանու անդամ, 55 կգ քաշային Իգարբեյա Յայլյանը դարձել է Եվրոպայի առաջնության բրոնզե մեդալակիր, իսկ Ալեքսանդրա Գրիգորյանը զբաղեցրել է 6-րդ տեղը:

64 կգ քաշային Անուշ Արշակյանը B ենթախմբում զբաղեցրել է 9-րդ տեղը:

76 կգ քաշային Տաթև Հակոբյանը դարձել է Եվրոպայի փոխչեմպիոն, իսկ 16-ամյա Էմմա Պողոսյանը 5-րդ արդյունքն է ցույց տվել:

Հայաստանի մյուս ներկայացուցիչ Աննա Ամրոյանը 81 կգ քաշայինների B ենթախմբում զբաղեցրել է 6-րդ տեղը, իսկ Լիանա Գյուրջյանը A ենթախմբում 10-րդ:

Կամանգ թիմի կազմում բրոնզե մեդալի արժանացել է 87 կգ քաշային Հռիփսիմե Խուրշուդյանը, իսկ գերծանր քաշային Ջուլիետա Ավանեսյանը Եվրոպայի առաջնությունում ելույթն ավարտել է 9-րդ տեղում: Հայաստանի կամանգ հավաքականը Եվրոպայի առաջնությանը մասնակցում էր Արտա-

Հեն Ներսիսյանի գլխավորությամբ:

Տղամարդկանց հավաքականի կազմում ընդգրկված բոլոր 10-ը ծանրորդներն էլ մեդալների են արժանացել Եվրոպայի առաջնությունում: Փաշիկ Ալավերդյանի գլխավորությամբ Հայաստանի հավաքականի կազմում Եվրոպայի չեմպիոն են հռչակվել 67 կգ քաշային Գոռ Սահակյանը, 96 կգ քաշային Դավիթ Հովհաննիսյանը, 102 կգ քաշային Գարիկ Կարապետյանը եւ 109 կգ քաշային Սամվել Գասպարյանը: 89 կգ քաշային կարգում Եվրոպայի փոխչեմպիոն է դարձել Անդրանիկ Կարապետյանը, 96 կգ քաշային կարգում Արա-

Աղանյանը, իսկ գերծանր քաշայինների պայքարում Վարազդատ Լալայանը: Եվրոպայի առաջնության բրոնզե մեդալների արժանացել են 81 կգ քաշային Ռաֆիկ Հարությունյանը, 109 կգ քաշային Պետրոս Պետրոսյանը եւ գերծանր քաշային Սիմոն Մարտիրոսյանը:

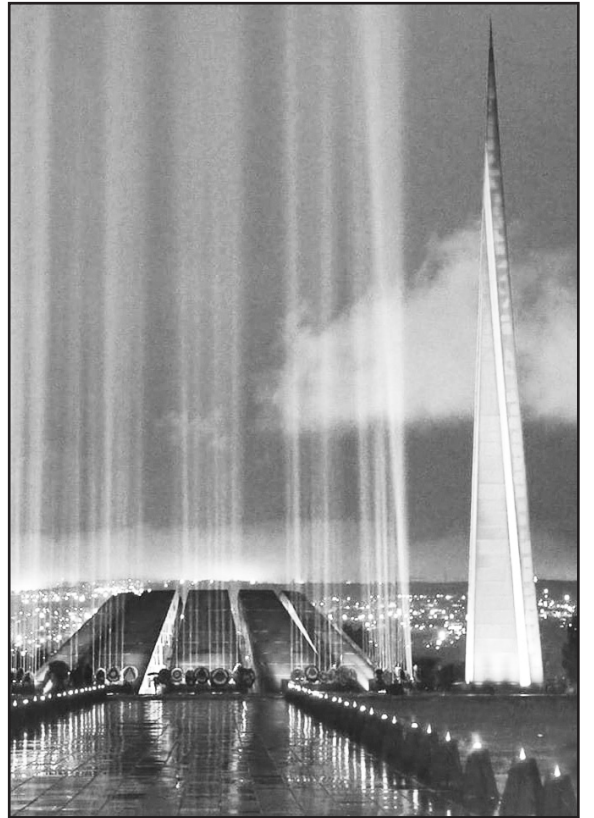
Ծանրամարտի Եվրոպայի առաջնությունը լավագույնս կազմակերպելու համար ՀՀ վարչապետի աշխատակազմի ղեկավար Արայիկ Հարությունյանը եւ ԿԳՄՍ նախարարի տեղակալ Կարեն Գիլոյանը Եվրոպայի ֆեդերացիայի ղեկավարների կողմից արժանացել են հուշանվերների:

Table with 6 columns: RANK, NATION, GOLD, SILVER, BRONZE, TOTAL. Lists medal counts for various nations like ARM, ROU, GEO, TUR, UKR, ITA, BUL, GBR, NOR, FRA.

Հիշում եմ եւ պահանջում

Արշակ ԶՈՊԱՆՅԱՆ

«Ես ազգայնական եմ»

«Ես ազգայնական եմ - ու հպարտությամբ կը հայտարարեմ զայդ - որովհետեւ ճիվաղային պիտի նկատեի ուրիշ բան ըլլալ՝ իմ ազգիս արդի վիճակին մեջ, եւ ես գիտեմ ֆրանսացի ընկերվարականներ, անիշխանականներ, որ ըսած են ինձի. «Եթե հայ ըլլայինք, մենք անշուշտ ազգայնական պիտի ըլլայինք»: Ես ազգայնական եմ, որովհետեւ իմ պարտքս է ծառայել ամենեւն առաջ իմ ազգիս, որուն կը պարտիմ կյանքս, լեզուս, հոգվույս հիմնական գծերը: Ես ազգայնական եմ, որովհետեւ իմ ազգս դժբախտ է, ավելի դժբախտ, քան ոեւէ ազգ, եւ իմ պարտականությունս անոր հանդեպ ավելի մեծ է, քան ազատ եւ ուժեղ ազգի մը զավակինը դեպի իր ազգը: Ես ազգայնական եմ վերջապես՝ որովհետեւ իմ ազգս հառաջդիմության, քաղաքակրթության տարր մըն է ի բնե, լույսի գործիք մըն է, գեղեցկության աղբյուր մըն է, ազատության կայծ մըն է: Իմ ազգայնականությունս նպատակը շրջակա ազգերուն վնասել, անոնց չքացմամբը իմ ազգս մեծցնելը չէ, այլ չեզոքացնելը հառաջդիմության խոչընդոտի դերը, զոր կը կատարեն մեզ շրջապատող հետամնաց, տգետ եւ բիրտ զանգվածները, տալ միջոցներ, որ իմ ազգս, աշխատող, արտադրող, շենցնող, ազատասեր, արվեստագետ իմ ազգս՝ իր բոլոր ծիրքերը, իր բեղուն հոգիին բոլոր ուժերը կարենա ազատորեն գործածել՝ հոգուտ ոչ միայն իրեն, այլ բոլոր արեւելքին, բոլոր մարդկության: Եվ ահա ինչու իմ ազգայնականությունս ավելի իրական ազատասիրություն է, ըլլալով ավելի գործնական, ավելի մարդկային, ավելի անմիջական...»:

«Անահիտ» 1906, թիվ 3-4-5, «Ռուսիա եւ հայերը»

Չես հասցնում աչք թարթել՝ նոր չեմպիոն. հայկական սպորտի ապրիլյան հաղթարշավը

Հունահռոմեական ոճի ըմբիշ, Օլիմպիական չեմպիոն Արթուր Ալեքսանյանը կարիերայում 6-րդ անգամ հռչակվել է Եվրոպայի չեմպիոն՝ Չագրեբում ընթացող առաջնության 97 կգ քաշայինների եզրափակչում 5:1 հաշվով առավելության հասնելով Բուլղարիայի ներկայացուցիչ Կիրիլ Միլովի նկատմամբ:

Ա. Ալեքսանյանը, որը երեք տարվա դադարից հետո վերադարձել է Եվրոպայի առաջնություն, պայքարը սկսել էր 1/8 եզրափակչից, որտեղ 3:1 հաշվով առավելության էր հասել վրացի ըմբիշի նկատմամբ, քառորդ եզրափակչում 7:4 հաշվով հաղթել էր Հունգարիայի ներկա-

յացուցչին, իսկ կիսաեզրափակչում 9:0 հաշվով վստահ հաղթանակ էր տարել Չեխիայի ներկայացուցչի նկատմամբ:

Հայաստանի հավաքականի կազմում մեդալ նվաճելուն մոտ էր նաեւ 60 կգ քաշային Գեորգ Դարիբյանը, որը, սակայն, բրոնզե մեդալի համար պայքարում 9:5 հաշվով պարտություն է կրել: Այդ քաշային կարգում Եվրոպայի չեմպիոնի կոչումը նվաճել է անկախ Հայաստանի առաջին Օլիմպիական չեմպիոն Արմեն Նազարյանի որդին Էդմոնդ Նազարյանը, որը ներկայացնում է Բուլղարիան:

Հունահռոմեական ոճի ըմբշամարտի

հավաքականի կազմում ավելի վաղ Եվրոպայի կրկնակի չեմպիոն էր հռչակվել Մալխաս Ամոյանը (77 կգ), իսկ բրոնզե մեդալ էր նվաճել 63 կգ քաշային Հրաչյա Պողոսյանը:

Մալխաս Ամոյանը Եվրոպայի կրկնակի չեմպիոն դարձավ՝ ուղղակի ֆանտաստիկ ելույթով աներեւակայելի հնարք կատարելով վերջին վարկյաններից, երբ թվում էր՝ պարտվում է... վաստակեց 4 միավոր Սերբիայի ներկայացուցիչ Կիկտոր Նեմեշի հետ պայքարում եւ հաղթեց 6:4 հաշվով:

շարունակությունը՝ էջ 15

Եղեռն...

Գարուն ա, ձուն ա արել...
 1915-ի սկզբին, մի շարք գաղտնի խորհրդակցություններից հետո, թուրքական կառավարությունը (Թալեթի, Զեմալի գլխավորությամբ) որոշեց, անկախ սկսված համաշխարհային պատերազմի ելքից, բնաջնջել արևմտահայությանը: Մշակվեց գործողությունների հստակ ծրագիր. որ քաղաքում, որ գյուղում, երբ եւ ինչպես, ինչ միջոցներով: Նախեսառաջ 18-45 տարեկան հայ տղամարդկանց գորահավաքներ անցկացվեցին, ապա նորակոչիկներին եւ բանակում մինչ այդ ծառայող հայ զինվորականներին մաս-մաս ոչնչացրեցին: Հաջորդը մտավորականությունն էր: Ապրիլի 11-ի գիշերը (իհն տոմարով) Պոլսում առանձին-առանձին դավադրաբար ծերակալվեցին 800 հայ մտավորականներ: Նրանց բոլորին գազամաքար սպանեցին: Նրանց մեջ էին... Զարմանալի՜ զուգահեռություն. թերեւս երբեք այդքան պայծառ դեմքեր մի-մասնանակ չէին ապրել ու ստեղծագործել, ինչպես այդ եղբերական տարիներին:

Հայ զինվորականների գնդակահարություններին, մտավորակա-

նության նահատակությանը, մի խումբ ազգային գործիչների մահապատժին (կախաղանի միջոցով) հաջորդեցին զանգվածային տեղահանությունները եւ կոտորածները... Ինչպե՞ս հաշվել՝ որքա՞ն մահացան, որքա՞ն կին, որքա՞ն ծեղրեր, որքա՞ն մտքի եւ կամ որքա՞ն հոգի մշակվեց... Ու այդպես մինչեւ տարեվերջ՝ 1.500.000... Ու յուրաքանչյուրին՝ ամենաբիրտ տանջանքներով ու մարդկային լեզվով անպատմելի եղանակներով... Ցեղասպանությունը կատարվում էր եւ Արեւմտյան Հայաստանում, եւ Օսմանյան Թուրքիայի այլ տարածքներում: Հիրավի, ինչպես հիշորտացել էր Թալեթաթը, երեք ամսում ավելին արվեց, քան արյունարբու սուլթան Համիդը արել էր 30 տարում...

Ողջ Արեւմտահայությունը կամ կոտորվեց, կամ արտոլվեց ու զոհվեց ճանապարհներից, մի մասն էլ արտաքսվեց ի սփյուռս աշխարհի, ուր կարողացավ գոյատևել առայսօր՝ սպասելով հատուցման օրվան:

... Սրանք հանրագիտարանային տվյալներ են, որ ծանոթ են յուրաքանչյուր հայի: Ու ամեն անգամ

յուրաքանչյուր հայաստանցի, բարձրանալով Ծիծեռնակաբերդ, գլուխ է խոնարհում Մեծ եղեռնի ամենը գոհերի հիշատակին ու ամեն անգամ ցավով հայտնագործում, որ անդամնալի են մեր կորուստները... Կորցրած հողը կարելի է հետ նվաճել: Հայրենիքը երբեք չի կորչում: Վաղ թե ուշ այն կրկին իր տիրոջն է պատկանելու: Նոր մահուկներ են ծնվելու հայոց աշխարհում, բայց գոհված ու չկայացած մահուկ հանճարների կորուստը անդամնալի է: Նոր Կոմիտասներ են ստեղծագործելու հայոց աշխարհում, բայց այն, ինչ պիտի աներ միայն **Կոմիտասը**, այլևս ոչ ոք չի անելու... Ու նաեւ **Ջոհրասպը**, **Վարուժանը**, **Սիամանթոնը**... ու բոլոր 1,5 միլիոնը՝ հատ-հատ: Նրանք են մեր կորուստը... ու նրանց գավակները, նրանց գավակների գավակները, որ մեզ այսօր այնքան պետք են ու չկան, ու չեն լինելու երբեք...

«Արեւելքում մեռնում է մեր քույրը... մեռնում է միայն այն բանի համար, որ մեր քույրն է: Նրա հանցանքն այն է, որ նա բաժանել է մեր զգացմունքները, սիրել է այն, ինչ սիրել ենք մենք, մտածել է այնպես,

ինչպես մենք եւ մեզ նման ընկալել է ինաստուրություն, բանաստեղծություն ու արվեստ: Դրա մեջ է նրա հանցանքը...», - գրել է մեր ժողովրդի բարեկամ **Անատոլ Ֆրանսը**: Բայց գուցե մեր հանցանքը դա՞ չէր միայն, այլ այն, որ մենք առաջինն էինք ստեղծել քրիստոնեական քաղաքակրթություն ու սնել նույն եվրոպային: Եվ եթե նույնիսկ նա լինեց ոչ թե պաշտպանի, այլ անաչառ դատավորի՞ դերում... Բայց մեր հանճարի, մեր կենսունակության, տնտեսական բարգավաճման առանձնահատուկ շնորհքի պատճառով մենք վտանգավոր էինք, ու մեր անկախությունը մոտակա մրցակցության ակնկալիք է ծնում պատմության ասպարեզի վրա ճեմող պետությունների դիվանագիտական ուղեղներում, եւ նրանց ձեռնտու չէ մեզ ունենալ իրենց հավասար իրավունքներով... Գոյության կոչվ է...

Մի բանում անվերապահորեն ճիշտ է Անատոլ Ֆրանսը. «Հայաստանը մեռնում է, բայց նա կվերածնվի... նրան մնացել է շատ քիչ բան, թանկագին արյուն, որից կծնվի մի հերոսական սերունդ»:

Հերոսամարտեր...

Չա՛րկ, լաո, զարկողին՝ զա՛րկ...
 1915 թվականին Արեւմտյան Հայաստանի մի շարք գավառներում եւ քաղաքներում հերոսական ինքնապաշտպանության դիմեց ժողովուրդը եւ արարեց խիզախության զարմանահարաշ դրվագներ: Եվ եթե թուրքական կառավարությունը դիվանագիտական աջակցություն չունենար, եւ հայ զանգվածներն էլ ապավինած լինեին միայն սեփական ուժերին եւ նախօրոք լինեին պատրաստ, 1915-ը հնարավոր է երջանիկ տարեթիվ դառնար...

Վանի, Շապին-Գարահիսարի, Մուսա լեռան, Տարոնի, Ուրֆայի... հայ քաջորդիները տասնապատիկ ավելի թանկ վաճառեցին ռազմիկի իրենց կյանքը՝ դառնալով Թուրքիայի հավերժական սարսափ, իրենց սերունդներին՝ անշեշ օրինակ:

մեկ ամիս (1915, ապրիլ) եւ պակվեց հաղթանակով: 1915-ի մայիսի 1-ին Արամ Մանուկյանը հռչակվեց ինքնավար Վանի նահանգապետ:

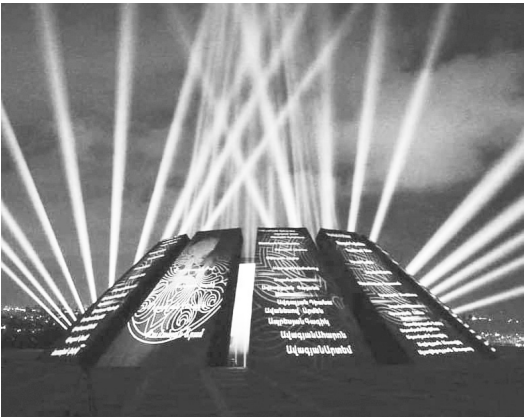
Շապին-Գարահիսար
 Այս գյուղաքաղաքում ազգային խմորումները սկսել էին 1880-ական թվականներից: Այստեղ են ստացել իրենց առաջին ֆիդայական մկրտությունը **Անդրանիկը** եւ **Մուրադը**: ... 1915-ի հունիսի 2-ից 20-ը քաղաքի փոքրաթիվ ինքնապաշտպանական ջոկատը (150 մարդ) անօրինակ խիզախությամբ հետ է մղում

թուրքական հրոսակների (թվով՝ 5-6 հազար) գրոհները: Այդ առասպելական դիմադրությունը թուրքերը հաղթահարում են միայն խորամանկ դավադրությամբ...

Մուսա լեռ
 Մուսա լեռը գտնվում է Միջերկրականի արեւելյան ափին: Նրա բարձունքների վրա վեց հայկական գյուղեր կային: Այդ վեց գյուղերի 4231 բնակիչներ (1171 կին, 1237 այր, 1883 անչափահաս) նախընտրեցին անապատներում մեռնելու փոխարեն խուսափել տարագրությունից, մնալ իրենց լեռան վրա եւ կռվել թշնամու դեմ: 1915-ի օգոստոսից մինչեւ սեպտեմբեր (40 օր) ծգվում է հերոսական պաշտպանությունը եւ ավարտվում ֆրանսիական մակերի օգնությամբ մուսալեռցիների անվտանգ գաղթով: Մամուրամաները շարադրված են Ֆրանս Վերֆելի հայտնի գրքում: Ասենք միայն, որ ինքնապաշտպանական ջոկատի հրամանատարն էր 21-ամյա **Մովսես Տեր-Գալստյանը**:

Տարոն
 Տարոնի նահանգի (Բաղեշ, Մուշ, Սղեթ, Կենճ, Սասուն, Մանազկերտ) ինքնապաշտպանության կազմակերպիչներն էին **Ռուբենը**, **Կորյունը**, **Կոմսը**՝ իրենց խիզախ ընկերներով: Առավել տեսական էր դիմադրությունը Մուշում եւ Սասունում՝ 1915-ի մայիսից մինչեւ 1916-ի փետրվար: Թշնամին պարտվում էր, բայց նորանոր կանոնավոր ուժեր էին ներգրավվում... Այնուամենայնիվ, հերոսական ինքնապաշտպանության շնորհիվ բնակչության զգալի մասը, ապաստանելով լեռներում, փրկվում է կոտորածից:

Ուրֆա
 Միջագետքի հյուսիսում էր գտնվում Ուրֆան (Ուռհա, Եղեսիա), որ ուներ շուրջ 30.000 հայ բնակչություն... Ուրֆայի հերոսամարտի կազմակերպիչներն էին **Սկրտիչ Յոթնեղբայրյանը** եւ **Հարություն Ռասթելեյանը**...

Արդարահատույց...

Եղեգլյա գրչով վրեժ երգեցի...
 Հայ ազգային-ազատագրական պայքարը ծնեց ֆիդայիների՝ ազգային հերոսների մի լուսավոր համաստեղություն: Ֆիդայական շարժման մասին պատմական ճշմարտությունը քիչ թե շատ ծանոթ է ընթերցողին: Սակայն կա ազգային հերոսների մի այլ աստղաբաշխ, որոնց մասին շատ կցկրտոր տեղեկություններ կան հրատարակված մեզանում. հայ վրիժառուները, որ շարունակեցին մեծ հայդուկների գործը՝ նոր պայմաններում ու նոր ձեւերով: **Արաբոյի, Աղբյուր Սերոբի, Քեռու, Անդրանիկի, Մուրադի, Գեւորգ Չաուչի, Հրայրի, Սաքոյի, Մախլուտոյի** եւ այլոց անունների հետ հայ սերունդները երախտապարտ փառաբանելու են **Արամ Երկանյանին, Սողոմոն Թեհլերյանին, Արշավիր Շիրակյանին, Ստեփան Ծաղիկյանին, Միսաք Թորլաքյանին**...

Արամ Երկանյան
 Կարնեցի է, ծնված 1900թ.: Եղեռնից մազապարծ ապաստանել է Կովկասում: Մասնակցել է Բաշ-Ապարանի ճակատամարտին: Հայաստանի Հանրապետության օրերին եղել է ՀՀԿ կուսակցության տրամադրության ներքո: Թիֆլիսում ահաբեկել է (1919 եւ 1920 թթ.) Ղախիբեկովին եւ Սարաֆովին: 1922թ. Բեռլինում ահաբեկել է Բեհաեդդին Շաքիրին: Այնուհետեւ ապրել է Ռուսիայում, Արգենտինայում... Մահացել է 1934-ին:

տանի 85 անդամների... 1919-ին գնում է Պոլիս՝ Թալեթի հետքերով: Այնուհետեւ Բեռլին: Հաստատվում է որպես ուսանող: Եշտուն է Թալեթի նոր անուն-ազգանունը, հասցեն... 1921թ. մարտի 15-ի առավոտյան, երբ Թալեթը դուրս է գալիս բնակարանից եւ սկսում առաջանալ փողոցով, Թեհլերյանը ընդառաջ է դուրս գալիս եւ դիմախոս կրակում մարդասպանի գլխին... Այնուհետեւ Սողոմոնը ձերբակալվում է եւ երկարատե դատավարությունից հետո ազատ արձակվում: Մահացել է 1960թ., Ամերիկայում:

Սողոմոն Թեհլերյան
 Ծնվել է 1886-ին, Դարանաղյաց գավառում: 9 տարեկան հասակում ընտանիքով մեկնել է Երզնկա: Եղեռնի ընթացքում կորցրել է իր գերդաս-

«Այնքան թեթեւ կ'ըզգայի, կարծես լեռ մը ինկած էր կուրծքիս վրային: Վստահ էի գնդակիս մահացության մասին: Հատուցված էր ուխտը հայ մեռելոցին»:

Սողոմոն Թեհլերյան
 Ծնվել է 1886-ին, Դարանաղյաց գավառում: 9 տարեկան հասակում ընտանիքով մեկնել է Երզնկա: Եղեռնի ընթացքում կորցրել է իր գերդաս-

խարհի ծանոթ բոլոր անկյուններում...»: **Արշավիր Շիրակյան**
 Տակավին պատանի, Պոլսից մեկնում է Հոմս եւ հետապնդում Սայիդ Հալիմին, որի վարչապետության օրոք էր տրվել 1915-ի կոտորածների որոշումը: 1921թ. դեկտեմբերի 5-ին ցատկում է փողոցով սուրացող կառքի ելքի աստիճանի վրա եւ սպանում նախկին վարչապետին: Իտալական թերթերը կախարդական հերոսություն են նկատում կատարվածը: Այնուհետեւ Հոմսից անցնում է Բեռլին, Արամ Երկանյանի հետ հետամուտ լինում Բեհաեդդին Շաքիրին եւ Ջեմալ Ազմին: Միեւնույն օրը, երբ Երկանյանը ահաբեկում է Շաքիրին, նույն պահին էլ Շիրակյանը գնդակահարում է Ջեմալ Ազմին:

Ստեփան Ծաղիկյան
 Ծնվել է 1886-ին, Խոտորջուրի Մոխրկուտ գյուղում: Համաշխար-

հային առաջին պատերազմի ընթացքում գտնվում էր Խարկովում: Այնտեղից անցնում է Կովկաս, միանում կամավորներին: Հայաստանի խորհրդայնացումից հետո մնում է տեղում իրականացնելու չիրագործված մահապատիժներ: 1922թ. հունիսի 21-ին Թիֆլիսում գնդակահարել է Ջեմալ փաշային: Չեկայի կողմից ձերբակալվել է եւ անհետ կորել:

Միսաք Թորլաքյան
 Ծնվել է Տրապիզոնում: 1916-ին կամավոր: Ապա անցնում է Պոլիս, հետապնդում Բաքվի հայկական կոտորածի պատասխանատու Ջիվանջիրին, որին էլ դիմախար գնդակահարում է 1921թ. հուլիսի 8-ին:

Միսաք Թորլաքյան
 Ծագումով դարաբաղցի, քաղաքացիական կռիվների հրամանատար, Միջին Ասիայում բասմալների դեմ մարտերի հերոս **Հակոբ Մելքունովը** 1922թ. օգոստոսի 4-ին գնդակահարում է Ենվերին:

... 3 տարի անց

Ազատությունը բախում էր մեր դուռը, իսկ մենք պատրաստ չէինք...

Կա ավանդական մի չափանիշ պատկերացնելու համար հաղթանակի մեծությունը շեշտվում է հակառակորդի ուժը... Մեր հակառակորդը տարիներ, դարեր նա էր, որի մասին Գյուլգոյի թեալոր խոսքը հնչում է այսպես. *այստեղով թուրքը է անցել, մնացել են միայն ավերակներ*: Իսկ այդ հակառակորդը, թշնամին, թեև ոչ ուղղակիորեն, այնուամենայնիվ, օժանդակություն ստացավ եւ Ռուսաստանից, որին ապավինել էր մեր ազգի կեսը եւ որին հավատում էր մյուս կեսը եւս, եւ Եվրոպայից, որը Հայկական հարցին մայրում էր միայն որպես մշտական կռվան թուրքիայի վրա ճնշում գործադրելու...

Ուրեմն որքան հերոսական պետք է լիներ 600 տարի իր պետականությունը կորցրած ժողովուրդը, որ հաղթահարել էր բեմն խաչվող, երբեմն զուգահեռ ընթացող այդ երեք ուժերը: Եղեռնն անգամ չկասեցրեց ոչ միայն նրա գոյատևումը, այլև կորցրածը հետ բերելու անսասան կամքը եւ տվյալ պահին խիստ անհրաժեշտ հավատը սեփական ուժերի նկատմամբ:

Հայոց մեծ եղեռնից երեք տարի անց տեղի ունեցավ Սարդարապատի ճակատամարտը... 1915-ին

անայացել էր Արեւմտյան Հայաստանը: Բայց դեռ կար Արեւելյանը... 1917-ի Դեկտեմբերյան հեղափոխությամբ տապալվել էր ցարական իշխանությունը, եւ Արեւելյան Հայաստանը իրերի բերումով հայտնվել էր ինքնուրույն դրության մեջ: Վերջին 600 տարիների ընթացքում առաջին անգամ հայության մի հատվածը ազատվել էր կապանքներից եւ, թեև արյունաքամ, քայքայված տնտեսությամբ, բայց արդեն միայն իր սեփական, թեկուզեւ նվազագույն, ուժերը տնօրինելու հնարավորությամբ... Բնական էր ստեղծված իրարդրության մեջ թուրքական նոր արշավանքը: Արեւմտյանի ճակատագիրը կարող էր կրկնվել եւ Արեւելյան Հայաստանում... Բայց... Սարդարապատի հաղթանակը իր ունեցած նշանակությամբ իրավացիորեն համեմատվել է Ավարայրի հետ: Հայ ժողովրդի համար չափազանց վճռորոշ այդ հաղթանակը պարզապես պարզեցեց գոյատևումը... Հաղթանակից ընդամենը 2-3 օր անց հռչակվեց Հայաստանի Հանրապետությունը: Պատկերացնել է պետք հայոց ոգեւորությունը. Եղեռնից երեք տարի անց, եղեռնագարկ, լիովին քայքայված, կողոպտված եւ լքված, վերջին ուժերը Սարդարապատում փորձարկած Արեւելյան Հայաստանը իրագործում է իր 600-ամյա երազանքը. անկախ պետա-

կանությունը վերականգնվում է... 1918-ի մայիսի 28-ից սկսվում է Հայ դատի պահանջատիրության (Հայկական հարցի) նոր փուլը: Առաջինը իր քառասունամյա տարեգրությամբ ավարտվել էր եղեռնով... Երկրորդը տեւեց ընդամենը երկուսուկես տարի եւ ավարտվեց Հայաստանի խորհրդայնացումով...

1918-ի մայիսի վերջին Հայկական Հանրապետության տարածքը կազմում էր ընդամենը 10.000 ք. կիլոմետր: Երկու տարի անց 1920-ի կեսերին՝ 70.000 ք. կիլոմետր: Յոթնապատիկ այս հաջողությունը ամենից մեծ կռվանն է հօգուտ որեւէ ազգի անկախության: Ընդամենը երկու տարի հայ ժողովուրդը ապավինել էր միայն սեփական ուժերին եւ կարճ ժամանակամիջոցում հաղթահարել ռազմական, տնտեսական, քաղաքական բազում դժվարություններ ու առաջադիմել նաեւ դիվանագիտության մարզում: 1920թ. օգոստոսի 10-ին կնքված Սեւրի դաշնագրով Հայաստանին հատկացվում էր եւս 100.000 ք. կիլոմետր տարածք. գրեթե ամբողջությամբ լուծվում էր Հայկական հարցը... Սակայն, Ավետիս Ահարոնյանի հստակ բնորոշմամբ, ազատությունը բախում էր մեր դուռը, իսկ մենք պատրաստ չէինք նրան ընդունել... Նորից կողմնորոշումներ, տարածայնություններ, չհաղթահարված ստրկախո-

ղութություններ...

Հայաստանի Հանրապետության թիկունքում սկսվում է ռուս-թուրքական քաղաքական մի նոր խաղ. ցարական Ռուսաստանի Հայաստանի հանդեպ ունեցած նկրտումներն այս անգամ դրսեւորվում են արդեն բոլշեւիկյան Ռուսաստանի համաշխարհային հեղափոխության շահերով... Կնքվում են ռուս-թուրքական պայմանագրեր, Ռուսաստանը նորից իր ձեռքն է վերցնում Հայաստանի եւ Հայկական հարցի տնօրինումը... Օտար երկրորդ ուժին ապավինելու հին հիվանդությունը խարխուլում է հայոց միասնությունը:

Անդրանիկի հաշվարկներով Հայաստանը 65.000 զորաբանակով կարող էր իրականություն դարձնել Սեւրի դաշնագրով արտոնված Ազատ, Անկախ ու Միացյալ Հայաստանը, սակայն գաղափարական տարածայնությունները քայքայում են նույնիսկ առկա ուժերը, եւ Հյուսիսի ու Հարավի ճնշման միջեւ Հայկական Հանրապետությունը ստիպվում է ոչ միայն հրաժարվել նոր տարածքներից, այլև ընդհանրապես անկախ պետականությունից...

Հայ դատի պահանջատիրության երրորդ փուլը (1920-1965) որեւէ նշանակություն պարունակում է միայն Սփյուռքի գործողություններում: Մայր հայրենիքում սկսվում է մի երկարատև լուծություն...

... 50 - ամյակ

Թող որոտա իմ գլխին...

1965 թվականով սկսվեց հայ դատի պահանջատիրության նոր հանգրվանը: Մինչ այդ եղել էր 1937-ը, հետո՝ 1949-ը, հետո եկել էր 1953-ը: Մի ամբողջ 45 տարի «Եղեռն» կամ «Հայկական հարց» արտահայտությունները ուղղակի հանված էին մեր բառապաշարից, ինչպես ժամանակին օսմանյան թուրքիայում արգելված էր «Հայաստան» բառի գործածությունը: Միայն 1965-ին ժողովուրդը, մի խումբ ընտրյալների շրջանակում, նշեց Հայոց Մեծ եղեռնի 50-ամյա տարելիցը: Եղան հանրահավաքներ, բազմամարդ ցույցեր, երթեր, կիզակետում էին հրապարակները, Կոմիտասի անվան զբոսայգին... Սա առաջին համաժողովու-

ղական պոթեկունն էր խորհրդային Հայաստանում: Նույնիսկ «Պրավդան» այդ օրերին հոդված տպագրեց եղեռնի մասին: Հետագա իրադարձությունները ցույց տվեցին մայր հայրենիքում եղեռնի 50-ամյա տարելիցի նշման ողջ նշանակությունը: 1965-ից հետո մեզանում սկսեցին լույս տեսնել բազմաթիվ գրքեր՝ հայոց ցեղասպանության մասին: Իհարկե, դեռևս չէր վերհանվում ողջ ճշմարտությունը, սակայն մեր պատմության այդ մի դրվագը եւս մտավ մեր մշակութային շրջանառության մեջ, մեր հիշողության մեջ, ու արդեն գիտեինք, որ ունենք Հայ դատ ու պահանջատիրություն:

1965-ը անհամեմատ մեծ ընդգրկումով նշվեց Սփյուռքում: Ոգեկոչման արարողություններ կատար-

վեցին Լիբանանում, Միացյալ Նահանգներում, Ֆրանսիայում, Արգենտինայում, Կանադայում, Իտալիայում եւ այլուր: Արտասահմանյան բազմաթիվ երկրներում, հատկապես՝ թուրքական դեսպանատների առջեւ, տեղի ունեցան ցույցեր, քայլարշավներ... Բեյրութում հրատարակվեց «Հուշամատյան Հայոց Մեծ եղեռնի» մեծածավալ աշխատությունը... Ամենատարբեր երկրներում եւս լույս տեսան բազմաթիվ գրքեր, հոդվածներ:

«Սոնդ» թերթում հրատարակված իր հոդվածում հայագետ Ֆրեդերիկ Ֆեյդին գրեց. «Բոլոր մարգերում մեջ, հակառակ իրենց փոքր թվին, հայերը կնպաստեն քաղաքակրթության համաշխարհային գործին»:

«Յունանիտեն» նշեց, որ «Հայե-

րի մասսայական կոտորածը ցեղասպանության առաջին ոճիրն էր 20-րդ դարի սկզբին, 1914-18 թթ. պատերազմի ընթացքում: Եվ այդ ոճիրը երբեք չդադարեց ու չդադարեց»:

Ժամ Մարի Գառզուն իր «Մի իսկական ցեղասպանություն» գրքում հանգամանորեն ներկայացրեց Հայոց Մեծ եղեռնը, վերլուծելով նրա հետևանքները:

Իվ Տեռնը Հայաստան այցելելուց հետո հրատարակեց «Հայեր. մի ցեղասպանության պատմություն» աշխատությունը...

Հարկ չկա բոլորը թվարկել: Հայությունը չէր մոռացել իր պատմությունը, իր դատը, աշխատում էր օրնիքում, փնտրում ու գտնում կատարվածի արդար հատուցման համակիրներ:

... 2սպանակ

Ձեզ ո՞վ էր ասում՝ մեզ սեղմե՞ք այդքան...

Ի՞նչ կար Հայաստանում 1965-88 թվականներին: Երկրում «ժողովում» էր «լծացումը»: Հայաստանում այն ուներ մի ուրիշ երանգ եւս. ծովանում-ամբարվում էր ժողովրդի հիշողությունը, որ այլևս արթնացել էր ստալինյան «անհատի պաշտամունքի» պսակագերծումից ու մանավանդ 1965-67թթ. ժողովրդական ընդվզումներից հետո... Գիշտ է, դա արտահայտվում էր ոչ զանգվածայնորեն, հատկապես՝ գրական-մշակութային եւ պատմագիտական ոլորտներում, բայց, այնուամենայնիվ, գոյատևող ժողովուրդը այլևս թեակոխել էր իր արդար պահանջատիրության նոր փուլը եւ ապրում էր մի յուրատեսակ նախապատրաստական շրջան: Այդ տարիներին ստեղծագործական վերելքներ ապրեց Հովհաննես Շիրազը, ի հայտ եկան մշակութային այնպիսի հզոր երեւոյթներ, ինչպիսիք էին Պարոյր Սեւակը, Մինաս Ավետիսյանը, Մուշեղ Գալշոյանը... Ավելացնենք Հրանտ Մաթևոսյանի արձակը, Տիգրան Մանուկյանի երաժշտությունը, Համո Սահյանի պոեզիան, Սերո Խանգալ-

յանի պատմավիպասանությունը... Բոլորը չեն թվարկվում էին արժեքներ, որոնցով կրթվում էր նոր սերունդը, մանավանդ որ պատմագիտության բնագավառում եւս դրական տեղաշարժերն ակնհայտ էին (Ջոն Կիրակոսյան եւ ուրիշներ): Եվ մտալուտ գարնան շունչը զգացվում էր օրավուր: 1967թ. նոյեմբերի 28-ին տեղի ունեցավ Ծիծեռնակաբերդի բարձունքի վրա կառուցված՝ 1915թ. Մեծ եղեռնի զոհերի հիշատակին նվիրված Հուշարձան-կոթողի բացումը: Մի քանի ամիս անց, այս անգամ՝ պատշաճ օրը, 1968-ի մայիսի 25-ին, հանդիսավորապես բացվեց Սարդարապատի ճակատամարտին նվիրված հուշահամալիրը: Այդպիսով նշվեց մեր պատմության փառահեղ այդ իրադարձության 50-ամյակը եւ «Եղեռն» բառ-հասկացության հետ շրջանառության մեջ դրվեց «Սարդարապատ» հասկացությունը: Իհարկե, պատմական ճշմարտությունները դեռևս կարելի էր քաղել միայն Սփյուռքում լույս տեսնող գրքերից ու պարբերականներից, իսկ մայր հայրենիքում լրկ դրանց, ասենք, Հանրային գրադարանում պահպանվող եզակի օրինակներից:

Նույն՝ 1968-ի հոկտեմբերի 18-ին

հանդիսավորապես նշվեց Երևանի հիմնադրման 2750-ամյակը: Ոգեւորությունը համազգային էր: Ու թեև մի Պի-նոտրովսկի (անշուշտ, մեր գիտնականների օժանդակությամբ) կարողացավ աշխարհին զարմացնել, թե տեսե՞ք, մի նոր, անհայտ աշխարհ եմ հայտնաբերել, մի Ուրարտու, մի առանձին քաղաքակրթություն, հայ ժողովուրդը մեծ խմբերով բարձրանում էր Արին-Քերդ բլուրը, դեպի Երեւուհի ամրոցը, եւ բնավ չէր կասկածում, որ Երեւուհին Երեւանն է եւ նույնքան հայկական, որքան Վանը, Տիգրանակերտը, Վաղարշապատը... Իսկ բլրան ստորոտին շրջիկ-վաճառողները ազգային կիրառական արվեստի նմուշներ ու նաեւ Անդրանիկի լուսանկարներն էին վաճառում... Դե գնա ու ասա, թե Ուրարտուն Արարտուն է, Հայաստանը չէ, թե հայոց լեզուն 6 հազար տարեկան է, բայց հայ ժողովուրդը... ընդամենը 2,5 հազար, որովհետեւ 3,5 հազար տարի կազմավորման ընթացքի մեջ է եղել... Ժողովուրդներ են եկել ու գնացել պատմության թատերաբեմից, իսկ հայերը ժողովուրդ չեն եղել, ազգ չեն եղել, այլ ինչ-որ անհայտ ու տարանուն ցեղերի մի խառնարան-ամբոխ... Այդպիսի անհեթեթությունների միայն «գիտնականները» կարող են

հավատալ: Ժողովուրդը հո գիտի, մեկին գունդանոս մեկի պես պարզ է կար հայոց լեզուն, ուրեմն կար եւ այդ լեզվով խոսող, այսինքն հայ ժողովուրդը... Եվ հետո՝ հո լծացումը անսահման չէ՞ր տեսելու: Անցնելու էր եւս քսան տարի, եւ Անդրանիկին հավասար Նժդեհն էր պաշտվելու, եւ սուտ «ուրարտացի» բառին փոխարինելու էր ճշմարիտ «արիացին»...

1978թ. ապրիլի 14-ին Հայկական ԽՍՀ Գերագույն խորհրդի նստաշրջանը հաստատեց Հայկական ԽՍՀ սահմանադրությունը: Լծացում էր, բայց ժողովուրդն արդեն ընդվզել գիտեր ու իր կամքով ստիպեց սահմանադրության մեջ կրկին վավերացնել, որ Հայկական ԽՍՀ պետական լեզուն հայ ժողովրդի մայրենի լեզուն է, հայերենը...

Նույն թվականի աշնանը պետականորեն նշվեց Ռուսաստանի հետ Արեւելյան Հայաստանի միավորման 150-ամյակը, Հայաստանը 3-րդ անգամ պարզեւտրվեց Լեւինի շքանշանով: Բայց թե ժողովուրդն արդեն հոգնել էր կեղծ պատմություններից, անհիմն եւ անարդար «ինտերնացիոնալիզմներից», բայց ինքնիշխանի ուժով «լծացումը» դեռ շարունակում էր գոյատևել, եւ նրան բնորոշ կարգախոսն էր՝ «Շիրակո շազայետ Ազեր-

բայքան», որ համահունչ էր երկրի հիմնին՝ «Շիրակա ստրանա մայա...»... 1967թ.-ից սկսած, արդեն թույլատրված կարգով, ամեն տարի ապրիլի 24-ին ժողովուրդը գնում էր Ծիծեռնակաբերդ: Պատմաորդ անմահ «Հայոց պատմության» եւ Ռավիթ Անհարի ծննդյան 1500-ամյա հոբելյաններն էր նշում, համոզվում ու հավատում, որ աշխարհն անճանաչելի է, որովհետեւ անվերջ է, բայց նաեւ՝ թեև փոքրաքանակ ժողովուրդ ենք, մեր պատմության մեջ շատ են հերոսական դեպքերն ու դեմքերը, որ ապրելու կեսն էլ պատվով մեռնելն է... Սփյուռքը շարունակում էր իր պայքարը ազգապահպանման համար՝ ուժացնում դեմ, հայ դատի պահանջատիրության նորանոր եղանակներ փնտրում, մենք զսպանակի պես սեղմվում էինք ու հոգեւոր պաշար կուտակում, որ մեր թիկունքի հսկա պատմությանն ու մշակույթին ապավինած՝ սովորենք արժանապատիվ ապրել, արժանապատիվ պահանջել, արժանապատիվ պայքարել... Դեռ զայլու էր Փետրվարը, որ լիներ Չարթոնք, որ պահանջատիրությունը լիներ վատահ ու հաստատական, սեփական ուժի ու բարոյականության ինքնագիտակցմամբ:

Համընդհանուր խռովքի թելադրանքով Կամ՝ մի քիչ թվաբանություն

սկիզբը՝ էջ 4

Դու արդեն ելել ես Ազգավարից: Վկա՝ Քո 25-ամյա անկախությունը: Ե՞րբ պիտի մոռանաս «բարեկամ» օտարի գոյությունը, որպեսզի այլևս երբեք չպարտվես ոչ բարեկամ օտարներին... Թույլ տուր՝ հավատամ, որ այսօր, ապրիլյան այս վերջին քառօրյա պատերազմում Քո հերթական հաղթանակից հետո, Դու վերջնականապես սթափվել ես Քո հազարամյա նիրհից ու Քո **արքայական** արժանապատվությամբ քայլ առ քայլ վերականգնելու ես նաեւ Քո **Մեծ Հայրենիքը**: Քո՛, միայն Քո մտքով, ու Քո, միայն Քո բազկի ուժով, ամբողջությամբ, առանց որեւէ զիջումի, որովհետեւ Դու Քո բոլոր զիջումներն արել, ապրել ու սպառել ես արդեն հազար տարի...

... Տասը տարի առաջ՝ հունվարի առաջին օրերին, լրատվամիջոցները տեղեկացրին ադրբեջանցիների հերթական բարբարոսական արարքի մասին... ցուցադրվում էին Իրանի տարածքից նկարահանված կադրեր, որոնցում ազերի զինվորները հսկա մուրճերով ջարդուխուրդ էին անում հայկական մշակույթի վերջին բեկորները... նախիջեւանյան 10.000 խաչքարերի վերջին մասունքները... Քանի՞ եկեղեցի, քանի՞ խաչքար, հայկական մշակույթի քանի՞ անգին վկայագիր է ոչնչացվել 1920-ից ի վեր... Ո՞վ է հաշվել: Այդ թվականից սկսած ռուս բոլշևիկների կողմից արհեստականորեն ստեղծված Ադրբեջան վարչական միավորին բռնակցված Նախիջեւանում (փառք Աստծո, Արցախն այսօր ազատագրված է) քանի՞ հայ է սպանվել, տարհանվել... Պատմագիտական տվյալներն ու իրողությունները չթվարկեմք: Մանավանդ որ պատմությունը չունեցող եւ այդ պատճառով էլ պատմագիտություն չսիրող մեր սինվերթի թշնամու մի ներկայացուցիչ (հիշո՞ւմ եք 80-ականների վերջերին ազերիների գրողների միության Անար անունով նախագահին) կարող է բարբառել, թե հայերը մազդիսիստ են...

«*Լավը չես, խեղճ ես, լավը չես, զավակս, որդիս, առաջնեկս, իմ հույսս, իմ թանկս, լավը չես, մեջդ վրեժ չկա... Ինչ իմացողի հարցնում եմ՝ գովում ու ծիծաղում է՝ իբր թե լավն ես, խղճով ես, եւ եղ ծիծաղն իմ սրտին դանակ է դառնում, զավակս, զավակս... մարդ չպիտի էնքան քաղցր լինի՝ որ կուլ տան ու չպիտի էնքան դառը լինի՝ որ քթեն: Քեզ կուլ են տվել ու գովում են, զավակս, քեզ կուլ են տալիս: Ասում են խիղճ, բայց խիղճը գիտե՞ս երբ է խիղճ - երբ գազանի մեջ է: Քոնը խիղճ չի, խեղճություն է», - ասում է Զրանտ Մաթեոսյանը... Ինչո՞ւ խղճացիմք: Պահը եկել էր՝ դարավոր ոսոխի այդ մի հատվածը աշխարհի երեսից ի սպառ ջնջելու... Էլ ինչո՞ւ ենք պաշտում **Նժդեհին**. «*Ուժն է ծնունդ իրավունք*», եթե չպիտի լինենք նրա պես վճռական: Էլ ինչո՞ւ ենք հպարտանում*

պատմությամբ ու հիշում պատմահորը. «*Սահմանք քաջաց՝ զենք յուրյանց*», եթե... շիրմաքար պղծողին պետք է պարզապես ոչնչացնել... Լույս իջնի հոգուդ, **Խրիմյան Հայրիկ**, «*Երկաթե շերեփի*» Քո դասը դեռ չենք սերտել ինչպես որ հարկն է ու դարձյալ ապավինում ենք թղթե «շերեփներին»... Մինչեւ ե՞րբ...

Մշակութային այդ եղեռնագործությունից օրեր անց հայ սպային Եվրոպայի կենտրոնում կացնահարած սինվերթի մարդասպանին Ադրբեջանը հռչակեց տարվա մարդ... Ի՞նչ մարդ... Իր հավաքական ամբողջության մեջ լույսի թշնամի, խաղաղության հակոտնյա ոսոխը (թուրք, թե ազերի) չի կարող հանդուրժել եւ ոչ մի **բարի գոյություն**՝ անգամ իր տիրապետության ներքո... Իր **չար** բնույթը թույլ չտվեց հանդուրժել անգամ նախիջեւանյան խաչքարերի վերջին փշուրների լուռ վկայությունը իր **գողացած տարածքում**... Ո՞րը թվարկել եւ ինչո՞ւ թվարկել: Ամեն օր, ամեն ժամ իր վայրագ դեմքը թաքցնել անգամ չփորձող գազանը եղել եւ մնում է վտանգավոր, քանի դեռ ոչնչացված չէ **ի սպառ**...

... Ուզենք, թե չուզենք, մենք ականա մերքաշված ենք մեծ պատերազմի մեջ: Այն սկսվել է 1000 տարի առաջ, երբ առաջին անգամ թուրք տարրը մտավ Հայկական Լեռնաշխարհ: Չենք ուզեցել, չէ՞, բայց նա տարիներով, դարերով խնել է մեր արյունը, մեր հայրենիքում ստեղծել է պետություն, երկիր, ոչնչացրել է մեզ ու մեր ստեղծած քաղաքակրթությունը 1000 տարի՝ ընդհուպ մինչեւ ցեղասպանություն... 1000 տարի մեր խաղաղասեր եության թելադրանքով մենք մեզ միշտ խաբել ենք, թե պատերազմն ավարտվել է, թե վերջապես մեզ բաժին մնացած այս մի փշրանք հողակտորի վրա գոնե կարող ենք ապրել ու ստեղծել խաչով ու գրչով, բառով ու մուրճով, մտքով, քանքարով...

Ավա՛ղ... պատմության դասերն այդպես էլ մինչեւ վերջ չենք սերտում ու մերթնդմերթ ստիպված ենք լինում ինքներս մեզ հիշեցնել, որ ազգերի միջեւ, ինչպես բնության մեջ, գործում է **գոյության կռվի սկզբունքը**:

Մանավանդ, որ գողը մտել է տունդ, դու, ուզես, թե չուզես, նա գիտի, որ գող է, նա վախենում է քեզանից: Որքան էլ դու մոռանաս, նա չի մոռանում, վախից կծում է... անընդմեջ, անընդհատ, ամեն անգամ, երբ երախը հասնում է կրնկիդ... Իսկ դո՞ւ... «*Թե՛ էղքան դուրեկան է ծնկներն օջախին դեմ անել, ժպտալով ննջել ու հուսալ ու հավատալ, թե աշխարհը բարի է*», - դարձյալ ասողը Զրանտն է... Չգիտեմ... Գուցե ավելո՞րդ են զգացական այս դատողությունները, որ կարող են լինել ու կան յուրաքանչյուր հայի գիտակցության մեջ: Բայց ինչո՞ւ մեր

փորձը, մեր քաջությունը, մեր հայրենասիրությունը, մեր ազատասիրությունը արդեն 1000 տարի չեն դառնում թշնամուն չներող ու արժանի հարված հասցնող իրական ուժ (բացառյալ աստեղային ժամերին դրսևորվող բռնկումները): Նույնիսկ Արցախն ազատագրելուց հետո էլ (կարծես թե մեղավոր ենք եղել, որ հաղթել ենք մեր դեմ սրով ելածին) մեր ենթագիտակցության մեջ երբեմն գլուխ է բարձրացնում փոխզիջման գաղափարը: Ի՞նչ փոխզիջում, Տե՛ր Աստված... Հաղթողին չեն դատում: Իսկ եթե փորձում են դատել, հաղթողը կրկին է հաղթում... ու այնքան, մինչեւ որ այլևս չեն դատում...

Ուզենք, թե չուզենք, քնենք, թե արթուն մնանք, թշնամին չի՛ քնում երբեք: Ուրեմն, ուզենք, թե չուզենք, ստիպված ենք լինել զգոն, արթուն, արագ եւ համապատասխան հարված հասցնող... «*Ուժեղի մոտ միշտ էլ թույլն է մեղավոր*»... Հերիք է, որքան արդար եղանք, փորձենք լինել նաեւ ուժեղ: Այլընտրանք չունենք: Պատերազմը չի՛ ավարտվել: Իսկ եթե պատերազմ է, չխաբվենք զինադարներին: Պատերազմի ժամանակ իրավունքի՛ խնդիր չկա, կա միայն հարվածելու, ամեն գնով ու միջոցով թշնամուն ոչնչացնելու խնդիր: Մանավանդ որ հակառակորդը հենց այդպես էլ վարվում է մեզ հետ արդեն 1000 տարի:

1994 թվականին կնքված զինադադարից հետո Աստծո գրեթե յուրաքանչյուր օր այն խախտվել է՝ ընդհուպ մինչեւ 2016-ի ապրիլյան ուխտադրուժ հարձակումը, որ եւ անսպասելի էր, եւ սպասելի... Պետք չէ զարմանալ, առավել եւս՝ վրդովվել: «Գորշ գայլը» իր կաշին չի փոխել արդեն հազար տարի: Եվ արդեն հազար տարի պատերազմ է հայտարարել մեզ եւ գործում է՝ ինչպես պատերազմում: Եվ պետք է իրերին նայել, առավել եւս՝ հակառակորդի հետ մեր հարաբերություններն ընկալել ոչ թե մեր խաղաղասեր ոգու տեսանկյունից, այլ պատկերացնել եւ ետադարձել՝ ինչպես պատերազմում:

Աշխարհը փոխվում է: Փոխվում են հարաբերությունների ձևերը, բայց մնում է մրցակցությունը, գոյության կռիվը... Փոխվում են պատերազմի զենքերը, բայց չի փոխվում թշնամին, մանավանդ, եթե գոյատևում է քեզանից զավթած քո հայրենիքում եւ պիտի քեզ հարվածի՝ քանի դեռ դու կաս, եւ քանի դեռ ինքը պարտված չէ վերջնականապես:

Չա՛րկ, լաո, զարկողին՝ զա՛րկ: Պատերազմում՝ ինչպես պատերազմում:

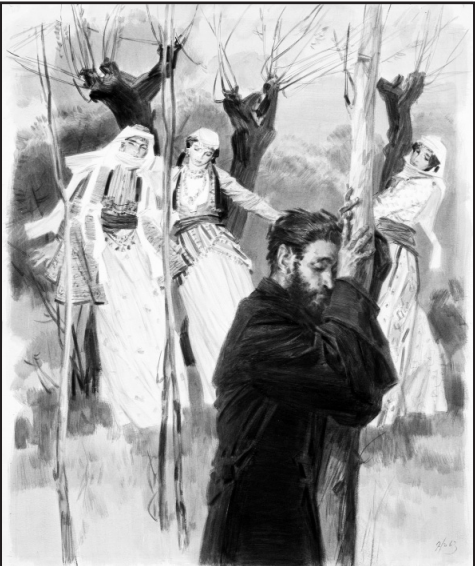
Գագիկ ՄԻՆԱՍՅԱՆ

«Կրթություն», թիվ 17, 20.04.2016 թ.

Հիշիր եւ ուսուցանիր

Ցեղասպանության դասավանդումը՝ Հայոց մարտիրոսագրության ուշագրավ դրվագների օգտագործմամբ

Հայոց ցեղասպանության հիշողությունը հայ ժողովրդի ազգային ինքնության կարևոր բաղադրիչներից է, հետևաբար անհրաժեշտ է այս չափազանց նուրբ ու զգայուն թեմայի դասավանդման համար, որպես առանձին, հատուկ դասընթաց, ստեղծել հայեցակարգ, ծրագիր եւ ուսումնական ձեռնարկներ ու ուսումնասօժանակ նյութեր:

Հայոց ցեղասպանության դասավանդումը կարելի է նրանով, որ կարող է հիմք դառնալ հետագայում իրականացված ցեղասպանական գործողությունների, մարդկության դեմ ուղղված ոճրագործությունների հետազոտման համար: Մարդկության դեմ ուղղված մյուս ոճրագործությունների ու զանգվածային կոտորածների հետ համեմատությամբ ու այդ համատեքստում Հայոց ցեղասպանության ուսումնասիրությունը կարող է նպաստել սովորողների հետազոտական հմտությունների ձեւավորմանն ու զարգացմանը: Ցեղասպանությունների համեմատական ուսումնասիրության շնորհիվ սովորողները կկարողանան վեր հանել ցեղասպանությունների իրագործմանը նպաստող միտումները պատմական գործընթացներում, կբացահայտեն ու կըմբռնեն զանգվածային բռնության օրինակների առանձնահատկություններն ու ընդհանրությունները: Թեպետ կրթական տեսանկյունից արժեքավոր է ցեղասպանական գործողությունների համեմատական ուսումնասիրության իրականացումը, սակայն առավել կարևոր է չփորձել համեմատել ցավի, տառապանքի աստիճանները: Ցեղասպանական գործողություններն ուսումնասիրելիս առանձնակի ուշադրություն պետք է դարձնել տվյալ ոճրագործությանը բնորոշ գործողություններին, ցեղասպանությունը բնութագրող քաղաքականությանը: Ցեղասպանական գործողությունների կառուցվածքային համեմատությունը պետք է հիմք հանդիսանա ցեղասպանությունների համեմատական վերլուծության համար: Երբեք չպետք է ենթադրել, թե որել է կոնկրետ ցեղասպանության կամ որել է զանգվածային բռնաճնշման գոհերն ավելի շատ են տուժել, քան համանման մյուս իրադարձությունների գոհերը: Ցեղասպանությունների պատմությունն ուսումնասիրելիս մանկավարժները պետք է կենտրոնանան ցեղասպան պետությունների կամ կառավարությունների իրականացրած կործանարար քաղաքականության տարաբնույթ դրսևերումների վրա: Ցեղասպանության դրսևերման յուրաքանչյուր օրինակ պետք է ուսումնասիրել, ընկալել իր հասկացություններով, իրեն բնորոշ հատկանիշներով՝ առանց այն նսեմացնելու, բացարձակացնելու կամ հերքելու:

Այս հողվածի շրջանակներում մենք կներկայացնենք Հայոց մարտիրոսագրության **երեք դրվագ** եւ այդ դրվագները ցեղասպանության դասավանդման գործընթացում օգտագործելու վերաբերյալ մեթոդական խորհուրդներ:

Ներկայացվելիք դրվագները մենք ընտրել ենք Տիգրան Սկունդի «Ամիտայի արծազանգներ» եւ «Ամիտայի արծազանգներու վերակոչումն» աշխատություններից:

Նշենք, որ Տիգրան Սկունդը (Տիգրան Գազազյան, Տաճատ) Ամիդում ծնված, ապա, ավելի ուշ, Նյու Յորքում հաստատված հայ մտավորական է, որ թղթակցել է ժամանակի հայ պարբերականներին, մասնավորապես՝ Նյու Յորքի «Ազատ», «Հայաստանի կոչման», Մարսելի «Արմենիա», Բեյրութի «Արարատ», Կ.Պոլսի «Հայրենիք», Փարիզի «Յառաջ», Բոստոնի «Պայքար»,

Թիֆլիսի «Հովիտ» պարբերականներին: Բացի վերոհիշյալ գործերից, Սկունդի գրչին են պատկանում նաեւ «Մեր կառավարությունն» (1930), «Արշամ Անտոնեան: Նիւ Եորքի հայ լուսավորագրիչներու փառքն ու պարծանքը» (1943), «Հայ կղերն Ամերիկայի մէջ» (1945), «Նմոյշ մը ամերիկահայ գրական յառաջադիմութենէն եւ յաւելուած «Հայ կղերն Ամերիկայի մէջ գրքիս» (1948), «Յիսնամեակ Հայ երիցական եկեղեցւոյ» (1950), «Յուսախաբութեան տաղերգութիւն» (1953) եւ այլն: Մեծի Տանն Կիլիկիոյ Կաթողիկոսության նախաձեռնությամբ լույս ընծայվող Արեւմտյան Հայաստանի եւ Կիլիկիայի հուշամատյանների մատենաշարով 2019 թ. առջանց վերահրատարակվել է շարքի 15-րդ հատորը՝ Տ. Սկունդի «Ամիտայի արծազանգներ» գիրքը: Սկունդի աշխատությունների մասին դրվատանքով են արտահայտվել Հայր Հակոբ վրդ. Չանթապանը եւ Հայր Ներսէս վրդ. Ալիւնյանը (Մխիթարյան միաբանություն), Հ. Զյուրայանը, Մ. Թիրյաքյանը, Հ. Գարագաշը, Բ. Թեյսյանը, Ա. Ալպոյաճյանը եւ ուրիշ հայ մտավորականներ:

Հայոց մարտիրոսագրության ուշագրավ դրվագների օգտագործմամբ Հայոց ցեղասպանության թեմայով դասն առաջարկում ենք անցկացնել 8-րդ դասարանում: Այդ դասարանի գործող դասագրքերից մեկում Մեծ եղեռնին անմիջականորեն առնչվող երկու դաս կա՝ « 27. Հայոց մեծ եղեռնը» եւ « 28. 1915 թվականի հերոսամարտերը»: Գործող դասագրքերից մյուսում Մեծ եղեռնին անմիջականորեն առնչվող երեք դաս կա՝ «Բաժին 2., Թեմա 12. « Հայ ժողովուրդը Առաջին աշխարհամարտի տարիներին. « 2. Հայոց մեծ եղեռնը», « 3. Հայկական ցեղասպանությունը եւ առաջադեմ հասարակայնությունը» եւ « 4. Ինքնապաշտպանական մարտերը 1915 թվականին»: Առաջարկում ենք դասն անցկացնել «Հայոց մեծ եղեռնը» դասանյութի ուսուցմանը նախատեսված դասաժամին: Դասի թեման ու նպատակը ներկայացնելուց հետո ուսուցիչը դասարանը բաժանում է երեք խմբի՝ հետևյալ կերպ. նախօրոք պատրաստած թերթիկների վրա գրած բերում է Հայոց մայրաքաղաքների, լեռների, գետերի անուններ, լցնում տուփի մեջ ու սովորողներին առաջարկում վերցնել մեկական թերթիկ: Թերթիկի վրա գրածը կարդալուց հետո սովորողները միավորվում են համապատասխան թեմատիկ խմբերում եւ տեղավորվում են խմբերին հատկացված սեղանների շուրջը (յուրաքանչյուր սեղանին դրված է անվանում «Լեռներ», «Գետեր» եւ «Մայրաքաղաքներ»): Կարելի է խմբերը ձեւավորել նաեւ այլ կերպ, սակայն ցանկալի է վիճակահանությամբ: Այնուհետեւ խմբերի սովորողներին տրամադրում է թերթիկներ, որոնցով յուրաքանչյուր խումբ պետք է աշխատի ու ներկայացնի ավարտում խմբային աշխատանք: Այս աշխատանքը կատարելու համար խմբերին տրվում է 15 ր:

Եվ այսպես՝ **առաջին դրվագը**, որն ընտրել ենք, Հայոց ցեղասպանության թեմայի դասավանդման ընթացքում օգտագործելու համար, հետևյալն է. «Գոչազլեան ընտանիքի սպասուհին էր Ֆարիտա, նեկո կինը, որին դիւրութեան համար Ֆարո կը կոչէին:

Վելի Պապան (ըստ Տ. Սկունդի հաղորդած տեղեկության՝ Վելի Պապան ծագումով իտալացի էր՝ Թուրին քաղաքից, իսկական ազգանունն էր Բոնելլի: Արեւելյան կամ Դրիմի պատերազմի տարիներին որպես բժիշկ ծառայում էր Սկյուտարի զինվորական հիվանդանոցներից մեկում: Այստեղ էլ

Բոնելլին ծանոթանում, ապա մտերմանում է վիրավոր թուրք տասնապետ Օսմանի հետ, իսկ պատերազմի ավարտից հետո Բոնելլին գալիս է Ամիդ-Դիարբեքրի ու, ընդունելով մահմեդականություն, ամուսնանում թրքուհու հետ, ունենում մեկ որդի: Մեծ էր Բոնելլիի վաստակը բժշկական ու առողջապահական տարրական պայմաններից զուրկ Ամիդում: Բոնելլին Ամիդում բարեկամացել, մտերմացել էր հատկապես Պատվելի Թովմաս Չավազաբյանի հետ (դավանանքով՝ ուղղափառ հունադավան, 1842-1911 թթ. - Ա.Ս.) զինքը բերած էր հետը. եւ երբ ան մահմեդականանալով կ'ամուսնանայ թրքուհույ մը հետ, Ֆարիտան կը յանձնէր Գոչազլեան ընտանիքին որպեսզի սեւամորթ աղջիկը քրիստոնեայ մեծնայ. այն ատեն նէ հագիւ 10-11 տարեկան էր: Իւր կեանքէն ուրիշ պատմուածք չունէր. մորթին սեւութիւնը, միացած իւր ամենուն հաճելի լինելու բնաւորութեան, զինքը սիրելի ըրած էր ամենուն: Թաղի փոքրիկներն իսկ տեսակ մը յարգանքով կը վարուէին իրեն հետ, երբ նէ մօտակայ աղբիւրէն ջուր բերելու լիւնէր: Գարիպ Գասթալ թաղը կը կոչուէր աղբիւրին անունով. թաղեցւոց մեծ մասը գարիպներ են (օտարական - նոր հաստատուած գիւղացիներ) եւ Գասթալն (աղբիւր) ալ միակն էր այդ քաղաքամասին մէջ, ուրկէ խմելու ջուրը սափորներով կը տանէին:

Ֆարոն միակ քրիստոնեա նեկրօն էր քաղաքին մէջ. թուրք հարուստ ընտանիքներ ունէին իրենց նեկրօ սպասուհիները, սակայն ատոնք բոլորն ալ մահմեդականացած էին:

Ցեղահանութեան երրորդ խումբին պատրաստուելու հրաման տրուած էր. պահակներ նշանակուած էին տանիքները եւ փողոցներուն մէջ՝ նախորդ երեկոյին: Թաղին ազդեցիկ թուրքը՝ բալուցի ճամպագ անունով, լուր կը դրկէ Ֆարօյին, որ իրեն տունը գայ եւ ազատուի, քանի որ ինքը Հայ է, եւ ինչու պարապ տեղը ամառ ատեն ոտքով ճամփորդելու նեղութիւններուն ենթարկուի: Ֆարօն կը մերժէ՝ պատասխանելով. «Ես այսքան տարի հայերուն հետ ապրած եմ, հիմա ալ չեմ անոնցնէ չեմ բաժնուիրեն եւ յաջորդ առտու՝ արեւածաղն առաջ, ինքն ալ տեղահան կարաւանին միացած՝ Մերտին դուռնէն հետիոտն դուրս կ'ելնէ: Եօթանասուն տարեկան եթովպացի կնոջ ճակատագիրը կապուած էր հազարաւոր քրիստոնեայ Ամիտացւոց ճակատագրին հետ...: Ուր ինկաւ ան, ճամբան սպաննուեցաւ թէ Ռաս էլ Այնի հորերուն մէկուն մէջ կացիւնահար նետուեցաւ իւր սիրած Հայերուն հետ, չի գիտցուիր: Հոս կ'արծանագրեմ այս հէգ եթովպուհույն անունը, այն յոյսով, որ երբ համազգային միլիոն մը զոհերու յիշատակը տօնուի, յիշուի նաեւ պառաւ նեկրօ կինը՝ Ֆարիտան»:

Առաջադրանք (գրավոր պատասխանել)

1. Կես էջ առավելագույն ծավալով (3-5 նախադասություն) շարադրեք այս պատմության ավարտը:
2. Ձեր կարծիքով՝ ինչո՞ւ էր Վելի Բաբան ցանկացել, որ Ֆարիդա-Ֆարոն քրիստոնյա մեծանա:
3. Ինչպիսի՞ն էր Ֆարիդան: Բնութագրեք նրան:
4. Գնահատեք Ֆարիդայի վարմունքը: Ձեր կարծիքով՝ ինչո՞ւ այդպես վարվեց Ֆարիդան:
5. Եթե Ֆարիդան ընդուներ ազդեցիկ թուրքի առաջարկը, ինչպե՞ս կգնահատեիք նրա այդ քայլը. ինչո՞ւ:

Հարունակությունը՝ էջ 13

Յեղասպանության դասավանդումը՝ Հայոց մարտիրոսագրության ուշագրավ դրվագների օգտագործմամբ

սկիզբը՝ էջ 12

Երկրորդ դրվագը հետևյալն է. «Փախստական եւ ազատութեան համար կռուող Հայ երիտասարդներ, հալածական կեանք մ'ունեին քաղաքին ներսն ու դուրսը: ...Թուրք կառավարութիւնը իւր զինուորներով, ժանտարմաներով, փոխներստացող, ժանտարմաներով, քաղաքներով, չէր քեզներով եւ լրտեսներու բանակով մը կը հետապնդէր զանոնք գիշեր ու ցորեկ: Բանտ ու մահ կար անոր, որ փախստական Հայ մը, ֆէտայի մը կերակրէր կամ օգնէր անոր. առատ վարձատրութիւն կար անոր, որ կը յայտնէր ֆիրարի (թրք.՝ փախստական, դասալիք, հետապնդվող հանցագործ - Ա.Մ.) մը կամ ֆէտայիի մը տեղը»:

Քիւտանի (թրք.՝ Քաղղեական կաթոլիկ եկեղեցու հետեւորդ ասորիների ընդհանրական անվանումը) պառաւ կին մը Մար Բըթին (Ս. Պետրոս) Քիւտանիներու եկեղեցին կ'երթայ ամէն օր առաւօտ եւ երեկոյ, Սուրբ Կոյս Մարիամին առջեւ մոմ կը վառէ եւ ծնկաչոք կ'աղօթ: Օր մըն ալ այս միամիտ եւ կրօնասէր պառաւը խղճի խայթէն գազտուելու եւ մանաւանդ «սրբութիւն» (սուրբ հաղորդություն - Ա.Մ.) կարենալ առնելու համար կը խոստովանի քահանային իւր մէկ գաղտնիքը. կ'ըսէ, թէ քանի մը Հայ երիտասարդներ իւր տունին գրգռմիկն (Տան գետնափոր մառան, նկուղ, մթերանոց, օդատուն, փակ կայաստարան, պատուպարան - Ա.Մ.) մէջ պահած է շաբաթներ ի վեր եւ կը կերակրէր զանոնք: Քահանան անփորձ ըլլալով խնդիրն իւր մեծաւորին՝ Սըղրան Սիւլեյման Արքեպիսկոպոսին կը յայտնէ: Այս բարի եւ քաջ եկեղեցականը, «որուն ներսը նեղութիւն չկայէ, պառաւը իւր ներկայութեան կը կանչէ եւ խստիւ կը պատուիրէ անոր ալ եւս եկեղեցի չի գալ, այլ տունը մնալ եւ կերակրել այդ Հայ հալածականները. եւ կ'աւելցնէ. «Ամենամեծ ողորմութիւնն ու գործն է, որ կ'ընես Աստուծոյ եւ Սուրբ Կոյս Մարիամին հաճելի. այս բարեգործութիւնն ընելով՝ երկնքի սանդուխին վրայէն՝ Եղիայ Մարգարէին պէս շիփ-շիտակ Տիրամօր գիրկը պիտի երթաս»: «Սրբութիւն» կուտայ իրեն եւ «Արծակեմ գրեզ ամենայն մեղաց քոցե ըսելով կը ճամբէ գնէ իւր պարտականութեան, եւ նոյն ատեն կը պատուիրէ, որ երբ պէտք ունենայ նիւթական օգնութեան՝ իրեն դիմէ:

Աստուծոյ խղճամիտ ծառայ, անվեհերութեան տիպար կրօնական: Իրեն հետ եւ պիտի յիշուի պարգամիտ պառաւը՝ Տիրամօր նուիրուած երկրպագուն»:

Առաջադրանք (գրավոր պատասխանել)

1. Կես էջ առավելագույն ծավալով (3-5 նախադասություն) շարադրէք այս պատմության ավարտը:
2. Ինչպիսի՞ն էր ասորուհի պառաւը: Բնութագրէք նրան:
3. Պահանջները պառաւի, քահանայի ու արքեպիսկոպոսի արարքները: Ձեր կարծիքով՝ ինչո՞ւ նրանք այդպէս վարվեցին:
4. Եթէ պառաւը, քահանան կամ արքեպիսկոպոսը թուրքական իշխանություններին հայտնեին պառաւի տանը գտնվող հայերի մասին, ինչպէ՞ս կ'զմայեցնէր նրանց այդ քայլը. ինչո՞ւ:
5. Բերէք հարեւանների (ընտանիքներ, բախտակից ժողովուրդներ, երկրներ) համագործակցության, փոխօգնության օրինակներ: Հիշէք դեպքեր, երբ ձեզ ներդրում տալով կամ վտանգելով օգտակար եք եղել հարազատի կամ անծանօթի. ի՞նչ զգացումներ եք ունեցել:

Երրորդ դրվագ.

...Մինչեւ 1917 (ըստ Տ. Մկունդի վկայության՝ Ամիդ-Դիարբեքիի հայության գողգոթան ու նախճիրը սկսվել է 1915 թ. մայիսի 30-ին կիրակի օրը, երբ վաղօրոք ձերբա-

կալված ակնառու հայ գործիչներին, ապա նաեւ մնացյալ հայերին ոչնչացրել են կամ խուճախ-խուճախ քաղաքից դուրս հանել իբր քարոյրակներ կամ գաղթականներ ու այնուհետեւ տարագրության ճանապարհներին սպանող իրականացրել: Ամիդի հայության եղեռնը հիմնականում ավարտվել էր արդեն 1915 թ. հոկտեմբերի սկզբներին: Չարդերի հետեւանքով քաղաքի հայության կորուստը կազմել է շուրջ 35000-36000 հոգի, իսկ շրջակա գավառների ու գավառակների հայության կորուստը՝ 40000-45000 հոգի - Ա.Մ.: Տե՛ս Մկունդ Տիգրան, Ամիտայի արծագանգներ, էջ 250-253) տակաւին տասնեակներով Հայ երիտասարդներ կային, որոնք տանիքէ տանիք, տունէ տուն, քարայրէ քարայր, հորերու, պարտէզներու, էվսէլին (Ամիտայի հարաւ-արեւելքը՝ Տիգրիսի եզերքի անտառները), եւ պարսպի ծակ ու ծուկերը, երբեմն ալ կոյուղիներու մէջ բնակելով՝ կռուեցան ու դիմացան, սպաննեցին իրենց վրայ յարձակողները՝ առանց խնայելու ո՛վ որ ալ ըլլար, եւ կոնկրետներն ու գողցան՝ ապրելու համար: Ասոնք կեանքը քաշկռտեցին մուկերու եւ մողեսներու պէս, բայց ո՛չ՝ առիւծներու եւ դիւցազուններու պէս՝ ապրեցան եւ իրենց գոյութիւնն ու կեանքը պահեցին եւ աւելին. ցոյց տուին թշնամայն, որ Հայը մինչեւ վերջին ճիգ իւր պատիւը բարձր կը պահէ:

...Մարտինցի Մարտոս, Հագոցի Թումաս, Ջավազաթի (կանաչեղեն, բանջարեղեն վաճառող - Ա.Մ.) Սընճօ, Գասապ (մսագործ, մսավաճառ - Ա.Մ.) Մաթօ (Մատթոս), Գալիստիկ Նօնօ (Յովհաննէս), Պէտիֆանէ Պուպօ, Կուրճի Բօբօ (Յակոբ), եւ տասնեակ մ'ուրիշներ, որոնք մէկ-մէկ լեվզի վեր կամ հրացան ձեռք ձգելով շաբաթներով, ամիսներով եւ տարիներով դիմադրեցին շարունակ փոխելով իրենց դիրքերն ու տեղը. Այս ծակէն միւս քարայրը, այս հորէն այն աւերակ տունը փախելով ու անդադար կռուելով դիմացան թշնամիին, մանաւանդ՝ անօթութեան, մեղութեան, ցուրտին, ձիւնին եւ անձրեւին տակ շարունակ հալածական...:

Մարտինցի Մարտոս (Մարտիրոս) իւր 9 ընկերներով պահուած են Նոր Դրան կողմը՝ Հաքիմ Հաննայ կոչուած քարայրին մէջ: 9 ընկերներ են. որոց երեքը 10-12 տարեկան տղաքներ: Արամ Դամալեան, նմանապէս 10-11 տարեկան պատանի մը, իւր ազգականներէն հրահանգուած, գիշեր ատեն պարիսպի ծակէն դուրս ելնելով կերակուր կը տանի անոնց: 18-րդ օրն ինչպէս կը լինի քուրքեր կը տեսնեն Արամը եւ յաջորդ օրը հարիւրաւոր զինուորներ... կը պաշարեն քարայրը:

Առաջադրանք (գրավոր պատասխանել)

1. Կես էջ առավելագույն ծավալով (3-5 նախադասություն) շարադրէք այս պատմության ավարտը:
2. Ձեր կարծիքով՝ արդյո՞ք Ամիդի հայությունը կարող էր խուսափել կոտորածից. հիմնավորէք ձեր պատասխանը:
3. Ինչպիսի՞ն էին Մարտոն ու իր ընկերները: Բնութագրէք նրանց:
4. Պահանջները Մարտոյի ու իր զինակից ընկերների գործողությունները:
5. Ձեր կարծիքով՝ հնարավոր էր արդյո՞ք, որ արեւմտահայությունը քիչ կորուստներ ունենար ու չհայրենագրվեր. հիմնավորէք ձեր պատասխանը:

Խմբային աշխատանքի ընթացքում ուսուցիչը շրջում է խմբից խումբ, լսում է սովորողների քննարկումները եւ տրված լուծումները, ողորդում նրանց աշխատանքը, աջակցում: Տրված ժամանակը լրանալուց հետո յուրաքանչյուր խումբ 6-7 րոպեում ներկայացնում է իր կատարած աշխատանքը: Այնուհետեւ կազմակերպվում է համա-

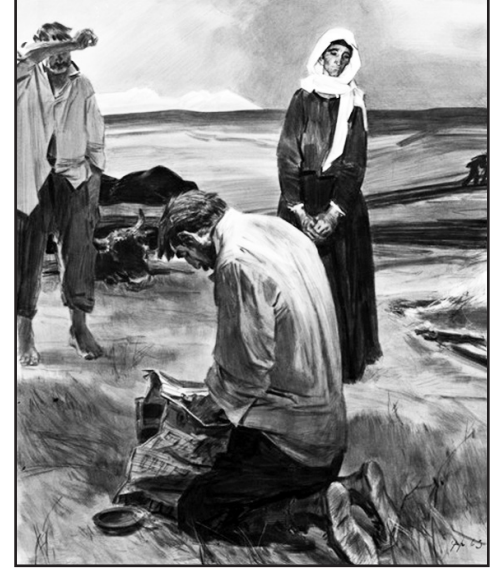
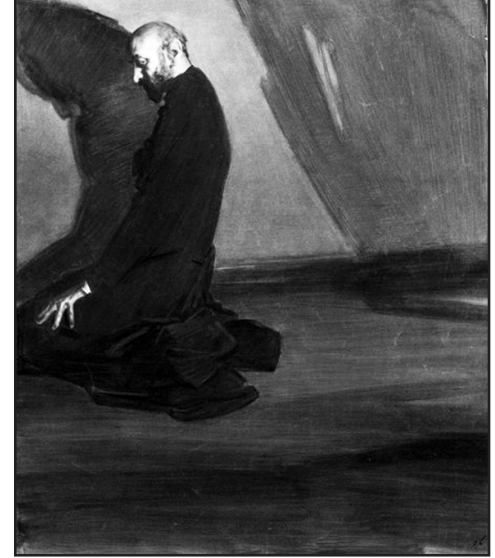
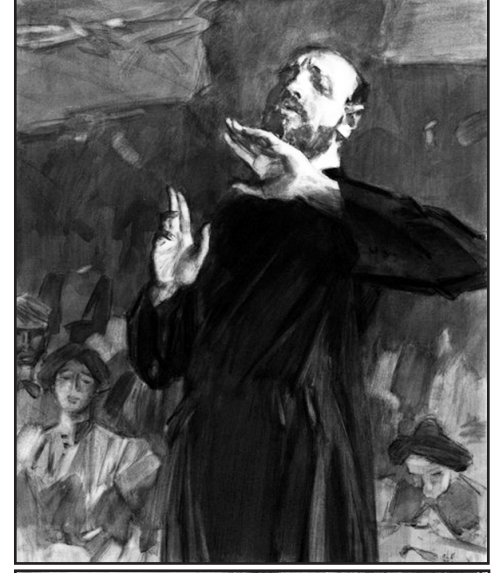
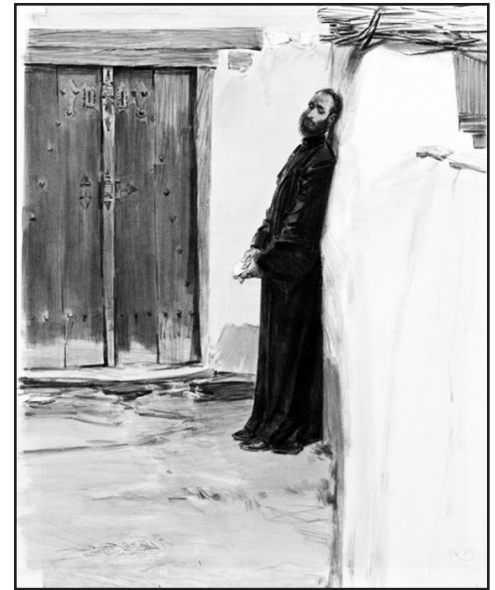
դասարանային քննարկում: Ուսուցիչն ամփոփելով աշխատանքները՝ գնահատում է խմբերի ու մասնակիցների աշխատանքը, ապա հակիրճ ներկայացնում է Մեծ եղեռնի պատճառները, ընթացքն ու հետեւանքները: Սովորողներին հանձնարարում է տանը ինքնուրույն ուսումնասիրել «Հայոց մեծ եղեռնը» դասանյութը, որպէսզի հաջորդ դասաժամին համադասարանական ակտիվ քննարկումներով ու բլից հարց ու պատասխանով ամփոփեն դասը ու անցնեն նոր դասի ուսումնասիրությանն ու յուրացնանը:

Վերը բերված դրվագներով, ինչպէս նաեւ Հայոց ցեղասպանությունը արտացոլող գեղարվեստական գրականությունից ու վավերագրական նյութերի ժողովածուներից կարելի է ընտրել բազում այլ հատվածներ ու դրանցով կազմակերպել ու անցկացնել Հայոց ցեղասպանության դասավանդման օրինակելի դասեր ինչպէս հիմնական դպրոցի 8-րդ, այնպէս էլ ավագ դպրոցի 11-րդ դասարաններում: Կարելի է նաեւ այդ ուսանելի դրվագների օգտագործմամբ Մեծ եղեռնի տարեկից օրերին կազմակերպել դաս-միջոցառումներ, հուշ-ցերեկույթներ, աշակերտական ընթերցումներ, քննարկումներ:

Ամփոփելով մեր խոսքը՝ նշենք, որ ցեղասպանությունների դասավանդման գործընթացում յուրաքանչյուր դասի վերաբերյալ ճիշտ ընտրված դիդակտիկ գեղարվեստական, վավերագրական, տեսա-լսողական ուսումնաստանողակ նյութերը նպաստում են դասի պատմական, փաստական հատվածի կոնկրետացմանը եւ սովորողների մոտ անցյալի կերպարների ձեւավորմանը, ինչն էլ սովորողների պատմական պատկերացումների հիմքն է: Այդպիսի ուսումնաստանողակ նյութերը խթանում են սովորողների հետաքրքրությունը դասի նկատմամբ, թույլ են տալիս կենտրոնացնել ու բարձրակետի վրա պահել նրանց ուշադրությունը: Դասավանդման գործընթացում ուսումնաստանողակ նյութերի ներգրավմամբ ուսուցիչը կարողանում է սովորողներին փոխադրել դեպի կոնկրետ պատմական ժամանակաշրջան կամ վերաբարձրել այդ ժամանակաշրջանի պատմական կոլորիտը, համապատկերը, տալ դրա ամբողջական կամ հատվածական նկարագրությունը:

Հիրավի, ցեղասպանությունների եւ զանգվածային բռնությունների պատմության դասավանդումը պահանջում է զգալունություն եւ խնդրի բարդության գիտակցում: Ուսուցիչները պետք է մեծ զգուշությամբ եւ պատասխանատվությամբ ընտրեն դիդակտիկ գեղարվեստական, վավերագրական, տեսա-լսողական ուսումնաստանողակ նյութերը: Դրանք պետք է համապատասխանեն իրենց սովորողների տարիքային եւ հոգեբանական առանձնահատկություններին, զարգացման մակարդակին ու պատրաստվածության աստիճանին, ճանաչողական կարողություններին: Մասնագիտական կոմպետենտությամբ ընտրված պատմական, գրական-գեղարվեստական, երաժշտական եւ այլ նյութերի ճիշտ համարողությունը եւ օգտագործումը սովորողներին հնարավորություն է տալիս ամբողջական ընկալելու ուսումնական նյութը եւ գործնականում կիրառելու ստացած գիտելիքները, կատարելու ճիշտ դիտարկումներ ու եզրահանգումներ:

Արման ՄԱԼՈՅԱՆ
պատմական
գիտությունների թեկնածու
ՀՀ ԿԳՄՍՆ «ԿԶՆԱԿ» հիմնադրամի
վերապատրաստման ծրագրերի
մշակման եւ վերապատրաստումների
արդյունավետության գնահատման
բաժնի պետ

Լույս է տեսել

Կորուսյալ հայրենիքի մի ծվենի ամբողջական պատումը

Հայաստան աշխարհը հարուստ է կրոնապաշտամունքային կառույցներով... 2022 թ. վերջին հայ գրքի անձայրածիր ընտանիք մուտք գործեց այդ աշխարհին առնչվող մի հետաքրքիր ու արժեքավոր գիտական գործ իրաքահայ պատմաբան Պետրոս Մովսես Թովմասյանի «Վանա լիճի Լիմ կղզին և վանքը պատմության բառադրույթներում» աշխատությունը:

Տիար Թովմասյանի գիտական հետաքրքրությունների ծիրում է Արևմտյան Հայաստանի չուսումնասիրված կարելու պատմամշակութային կոթողների մեր ժողովրդի կյանքում ունեցած պատմաքաղաքական դերը: Նվիրյալ գիտնականը հետազոտություններ է հեղինակել Հայկական լեռնաշխարհի և Միջագետքի, Արարատյան թափափորության ((Ուրարտու. հրատարակվել է նաև անգլերեն), Աբբասյան խալիֆայության վերջին պատմաշրջանի և հայության, Աղթամարի թափափորության մասին, ուսումնասիրել է Վասպուրական աշխարհի նշանավոր վանքերը՝ Վարագավանքը և Նարեկավանքը: Մեր ակնարկի նյութ հանդիսացող աշխատանքը նրա 8-րդ գիրքն է, որ հրատարակել է ՀՀ ԳԱԱ պատմության ինստիտուտը Մետրոպ արքեպիսկոպոս Աշոխյան մատենաշարով (232-րդ գիրքը):

Վարագավանքի և Նարեկավանքի մասին ուսումնասիրությունները, որպես գրքեր հրատարակելուց հետո, հեղինակը կարելու է համարել զարկ տալ Վանա լճի կղզիների ուսումնասիրությանը հիմնական նպատակ ունենալով մեր պահանջատեր ժողովրդին ներակայացնել այդ կենտրոնների պատմաքաղաքական և մշակութային կարելու դերն ու գործունեությունը: Այս համահավաք աշխատությանը հեղինակը փորձել է ամբողջացնել Վանա լճի Լիմ կղզու և վանքի պատմությանն ու ներդրումը հայ կյանքի տարբեր բնագավառներում: Գիրքը ներկայացնում է Վանա լճի Լիմ կղզու և նրա Լիմ անապատի Սուրբ Գեորգ եկեղեցու ամփոփ կենսապատումը:

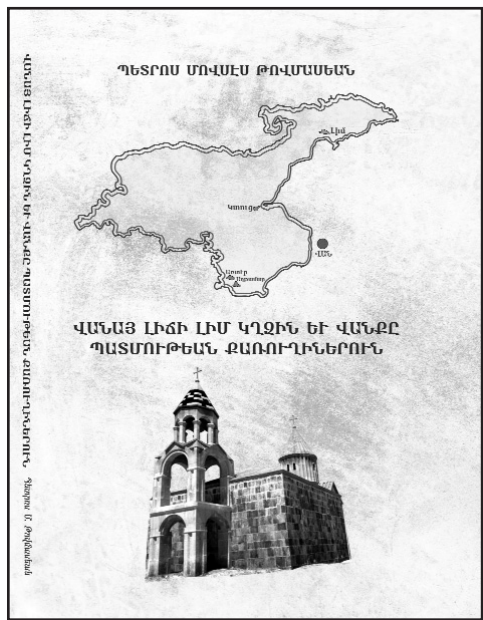
«Վանա լիճի Լիմ կղզին Լիմ անապատը եղած է գիտության և մշակույթի փառոս, ազգային զարթոնքի կեդրոն, իր մասնակցությունը բերած է հայ ազատագրական պայքարի ընթացքին: Այդ բոլոր պատմական զարգացումներում խիստ հակիրճ անդրադառնալը շատ կարելու է, գաղափար ունենալու, թե ինչ դժուարութամբ Լիմ անապատը կը շարունակեր իր գործունեությունը, որպես Հայաստանի մշակութային կարելու օժանդակ մեկը:

Լիմ անապատը դարեր շարունակ հանդիսացած է կարելու կեդրոն մը, ուր զարգացած է հայ գրչությունը և ընդհանրապես հայ ստեղծագործ միտքն ու հոգին, այդ առումով եղած է անառիկ բերդ: Հայ ազգը իր անկախությունը կորսնցուցած պատմա-հանգրուաններում, երբ անհնար էր ամրոցներ ու բերդեր կառուցել, իր ֆիզի քական ինքնապաշտպանության համար Վանքերն ու անապատները իր շրջակա հայության համար ծառայած են, որպես պաշտպանության վայրեր: Այս առումով Լիմ անապատը բազմաթիւ անգամներ ապաստան տուած է հայության զուակներուն վտանգի ժամանակ, ինչպես պիտի անդրադառնանք այս գիրքին էջերուն մէջ»,- գրում է հեղինակը առաջաբանում:

Գիրքը բաղկացած է «Յառաջաբան», «Գլուխ Ա. նախամուտք», «Գլուխ Բ. Լիմ անապատի հիմնադրությունը», «Գլուխ Գ. Լիմ անապատը միջին դարերում», «Գլուխ Դ. Լիմ անապատը նոր ժամանակներում», «Գլուխ Ե. Լիմը նորագույն պատմության մէջ», «Վերջաբան», «Ցանկ օգտագործուած սկզբնաղբիւրներու», «Անուանացանկեր» մասերից, կան նաև գծացուցակներ (աղյուսակներ) թիւ 1. Լիմ անապատը դարերու ընթացքին, թիւ 2. Յարձակումները Լիմ անապատի վրայ, թիւ 3. Լիմ անապատի կառուցման ժամանակաշրջանները, թիւ 4. Կարելու պատմական թուականներ, և քարտեզ Լիմ անապատի թեմը (20-րդ դարակից):

Լիմ կղզու անապատի պատմությունը հեղինակն ուսումնասիրել է բոլոր տեսակի յուններից եկեղեցական, քաղաքական, ճարտարապետական-շինարարական, գրչության, տնտեսական, կրթական, ազգային-ազատագրական և այլն հիմնադրումից միչեւ մեր օրերը: Հայ պատմագիտության մէջ սա Վանա լճի Լիմ կղզու անապատին նվիրված միակ ուսումնասիրությունն է, ուր նշված անապատը գիտական հետազոտության է ենթարկվել նման համակողմանիութամբ և իր գոյության ողջ ընթացքով. իհարկե, խոսվում է նաև Լիմ կղզու որպես աշխարհագրական միավորի մասին:

Այս թվով 8-րդ գրքի մէջ ևս, շոշափած նյութը ավելի հետաքրքիր ու մատչելի կերպով ներկայացնելու նպատակով, հետազոտողը պատրաստել է գունավոր գծացուցակներ գիրքն ունի, ինչպես վերը արդեն ասացինք, 4 գունավոր գծացուցակ, 8 ցուցակ և 1 քարտեզ: Քարտեզում նշված են

20-րդ դարակից Լիմ անապատի թեմի մէջ մտնող կրոնապաշտամունքային կառույցները և գյուղերը: Գրքում կան Լիմ անապատին առնչվող լուսանկարներ:

Խնդրո առարկա աշխատության մէջ հեղինակն առաջարկել է նոր շրջանի պատմագրության մէջ կիրառել թվարկության նոր կարգ. քանի որ մեր արդի պատմության կարելու անկյունաքարերից է 1915 թ. ցեղասպանությունը, ուստի 19-րդ և նրան հաջորդող դարերի հայոց պատմության դեպքերը լավագույնս հասկանալու համար շատ օգտակար է դրանք կոչել Յ.Ա. (Ցեղասպանութենէն առաջ), այսպես 1896 թ. Համիդյան ջարդերը կլինեն 19 Յ.Ա., իսկ 1918 թ. Հայաստանի Հանրապետության հիմնադրությունը կլինի 3 Յ. Ե. (ինչպես գիտենք, պատմագիտական գրականության մէջ գործածվում են մ. թ. ա. (մեր թվարկությունից առաջ) և մ. թ. (մեր թվարկության) կամ Ք. ա. (Քրիստոսից առաջ) և Ք. հ. (Քրիստոսից հետո)) համառոտագրված եզրույթներ:

Հեղինակը աշխատությունը գրելիս օգտագործել է մի քանի տասնյակ սկզբնաղբյուրներ, հուշագրություններ, ուսումնասիրություններ (2-ը անգլերեն) և հոդվածներ:

Գիրքը նվիրված է հեղինակի հորը Լիմ անապատի թեմին պատկանող Փիր Դարիպ գյուղում ծնված Մովսես Թովմաս Ամիրխան Թովմասյանի հիշատակին, որ իր ծնողների, եղբայրների և քրոջ հետ 1915 թ. ապրիլին տասնյակ հազարավոր հայության հետ միասին ապաստանել էր Լիմ կղզում:

Ներկայումս Լիմ կղզու անապատի համալիրից պահպանվել են գավիթը, գլխավոր Սուրբ Գեորգ եկեղեցու հյուսիս-արեւմտյան մասը, ինչպես և բազմաթիվ գերեզմաններ ու խաչքարեր: 2018 թ. Լիմ կղզի այցելեց Հայաստանի Հանրապետությունում գործող «Հայկական ճարտարապետությունն ուսումնասիրող հիմնադրամ»-ի կենտրոնի խումբը, որի անդամներ

րից Աշոտ Հակոբյանը հիշում է 2018 թ. դրությամբ անապատը պահպանվել է կիսավեր վիճակում, գլխավոր եկեղեցին պայթեցված է, որից պահպանվել է միայն հյուսիս-արեւմտյան անկյունը, համեմատաբար լավ են պահպանվել գավիթը և հյուսիսային փոքր եկեղեցին, գավիթի ներսում գանձախույզները փոսեր են փորել, գանձակատուներ ամբողջությամբ ավերված է, վանքի օժանդակ շինությունները հիմնականում ավերված են, որոնց մնացորդներն են նշմարվում ավերակների մէջ:

Եղերական 1915-ից ի վեր Լիմ անապատը գտնվում է ավեր ու կործան վիճակում, այն այսօր գոյություն չունի վերջնականապես կործանվեց ի հետեւանս անասնազագանային հայատյաց ուղեղատապիգ ավելի քան մեկ դար դադար է առել անապատի հոգեաշխույժ գործունեությունը: Ըստ Պ. Թովմասյանի, եթե տեղի հայությունը ծաղայալ, քրդացած, թրքացած, ու համշենահայերը, ինչպես և հայ զբոսաշրջիկները ամեն տարի Սուրբ Գեորգի հիշատակի օրերին, խմբային այցելություններ կազմակերպեն Լիմ կղզի և նրա անապատ, ապա այդ վայրը կարող է դառնալ հայ և օտար զբոսաշրջիկների այցելելի վայրերից մեկը, ինչպես Աղթամարի Սուրբ Խաչ եկեղեցին: Սրանով հայությունը շեշտած կլինի իր պատմական իրավունքը այդ տարածքի նկատմամբ և կարելու քայլ կատարած կլինի հայկական քաղաքակրթության հետքերը վերացնելու ոճրագործ քաղաքականությունը չեզոքացնելու ուղղությամբ: Թուրքական իշխանությունները և տեղացի քրդերը պետք է որ քաջալերեն նման նախաձեռնությունը զբոսաշրջային այցերից նյութական օգուտ ստանալու տեսիլքով:

Լիմ կղզին և նրա անապատը ազգի հիշողության մէջ վառ պահելու համար հեղինակն առաջարկում է Լիմ անունը գործածել իբրեւ իգական անձնանուն. ինչպես գիտենք, մեր հայրենիքի կորուսյալ հատվածի որոշ տեղանուններ ու աշխարհագրական անվանումներ դարձել են անձնանուններ Վանուհի, Վան, Սիփան, Տարոն, Արարատ, Անի, Վանանդ, Վարագ և այլն:

Պետրոս Թովմասյանի գիտահետազոտական ծրագրերի մաս է կազմում Արեւմտյան Հայաստանի կարելու մշակութային կենտրոնների ուսումնասիրությունը. նպատակադրվել է Կտուց կղզու և անապատի մասին գրել ուսումնասիրությունը զգալի չափով նյութեր արդեն հավաքել է:

Կգա ժամանակ, որ Լիմ անապատն ու մեր Ավետյաց երկրի մյուս բոլոր անապատներն ու վանքերը վերստին կշնչեն հայրենի. նրանց իսկական տեղերը վաղ թե ուշ կվերադառնան նրանց մոտ, և այլևս երբեք հայ հավատացյալ ու հայ սրբավայր չեն բաժանվի իրարից:

Հրայր ԲԱՆՅԱՆ
Բանասիրական
գիտությունների թեկնածու

Չես հասցնում աչք թարթել՝ նոր չեմպիոն. հայկական սպորտի ապրիլյան հաղթարշավը

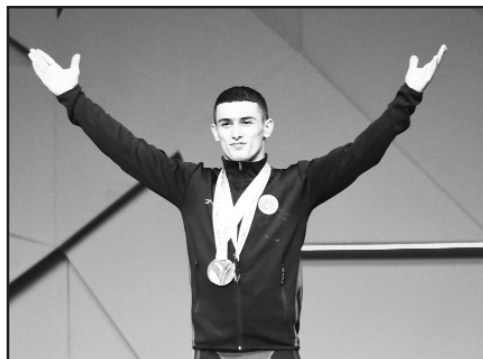
սկիզբը՝ էջ 7

Հայաստանի հավաքականը Եվրոպայի առաջնությանը մասնակցում էր Արմեն Բաբալարյանի գլխավորությամբ: Հայաստանի հունահռոմեական ոճի ըմբշամարտի ընտրանին 4-րդն է Եվրոպայում: Ավելի վաղ Հայաստանի ազատ ոճի ըմբշամարտի հավաքականը, Հաբեթնակ

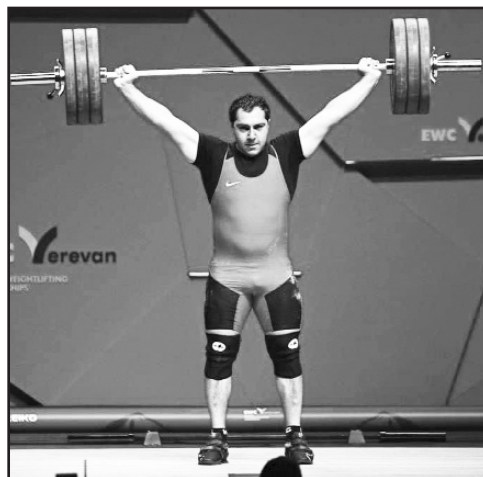
Կուրդինյանի գլխավորությամբ, երկու ոսկե մեդալ էր նվաճել Եվրոպայի առաջնությունում: Խորվաթիայի մայրաքաղաք Ջագրեբում ըմբացող ըմբշամարտի Եվրոպայի առաջնությունում ազատոճային ըմբիշ, 65 կգ քաշային Վազգեն Թեւանյանը հռչակվեց Եվրոպայի չեմպիոն եզրափակչում 12:1 հաշվով փայլուն հաղթանակ տանելով Բուլղարիայի ներկայացուցիչ Միկայա Սա-

լիմ Նայիմի նկատմամբ: Արսեն Հարությունյանը ազատ ոճի ըմբշամարտի Եվրոպայի առաջնությունում ոսկե մեդալ է նվաճել եւ կարիերայում երրորդ անգամ նվաճել Եվրոպայի չեմպիոնի տիտղոսը: 61 կգ քաշայինների եզրափակչում Արսեն Հարությունյանը գոտեմարտել է Ալբանիայի ներկայացուցիչ Ջալիմիան Աբակարովի հետ եւ 5:2 հաշվով վստահ հաղթանակ տարել:

Ոսկե մեդալակիրներ

Գոռ Սահակյան

Դավիթ Հովհաննիսյան

Գարիկ Կարապետյան

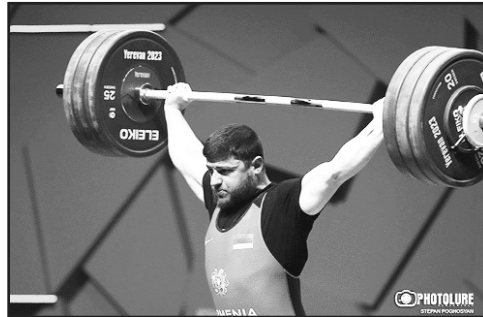

Սամվել Գասպարյան

Արծաթե մեդալակիրներ

Տաթև Հակոբյան

Անդրանիկ Կարապետյան

Երկու ոսկե, մեկ արծաթե եւ չորս բրոնզե մեդալ

Իսրայելի Հայֆա քաղաքում անցկացվող սամբոյի Եվրոպայի առաջնությունում Հայաստանի մեծահասակների հավաքականը թիմային հաշվարկում զբաղեցրել է երկրորդ հորիզոնականը՝ նվաճելով երկու ոսկե, մեկ արծաթե եւ չորս բրոնզե մեդալ: Մրցումային երկրորդ օրը մրցասպարեզ դուրս եկած Հայաստանի 6 ներկայացուցիչներից 3-ը մեդալներ են նվաճել: Եվրոպայի չեմպիոնի կոչմանն ու ոսկե մեդալին արժանացել է մարտական սամբոյի 98 կգ քաշային Արման Ավանեսյանը: Եզրափակչում արցախցի մարզիկը պետք է մրցեր Բելառուսը ներկայացնող Ռաման

Դամյուի հետ, սակայն վերջինս, վնասվածքի պատճառով, հրաժարվել է գոտեմարտել, եւ Ավանեսյանը ծանաչվել է Եվրոպայի չեմպիոն: Եվրոպայի փոխչեմպիոնի տիտղոսը նվաճել է կանանց 54 կգ քաշային կարգում հանդես եկող Վարսիկ Գրիգորյանը: Հայ մարզուհին եզրափակչում զիջել է ռուսաստանցի Մարգարիտա Բարնեւային եւ նվաճել արծաթե մեդալ: Հայաստանի մյուս ներկայացուցիչը՝ 58 կգ քաշային Տիգրան Կիրակոսյանը զբաղեցրել է երրորդ հորիզոնականն ու արժանացել է բրոնզե մեդալի:

Ավելի վաղ, Հայաստանի հավաքականի կազմում Եվրոպայի չեմպիոնի տիտղոսը նվաճել էր նաեւ 98 կգ քաշային Արսեն Խանջյանը: Մարզական սամբոյի 64 եւ 79 կգ քաշային կարգերում բրոնզե մեդալների էին արժանացել, համապատասխանաբար, Նարեկ Դալլաբյանը եւ Բորիս Շատվերյանը, իսկ մարտական սամբոյի 58 կգ քաշային կարգում բրոնզե մեդալի էր արժանացել Մխիթար Մխիթարյանը: Իսրայել էին մեկնել նաեւ մարզիչներ Վովիկ Խոջայանը, Սմբատ Հովհաննիսյանը, Հայկ Ավետիսյանը, մրցավարներ Մարտին Միրզոյանը եւ Ազատ Անդրյանը:

«Ակնկալում էի, որ լավ առաջնություն կստացվի, բայց որ այսքան լավը կլինի, չէի սպասում»

Ծանրամարտի Եվրոպայի ֆեդերացիայի ղեկավարները տպավորված են Երեւանում ապրիլի 15-23-ն անցկացված Եվրոպայի առաջնության կազմակերպվածության բարձր մակարդակով: Ծանրամարտի Եվրոպայի ֆեդերացիայի նախագահ Անտոնիո Կոնֆլիտին, ամփոփելով Եվրոպայի առաջնությունը, ընդգծում է՝ բացի կազմակերպչական անթերի աշխատանքից՝ իրեն շատ է տպավորել նաեւ Կարեն Դեմիրճյանի անվան մարզահամերգային համալիրում հավաքված հանդիսականը: «Մրցումային բոլոր օրերը հիանալի էին, բայց վերջին օրը, իսկապես, ֆանտաստիկ էր: Հանդիսականները շատ տպավորեցին, տրիբունաները լեփ-լեցուն էին ու հիասքանչ աջակցություն էին ցուցաբերում: Դժվարացա զոնե մեկ ազատ տեղ գտնել տրիբունաներում: Ծանրամարտի համար սա կարեւոր ուղեղ էր: Կազմակերպչական առումով ես՝ ամեն ինչ հիանալի էր: Հպարտ եմ, որ Հայաստանի հետ համատեղ Եվրոպայի ֆեդերացիան ցույց տվեց, որ կարող է ավելի լավ մրցաշար կազմակերպել, քան աշխարհի առաջնությունն է: Ոմանք ասում են՝ սա Օլիմպիական խաղերի մակարդակ էր, քանի որ շատ ավելի լավն էր», - նշում է Եվրոպայի ֆեդերացիայի նախագահը: Կոնֆլիտին պատասխանում է նաեւ այն հարցին՝ արդյո՞ք Հայաստանը հնարավորություն կունենա նորից մասնորինակ մասշտաբային մրցաշար ընդունելու. «Այո, հնարավոր է: Աշխատում ենք եւս մեկ խոշոր միջոցառում Հայաստանում անցկացնելու ուղղությամբ»: Եվրոպայի ֆեդերացիայի նախագահը խոստովանում է իր սպասելիքները միանգամայն գերազանցվել են. «Եթե անկեղծ, սպա ակնկալում էի, որ լավ առաջնություն կստացվի, բայց որ այսքան լավը կլինի, չէի սպասում: Երբ առաջնությունից առաջ ժամանեցի Հայաստան ու ինձ ցույց տվեցին մրցումային դահլիճը, պայմանները, ես այնքան էլ տպավորված չէի եւ որոշակի կասկածներ ունեի: Բայց այն առեւելի աշ-

խատանքը, որ Հայաստանն այս ընթացքում կատարեց, իսկապես, զովասանքի է արժանի: Ամեն ինչ հիանալի էր»: Ծանրամարտի Եվրոպայի ֆեդերացիայի փոխնախագահ, Եվրոպայի ֆեդերացիայի մարքեթինգային բաժնի ղեկավար Դավիթ Խիպիսիձեն Երեւանում անցկացված Եվրոպայի առաջնությունը լավագույններից է համարում: «Իմ կարծիքով՝ սա ամենաշքեղ ու անկրկնելի առաջնությունն էր՝ ծանրամարտի Եվրոպայի առաջնությունների պատմության մեջ: Վստահաբար, կարող եմ ասել, որ մենք այստեղ ինչ-որ հրաշք իրագործեցինք: Բացի այն հրաշքից, որ մեզ պարգևուն էին մարզիկները, հրաշքի էր նման նաեւ այն աշխատանքը, որը կատարեցին կազմակերպիչները: Յուրաքանչյուր պահը վայելել ենք: Ինձ համար մեծ պատիվ էր կազմակերպչական աշխատանքների մասնակիցը դառնալ: Շնորհակալ եմ Հայաստանին՝ այս մեծ իրադարձության համար եւ մեզ դրա մասը դարձնելու համար: Կարծում եմ եմ՝ այս պահի դրությամբ Հայաստանը՝ Երեւանը, 2024 թվականի աշխարհի առաջնությունն ընդունելու լավագույն թեկնածուն է: Իմ հնարավորությունների սահմաններում կա-

մեն ամեն ինչ, որպեսզի դա տեղի ունենա», - ընդգծել է վրացի մասնագետը: Հիշեցնենք՝ ծանրամարտի Եվրոպայի առաջնության թիմային հաշվարկում Հայաստանը առաջին հորիզոնականն է զբաղեցրել: Հայ ծանրորդները երկրամարտում ընդհանուր առմամբ 13 մեդալ են նվաճել՝ 4 ոսկե, 4 արծաթե եւ 5 բրոնզե: Մրցումային վերջին օրը՝ ապրիլի 23-ին, Կ. Դեմիրճյանի անվան մարզահամերգային համալիրում 4418 հանդիսական էր ներկա, ինչն ռեկորդային է ծանրամարտի Եվրոպայի առաջնությունների պատմության մեջ: Նշենք նաեւ, որ ծանրամարտի Եվրոպայի առաջնության փակման ժամանակ ծանրամարտի Եվրոպայի ֆեդերացիայի նախագահ Անտոնիո Կոնֆլիտին պատվոգրեր է շնորհել ՀՀ վարչապետի աշխատակազմի ղեկավար Արայիկ Հարությունյանին, ՀՀ ԿԳՄՍ նախարարի տեղակալ Կարեն Գիլոյանին եւ Հայաստանի ծանրամարտի ֆեդերացիայի գլխավոր քարտուղար Փաշիկ Ալավերդյանին՝ մրցաշարը լավագույնս կազմակերպելու համար:

Տե՛ս՝ նաեւ էջ 18-19

Կարդա՛ եւ ծանոթացրո՛ւ

Վաթսուևականների արձակագիրներ. ժամանակը եւ հերոսը

սկիզբը՝ ճակտորդ համարում

ժ.

Գրական հերոսի բնավորության եւ հարցադրումների միանգամայն այլ նախասիրություն ունի Սուշեղ Գալշոյանը: Նա ստեղծում է 20-րդ դարի հայկական կյանքին բնորոշ ազգային նկարագիր ունեցող կերպարներ: Այնպիսի մարդկանց կերպարներ, որոնք տեսել են եղեռն ու ավերածություն, ծննդավայրի կործանում ու գաղթ եւ ապա նաեւ նոր բնակավայրում գգել նոր կյանքի հիմքերը: Հայաստանի պատմական բախտը՝ եղեռնը, ավերածությունները, գաղթը, այնուհետեւ ծննդավայրից հեռու ծննդավայրի կարոտն իրենց մեջ անթելած, հայրենիքի հեռու ու քարքարոտ մի անկյունում նոր կյանք հիմնող մարդիկ են նրա հերոսները: Այդ հերոսների ճակատագրի մեջ Հայաստանի պատմությունն է:

Գալշոյանը յուրովի շարունակում է հայ գրականության այն գիծը, որն ուղղված է դեպի հայրենի բնաշխարհն ու ժողովրդի մարդիկ, դեպի նրանց կյանքն ու կենցաղը, սովորություններն ու ազգային նկարագիրը: Պատմական հայրենիքը կորցրած գաղթական հայեր են Գալշոյանի հերոսները եւ գաղթական հայերի շառավիղներ: Դժվարին կյանքի, անասելի կորուստների, անամոք կարոտների եւ հուսյի ու հավատի տեր պարզ ու հասարակ մարդիկ, ովքեր իրենց գրական հաջող կերպավորումն են ստացել «Չորի Սիրոն», «Կածանի ճամփորդներ» վիպակներում, «Բովտուն» վեպում, «Մարութասարի ամպերը» պատմվածաշարում, հատկապես այդ շարքի «Կանչը», «Քեռի թորոսը» գործերում եւ մի քանի ակնարկներում:

«Չորի Սիրոն» վիպակը զարգանում է հերոսի ներքին խոսքի աստիճանական ծավալմամբ: Ստեղծվում է բովանդակության երկու բացվածք՝ վերինը եւ դրանից բխող մտահանգումների, ինչն իրեն ապրված խորհուրդն ու կենսափիլիսոփայություն Սիրոն ժառանգում է որդու: Բացում են Չորի Սիրոնի կյանքի փակագծերը, որոնց փակ ապրումները որպես շաղախ լցվում են նրա ու որդու միջեւ եւ նրանց՝ որպես միեւնույն պատի երկու քար, ծուլում իրար:

Սիրոնի միտքը թափառում է երկրում կորցրած ծննդավայրում եւ ծանոթ մարդկանց ու ապրված իրականության պատկերների միջոցով վերակոչում արդեն պատմություն դարձած կյանքը: Ապրում է Չորի Սիրոն՝ երազի մեջ պահած հեռու մի երկիր, մի տիրամաս կարոտ, որը եւ իր կյանքն է ու անցյալը, եւ իր ժողովրդի: Այդ անցյալն է, որ կենսունակ արմատի նման նրան կապում է իր հողին եւ այդ անցյալով ապրեցնում նրա ներկան: Այդ ներկան եւս դժվարին մաքառում է գոյատեւման ու հաստատման համար. նոր հիմնադրած գյուղում Չորի Սիրոն առաջինն է ծուխ հանում իր երկրից եւ ամեն ինչ կորցնելուց հետո անգամ՝ մտածում կյանքը նորից սկսելու մասին:

«Չորի Սիրոն» վիպակի հետ օրգանական կապ ունի հաջորդ՝ «Կածանի ճամփորդներ» գործը: Դեպքերի վայրը նույն Քարագուլիս գյուղն է, հերոսները՝ նույն գաղթականները, Չորի Սիրոնի սերունդը: Հեղինակն այստեղ չի առանձնացնում որեւէ կերպար, այլ լայն ընդգրկումով ներկայացնում է այդ մարդկանց կյանքն ու կենցաղը, խոսքն ու գրույցը: Հոգեբանությամբ բավականին իրար նման, արտաքուստ բավականին տարբեր մարդիկ են նրանք: Կռպեն, ով քար է աղուն, որ հող ստեղծի, Օսոն, ով շարունակ ինքն իր մեջ գրույց է անում աշխարհի ու քարերի հետ, Նիոն, ով խորհրդանշում է անցյալն ու ներկան, հովիվ Ավգին, սայլապան Արոն, Վարդո մարեն եւ էլի ուրիշներ: Հեռացող մի սերունդի ներ-

կայացուցիչներ են նրանք, որ իրենց խոսքի, կենցաղի, պատմությունների, հիշողությունների մեջ պահում են կորուսյալ մի աշխարհի վերջին հիշատակները: Այդ հիշատակների կորուստը կսկիծ ու մորմոք է կուտակում հաջորդ սերունդի տության մեջ, քանի որ այդ կորուսյալ աշխարհը նրանց համար կար իրենց հայրերի ու պապերի գոյությամբ: Իսկ նրանց հեռանալուց հետո անցյալը կարծես դադարում է սովորական լինելուց եւ դառնում որոնվող կենսագրություն: Իսկ այդ կենսագրությունը Չորի Սիրոնի, Նիոնի եւ մյուսների կյանքն է: Նիոնի մահից հետո կորուստի ու կարոտի նրբին մի շաղախով ձեւավորվում է հետեւյալ միտքը. «Ասեք, որ թաղեցինք արեւի տակ եղած վերջին ճախրկանցուն մի գյուղ աշխարհ, մի հին աղաթ, լեզվի անուշ մի երանգ»:

Հերոսների այդ պատկերաշարը շարունակվում է նրա «Ծովասարի Օհանը», «Թաթոն», «Դավոն», «Կանչը», «Քեռի թորոսը» պատմվածքներում: Այս սերունդի մարդկանց կյանքի հոգեբանությունն ու անելիք գործը հատկապես ցայտուն դրսևորում է ստացել «Քեռի թորոսը» պատմվածքում: Գալշոյանն այստեղ խոսեցել է իր հիմնական գաղափարներից մեկը: Քեռի թորոսը հիվանդանում է կոկորդի քաղցկեղով. նրան թվում է, թե կոկորդը սեղմող այդ ճյուղավոր հրեշը իր թշնամին է, որ իրեն հավածեց հայրենի երկրից, ավերեց ու իրկիզեց ամեն ինչ եւ հիմա եկել դարձանակալ է կոկորդուն, որ մի օր խեղդի իրեն: Քեռի թորոսը գտնում է մոռացված եւ կախիչի տեղ օգտագործվող ժանգոտ դաշույնը, այն սրում ու փայլեցնում եւ հարմար մի պահի խում իր կոկորդուն թաքնված թշնամու մարմնի մեջ: Ինքնասպանության գիտակցություն Քեռի թորոսի մեջ բացարձակապես չկա: Նա լրիվ համոզված է, որ իր անարգ ոտխիսն է սպանում: Գալշոյանը կենսական հավաստի պատմությամբ ստեղծել է հայրենիքից վտարված սերունդի հոգեբանությանը բնութագրական արդար վրեժի ուշագրավ մի գործ:

Այս սերունդի բոլոր ներկայացուցիչները կյանքից հեռանում են ծննդավայրի ու մանկության հիշատակների անփարատ կարոտն իրենց հոգու մեջ եւ մի պահ նույնիսկ նրանք թվում է, թե իրենց մահը ոչ թե մահ է, այլ երազի շարունակություն, որ նրանց պետք է վերադարձնի իրենց հայրերի երկիր («Դավոն»):

Գալշոյանը նաեւ այս սերունդի մարդկանց հոգեբանական նուրբ զգացմունքների պատկերներ է վերակոչում: Այս առումով իրաշալի է «Կանչը»: Դա հեռավոր երկրում ձեւավորված եւ գաղթի ճանապարհին կորած մանկության տարիների սիրո կանչն է, որ հանկարծակի արթնանում է տարիներ հետո, իր կյանքի մայրամուտին հասած մարդու երանքն մեջ: Մանկության ու ծննդավայրի հետ կորցրած սիրո հարությունը նոր երազներ է արթնացնում Չորոյի հոգնած մարմնի մեջ:

Այս ստեղծագործություններում կարոտի երգ է հյուսում Գալշոյանը. կարոտի երգ՝ հեռվում մնացած ծննդավայրի, այդ ծննդավայրի կորուստի եւ կյանքից հեռացող մի սերունդի մասին, որի մեջ դեռեւս ապրում էին կորուստի մատնված ծննդավայրի հիշատակները:

«Բովտուն» վեպում եւս, ուր պատկերված է մեր օրերի գյուղական կյանքի առօրյան, նրբորեն շարունակվում են այդ կարոտի նվագները եւ ծուլվում նոր կյանքի կառուցման երգերին: Գյուղի աշխատավորներն են վեպի հերոսները: Աշխատանքային առօրյան եւ հարաբերությունները դառնում են այն գլխավոր միջավայրը, որի մեջ գործում են նրանք:

Այս վեպում եւս, ինչպես եւ «Կածանի

ճամփորդները» վիպակում, Գալշոյանը ոչ թե միագիծ է զարգացնում գործողությունը՝ ընտրելով մեկ կամ երկու գլխավոր հերոս, այլ բազմապիսի ու բարդ: Նրա վեպում եւս գլխավոր հերոսներ, ըստ էության, չկան, չկան նաեւ երկրորդական հերոսներ: Նրա ներկայացրած բոլոր հերոսներն էլ կարելի է են անբողջական խմբակարով ներկայացնում են գյուղական կյանքին բնորոշ բնավորություններ: Առանձին հերոսը նախ բարդ նկարագիր ունի ինքն իր ներսում եւ ապա բազմապիսի ու արտաքուստ կերպավորման խառն ու ընդմիջված ընթացք՝ ամբողջ վիպակային հյուսվածքի մեջ: Մեր աչքի առջեւ խառը հաջորդականությամբ անցնում են պետական տնտեսության տնօրեն եղիս Կիրակոսյանը, գյուղատնտես Կիրար Բաղասյանը, գործավորներ Բագրատը, Ներսեսը, Երեմը, Սանթրոն, Արտուշը, բրիգադիր Մարուխյանը, պառավ Ջանանը, երիտասարդներ Արման, Նազիկը, Վարոսը, Սիրաքը, Կարոն եւ էլի ուրիշներ:

Հերոսներին խիստ ընդգծված գլխավորների ու երկրորդականների բաժանման բացակայության հետ մեկտեղ, այս վեպի համար կարելի է մշել նաեւ այն, որ Գալշոյանը, ընդհանուր առմամբ, իր հերոսներին չի բաժանում նաեւ դրականների ու բացասականների: Մնալով բնականության սահմաններում՝ ռոմանտիկական հայեցակետով նա չի կտրում մի հերոսի իր շրջապատից ու իդեալականացնում կամ հակառակը՝ խտացնում բացասական հատկանիշեր: Կերպարների կյանքից չեկող ծայրահեղացումները խորթ են նրան, քանի որ նա հետամուտ է կյանքի պատկերման բնականության:

Վեպի հիմքը գործողությունների, հարաբերությունների այն շղթան է, որ աշխատանքային առօրյայի ընթացքում ձեւավորվում է նորաստեղծ ավանում: Գալշոյանն ամբողջությամբ է դիտում ներկայացվող կյանքի պատկերը. նրա նպատակը չէ՛ ծանրության կենտրոն դարձնել մեկ դեպք կամ մեկ անձնավորություն: Նրան հետաքրքրում են բոլոր այն իրադարձությունները, որոնք կատարվում են գյուղում եւ բոլոր այն մարդիկ, ովքեր մասնակցում են դրանց:

Վեպի կառուցվածքը հատկանշվում է մի կողմից իրական տարբեր վիճակների կտրուկ անցումներով ու համադրությամբ, մյուս կողմից՝ ժամանակային տարբեր հատվածների հերթագայությամբ ու միահիտումամբ: Հերոսներին նա ներկայացնում է թե՛ ներկա որեւէ վիճակում ու գործողության մեջ եւ թե՛ անցյալի ոգեկոչումով՝ արդեն ապրած տարիների հիշողությամբ: Ժամանակային տարբեր բեռներում հերոսներին ներկայացնելիս հեղինակը կարելի է ներքին խոսքը, մի հնար, որ ընդհան-

րապես նկատելի տեղ ունի Գալշոյանի բանարվեստում:

Հիմա, ի՞նչ բնավորություններ են վեպի հերոսները, անբողջությամբ ի՞նչ առանձնահատուկ գծերով են բնութագրվում նրանք:

Բագրատի կերպարում կիզակետված է վեպի հիմնական ոգին՝ աշխատանքը: Անմշակ որձաքար հիշեցնող բնական նկարագրի տեր մարդ է նա, որ իր կյանքի նպատակը տեսնում է ուժերի լրիվ ծախսումով, հակառակ դեպքում օրը նրա համար թվում է կիսատ ու չարած: Սանթրոն ու պառավ Ջանանը Չորի Սիրոնի եւ նրա սերունդի մարդկանց երկվորյակներն են: Սրանք ամեն առիթով ոգեկոչում են իրենց անցյալը, այդ անցյալից անընդհատ պեղում նոր պատկերներ, անցքեր, իրադարձություններ եւ այդ ամենով իմաստավորում իրենց ներկան: Հարուստ բնավորություն է Արման, ով օժտված է սկզբունքային, ազնիվ գծերով: Արմայի կերպարին զուգընթաց հեղինակը կերտում է նաեւ Արմայի գոհված հոր կերպարը: Արմայի հայրը դարձյալ անցյալի ծայրն է, որ ապրում է որդու մեջ եւ նրան հաղորդում կյանքի դասերը:

Վեպը համադրվում է մշված եւ չմշված բոլոր հերոսների անմիջական գործողություններով, հարաբերություններով, վերհիշելով: Աշխատանքային առօրյան, որով ի-մաստավորվում է հերոսների կյանքը՝ դառնում է մարդկանց միավորող հիմնական ուժը եւ կյանքի գեղեցկությունը:

Գալշոյանն իր վիպակներում ու պատմվածքներում միշտ էլ հավատարիմ է մնում իր նյութի ներքին տրամաբանությանը: Դա զգալի է եւ հերոսների ընտրության ու կերպավորման, եւ պատմվող նյութին բնորոշ միջավայր ստեղծելու հարցերում: Այդ միջավայրի հերոսների կերպավորման գործում կարելի է նշանակություն ունեն թե՛ լեզվաոճական համապատասխան միջոցների օգտագործումը, թե՛ նյութի պատումի եղանակը, թե՛ հերոսների ներքին ու արտաքինը բացահայտելու սկզբունքները, որոնք նա միշտ բխեցնում է նյութի ոգուց: Նաեւ դա է պատճառը, որ նրա հերոսները ներկայանում են իրենց բնական-կենսական նկարագրով եւ նախատիպային հավաստիությանը:

Գալշոյանն ստեղծում է մեր կյանքին բնորոշ իրական ու բնական պատկերներ եւ, անցյալի ու ներկայի օրգանական միահիտումամբ, ներկայացնում գյուղաշխարհի մարդկանց մի պատկերաշար, որոնք իրենց մեջ կրում են իրականության պատմական, հասարակական եւ բարոյական տեղաշարժերի դրոշմը, այլ կերպ՝ երկրի ծայրը, դեմքն ու դիմագիծը:

ԺԱ.

Հովհաննես Մելքոնյանն իր վիպակներում ու պատմվածքներում անդրադառնում է մեկը մյուսի հետ ներքին առնչություններ ունեցող երեք հիմնական հարցադրումների, որոնք ընդգրկում են ժամանակային երեք տարբեր փուլեր եւ ստեղծում համապատասխան հերոսներ: Այդ հարցադրումները, ժամանակային փուլերն ու հերոսները տեսակները գեղարվեստական մշակման են ենթարկվում 20-րդ դարի սկզբի հայ ժողովրդի ազգային ողբերգության, պատմական հայրենիքի կորուստի, երկրորդ համաշխարհային պատերազմի եւ ժամանակակից կյանքի նյութի յուրացմամբ: Այդ ամենի վկայությունն են նրա «Իմ Մելքոն պապը», «Քարավան», «Տրոնք արվարձանը», «Ընթրիք հինգ հոգու համար» վիպակները, «Հայրաքննություն» վեպը եւ մի քանի պատմվածքներ:

շարունակությունը՝ էջ 17

Վաթսուկանների արձակագիրներ. ժամանակը եւ հերոսը

սկզբը՝ էջ 16

Նյութի, ժամանակաշրջանի եւ հերոսների ընտրության տեսակետից որոշակի առնչություններ կան Մելքոնյանի «Քարավան», «Իմ Մելքոն պապը» վիպակների եւ Գալշոյանի «Կռունկ» ժողովածուի գործերի միջև: Սակայն այդ առնչություններն ընդհանուր կարգի են եւ լրացնում են մի մեծ պատմության տարբեր էջերը: Այս կապակցությամբ անհրաժեշտ է նշել, որ պատմական հայրենիքի կորուստի, հեռվում մնացած ծննդավայրի կարոտի եւ, ընդհանրապես, 20-րդ դարի տասական թվականների հայկական կյանքի գեղարվեստական պատկերումն զգալի տեղ ունի արդի հայ գրականության մեջ՝ հավասարապես թե՛ արձակում, թե՛ պոեզիայում:

Նշված վիպակներում Առաջին համաշխարհային պատերազմի տեսադաշտում ցուցադրվում են ազգային կյանքին յուրահատուկ պատկերներ՝ գաղթ, կոտորած, հարազատների կորուստ, փրկության ուղիների որոնում: Մելքոնյանը ցույց է տալիս համազգային կյանքի հավասարակշռության խախտումը եւ ապա պատկերում այդ դժվարին դրությունից դուրս եկող քարավանների ճակատագիրը:

«Քարավան»-ը 300 գաղթական հայերի փրկության պատմությունն է: Եվ եթե օտար ու անհյուրընկալ ճանապարհներին դեռես կա մի բան, որ կենսունակ է պահում մարդկանց ու ջերմացնում նրանց հոգիները, ամացած օրերի կարոտն է, որ անբեռավայրի կորուստների մեջ գոնե հիշատակներով սփոփում է մարդկանց: Ամեն ինչ կորուստի մատնած մարդիկ ճգնում են ստեղծել մի կայուն վիճակ եւ ապրելու բնագոյան զգացողությունը փոխարինել գիտակցական կենսագոյացողությամբ: Պարտությունը եւ կորուստը դառնում են փաստ, կարոտը ապրեցնում է, բայց ոչ թե ներկայով, այլ անդառնալի անցյալով: Սակայն այս ամենը չի նշանակում, թե կյանքն ընդհատվում է, տվյալ վիճակը մղում է մաքառումների, բարոյական անպարտությունն ու անկուտորում կամքը փրկության դռներ են բացում:

Կոտորածի ու գաղթի պատկերներ են ներկայացվում նաեւ «Իմ Մելքոն պապը» վիպակում: Կրկին ելման կետը նույնն է. «Ի՞նչ կա... - Մահ, ավեր, կոտորած, արտոր...»: Եթե նախորդ վիպակում այս նյութն արձարձվում էր լայնքով, կերպարների բազմազանությամբ, ապա այստեղ ստանում է ավելի որոշակի անհատական լուծում: Առաջ է մղվում Մելքոնի կերպարը, որի գարգացումը դիտվում է ազգային-քաղաքական իրադարձությունների լայն տեսադաշտում:

Մելքոնյանի նշված վիպակների հերոսները՝ Պետրոս Աջապանյանը, Ավետիք Ջրանյանը, Բերբերյանը, Ջարմարյը, Մելքոնը եւ ուրիշներ, դառնում են 1910-ականների հայկական խառն ու հակասական կյանքի բնորոշ ներկայացուցիչները գրականության մեջ:

«Ցրունք արվարձանը» վիպակում հեղինակը ներկայացնում է երկրորդ համաշխարհային պատերազմի ժամանակ թիկունքում մնացած քաղաքի արվարձաններից մեկի բնակիչների կյանքը եւ նրանց հոգեբանության ու կենցաղի մեջ կատարվող աստիճանական տեղաշարժերը: Պատերազմական վիճակը մարդկանց աստիճանաբար հասցնում է ահավոր մի գերլարվածության, որի ճնշման պայմաններում շատ բան սկսում է վերահաստատվել, մշակվում են բարոյական նոր չափանիշներ, նոր հայացք ապրած եւ ապրվելիք տարիների նկատմամբ: Խախտվում է կյանքի հավասարակշռությունը, մարդիկ նոր ստեղծված վիճակների մեջ աստիճանաբար վերափոխվում են, բացահայտում իրենց էության բազում թաքցված ծալքեր, ինչով էլ կյանքում ձեւավորվում են նոր հարաբերություններ:

ներ: Դա արդեն գոյավիճակի որոշակի լարվածության հետեւանքով խախտված հավասարակշռության եւ փոխակերպված կյանքի կայունացման նոր դրություն է: Մելքոնյանն ստեղծում է կյանքի հին վիճակներից դուրս եկած եւ նոր վիճակների մեջ իրենց հաստատել փորձող հերոսներ: Դա գոյության ամենադրամատիկ պահերից մեկն է: Եղբայրը կողոպտում է եղբոր հիշատակը, կինը աճուրդի է հանում հավատն ու սերը, սպասումը քարացնում է մարդկանց հոգիները, վիշտը գունազրկում է բոլոր երազանքները, եւ ամեն ինչ գտնում է իր արդարացումը, քանի որ պատերազմ է: Չորավարժու-թյուններ անող սկանալ գինվորների կրակոցների պատճառով սարակներն այլեւս քաղաք չեն գալիս, հացի հերթերում ցրտից չսառչելու համար մարդիկ իրենց փոխարեն նշան արած քարեր են դնում, որոնք կարծես տապանաքարեր լինեն... եւ այդ ամենը դառնում է սովորական:

Մելքոնյանը հոգեբանական հիմքերի վրա է տեղափոխում պատերազմը, այդ տեսանկյունից հայտնաբերում կյանքի նոր վիճակներ եւ այդ վիճակների մեջ գործող հերոսներ:

Ժամանակակից կյանքի նյութով գրած «Չարքաքնություն» վեպը եւ «Ընթրիք հինգ հոգու համար» վիպակն ունեն հարցադրման ընդհանրություն, որ դրսևորվում է մեր իրականության որոշ շերտերի բնորոշ յուրահատկությունների գեղարվեստական յուրացմամբ ու հեղինակային վերաբերմունքով: «Չարքաքնություն» վեպում խոստովանության միջոցով բացահայտվում են երկու տարբեր պատմություններ, դատարկվում են թաքցված գաղտնիքները, եւ ստեղծվում են մերկ հոգու տեր մարդկանց կերպարներ, որոնք կյանքի բերումով դարձել են հանցագործ: Մարդկանց կենսագրությունը կազմող ներքին գաղտնիքների, հոգեկան վիճակների, մանրուքներից ձեւավորվող առօրյա մանրամասն դատաքննչական վերլուծությամբ բացվում են նոր շերտեր, եւ գրականություն բերվում կյանքին բնորոշ նոր տվյալներ: Մեհենդակ Եսթիջանը դիտարկում է, տարրինակ հակունակների տեր մի անձնավորություն, ով սուսուփուս, մեկուսի, սովորի մման ապրում է լռության մեջ: Եվ ահա նրա կյանքը դրվում է խոշորացույցի տակ. կին, ամուսնություն, բաժանություն, ի վերջո, անկատ ու պատահական հանցագործություն, որ գուցե նաեւ հանցագործություն էլ չէ: Նոր տան փոստարկում նա փող է գտնում, որ եկել էր հին տանտիրոջ դատավորի հասցեով որպես կաշառք, ու դարձյալ լռություն, անկատ տեղերում թաքցված դրամ, անքուն գիշերներ, հիվանդագին ապրումներ եւ ծեծ՝ դրամի հասցեատիրոջ կողմից, ինչը եւ նրան հասցնում է մահվան:

Չեղինակը նրբերանգների ու մանրամասների մեջ հայտնաբերել է մարդկային կյանքը կազմող շարժումներ, վիճակներ, ապրումներ եւ այդ ամենի համադրությամբ ստեղծել հերոսի յուրահատուկ մի նկարագիր՝ հիվանդագին, կծկված, լռույթում ու մթության մեջ հոգեկան անդորր որոնող, արտաքին հարաբերություններից ու կապերից կտրված, դիակների հետ գործ ունեցող մեկը... Բնավորության հատկանիշներ, ինչը նոր կողմեր է բացահայտում մարդու էության մեջ:

Վեպի երկրորդ մասում շարունակվող այս խորացումները, մարդկային բնավորության նոր կողմեր լրացնելով հանդերձ, դառնում են ավելի խնդրահարույց եւ մարդու ներփակ հետազոտությունից վերաճում հանրային կարեւորություն ունեցող խնդիրների արժարժանք:

Շահեն Արշակյանն այս անգամ քննում է Չամազասպ Բժշկյանի գործը: Վերջինս ականա հանցագործ է, ունի նախափրկություններ, սովորություններ ու հակումներ. նա բակում արծիվ է պահում ու նաեւ դրա

մեջ է տեսնում կյանքի հետաքրքրությունը, անգամ իմաստը: Սակայն մի օր թռնուկին եւ նրա ընկերները տանը կերուխում անելուց հետո խոշտանգում են արծիվին: Այդ տեսնելով՝ Չամազասպ Բժշկյանը կատաղությունից խփում է վնասում է թռնանը՝ Աղավնի Բժշկյանին, նրա փեսացուին Գաբրիել Մերկերյանին եւ էլի մեկին: Եվ ահա ծերուկը կանգնած է հարցաքննության առաջ:

Պապը կանգնում է թռնան դեմ. հարազատը չի հանդուրժում հարազատին, նյարդայնանում է նրա պահվածքից, վարքից, կենցաղից, բայց ոչ մի կերպ չի կարողանում ուղղել նրան, մինչեւ անգամ երբ դիմացինն իր թռն է: Այս վիճակներում առաջացած ջղային գրգռվածությունը մնում է մարդու մեջ, դիտողությունները չեն օգնում, անհանդուրժողականությունը ներքուստ կուտակվում է եւ, ի վերջո, հարազատներին օտարում իրարից: Մելքոնյանի ներկայացրած վիճակի մեջ արդեն կա այդ խզումը. պապը եւ թռն տարբեր մարդիկ են:

Վիպակի հանրային հնչեղությունը նրանում է, որ քննադատական եւ մերկացնող խոսք է սավուն երիտասարդ սերունդի այն ներկայացուցիչների հասցեին, ովքեր վարում են պորտաբույծ կյանք, մտած են իրենց ծնողների, նաեւ ժողովրդի ուսերին, անկազմակերպ են, աննրբանկատ եւ իրենց հոռի բարքերով ապականում են մարդկանց կյանքը:

Չամազասպ Բժշկյանի ժամանակակից վիճակը ներկայացնելու տեսակետից ուշագրավ է նաեւ «Ընթրիք հինգ հոգու համար» վիպակը: Չեղինակը ներկայացրել է դարոցական հինգ ընկերների, ովքեր կյանքում ընթացել են տարբեր ճանապարհներով, հասել կեցողության տարբեր աստիճանների: Ահա այդ հերոսներն իրենց մասնագիտությամբ եւ դիրքով՝ Նժդեհ Մալխասյան՝ անտառագետ, Գրիգոր ժամկոչյան՝ ուսուցիչ, Վիրապ Մահիկյան՝ արվեստաբան, Մնացական Բեկյան՝ ավտոհանգրվանի տնօրեն, Արամ Կավկալյան՝ գինու գործարանի տնօրեն: Այս հերոսներից ամեն մեկը ներկայացնում է մարդկային հոգեբանության, բարոյականության եւ կյանքի հանդեպ վերաբերմունքի մի բնագավառ, որ բաժանվում է երկու մասի: Մի կողմից՝ ազնիվ աշխատանք եւ համեստ եկամուտներ՝ այդտեղից էլ կյանքի հանդեպ ունեցած վերաբերմունքի եւ մարդկային հոգեբանության ու բարոյականության մի տարբերակ, մյուս կողմից՝ հանրային դիրքի չարաշահում, անազնիվ եկամուտներ, կյանքն իրեն ծառայեցնող կուշտ մարդու սպառողական հոգեբանություն: Մարդկային նկարագրի այս տեսակները խիստ բնորոշ են մեր կյանքին եւ իրենց բնավորության հիմնական կողմով համապատասխանում են իրականությանը: Կյանքի փաստի ճշմարտացի վերարտադրումն ուղեկցվում է հեղինակային վերաբերմունքով, ինչը երևում է ոչ թե անմիջա-

կան խոսքով, այլ հերոսների հանդեպ ձեւավորվող համակրանքով ու հակակրանքով: Չամազասպ Բժշկյանի ու Գրիգորի կողմն է, ովքեր կարողացել են կյանքում պահպանել իրենց հոգու ազնվությունն ու նկարագրի մաքրությունը, հակակրանքը? Մնացականի ու Արամի, որոնցից ամեն մեկն իրենից ներկայացնում է աշխարհի շալակը բարձրացած մի աստիճանավոր թալանչի: Եկամտաբեր պաշտոնյաների, ամեն ինչի իրենց դիրքի ու կուտակածի տեսանկյունից նայող մարդկանց, եւ համեստ ու ազնիվ աշխատանքի տեր մարդկանց միջեւ բնական է, որ պետք է տեղի ունենա բախում: Սակայն կյանքում առձեռնաբանությամբ բախումի չի վերածվում, դառնում է հանդուրժողականություն ու հաշտվողականություն, եւ միայն երբեմնակի ունենում ներքին դժգոհություններ: Չեղինակը վիպակում հարազատ է մնացել հանրային հոգեբանության այս սկզբունքին: Նժդեհը թեեւ գայրույթի նպատակ է ունենում ընկերների ու նրանց մանկների դեմ (հիշատակելի է խորտակարանում Նժդեհին ծաղրելու եւ ստորացնելու տեսարանը), թեեւ ատամների արանքից ինչ-որ բաներ է շարտում նրանց հասցեում, սակայն, ի վերջո, լռում է եւ, ներքին ընդվզումով համոզված, համակերպվում իր շրջապատին: Ժամադարյանի մեջ եւս կա այս երկվությունը, ինչը դառնում է նրա բնավորության հոգեբանական հիմքը. «Ինչ է պատահել, ինչ ենք մեկս մյուսից վախենում, ի՞նչ, ինչի, մի բան մտածում, ուրիշ բան ասում, դիմացինին թուլանումը տալով՝ մեր մեջ հայիտյուն է մույն պահին, մույն, մույն... երեսանց ժպտում: Ախր չի լինի, մեղք են մեր դեմքերը, չե՞ս նկատում, կամաց-կամաց դառնում են դիմակ»: Նժդեհի ու ժամադարյանի ազնվությունն արդար լինելով պարուրված է խեղճության թողով: Այս խեղճությունն էլ է հոգեբանական որակ եւ բնորոշ որակ: Կյանքը երբեմն այնպես է ստորացնում ու ծաղրում մարդկանց, այնպիսի շրջանակների մեջ դնում, որ նրանք կորցնում են իրենց համարձակությունը, կուլ տալիս ներքին գայրույթը, ճգնում բողբոջի ծայրը եւ դառնում խեղճ ու վախվորած:

Այս ազնիվ խեղճների եւ լպիրշ համարձակների միջեւ խանգարված բարոյականությանը կանգնում է արվեստի մեկնաբան Վիրապը:

Բավական է, ինչքան սպառողական հոգեբանության մարդկանց՝ զանազան թալանչիների, առեւտրականների, պետերի, մի խոսքով՝ հանրային կյանքում դիրքային առավելություն ունեցողների եւ այդ դիրքը չարաշահողների կերպարները դառնան ֆելիետոնի եւ «Ոգնու» ծաղրանկարների նյութ: Այդ նյութն իր մեջ լուրջ խնդիրներ է պարունակում եւ միանգամայն ճիշտ է վարվել Մելքոնյանը՝ իր վերջին երկու գործերում ներկայացնելով կյանքի այդ կողմերը:

Ուրիշ հարց, որ պետք է խոսել նյութի յուրացման գրական վարպետության մասին: Այս տեսակետից Մելքոնյանի նշված գործերում կան ձգձգված, երբեմն ավելորդ հատվածներ, միշտ չէ, որ հերոսները կերպավորվում են շարժման ու գործողությունների ընթացքում, պատումի մեջ իշխում են անհարկի նկարագրությունները:

Ժամանակակից բարքերի, մարդկանց մեջ ստեղծվող հարաբերությունների նոր կողմերի ներկայացման տեսակետից Մելքոնյանի «Չարքաքնություն» եւ «Ընթրիք հինգ հոգու համար» երկերը գրականություն են բերում նոր հերոսներ, կյանքի նոր վիճակներ եւ, դրանով իսկ, ընդարձակում ժամանակակից արձակի կենսամյութի շրջանակները:

(Հարունակելի)

Դավիթ ԳՍԱՊՈՐՅԱՆ
բանասիրական
գիտությունների դոկտոր, պրոֆեսոր

Արծաթե մեդալակիրներ

Արա Աղանյան

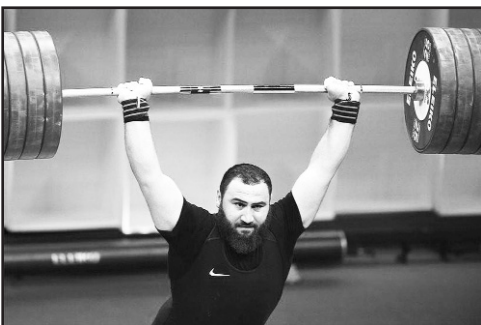

Վարադատ Լալյան

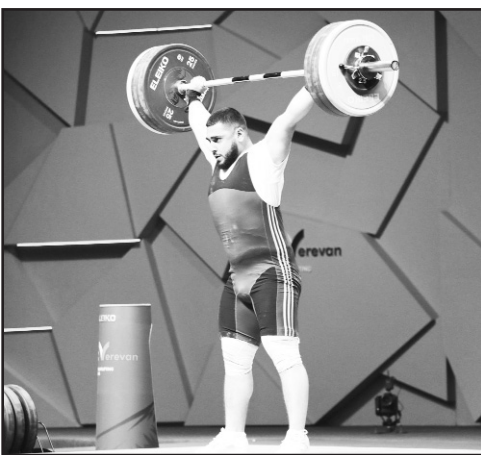
Բրոնզե մեդալակիրներ

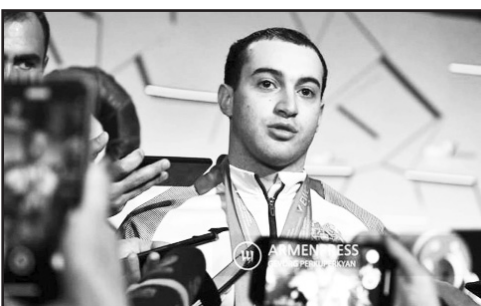
Չեխիսիմե Խովհաննիսյան

Սիմոն Մարտիրոսյան

Պետրոս Պետրոսյան

Ռաֆիկ Չարյունյան

Փոփոխություններ ավարտական վկայականներում և ատեստատներում

ՀՀ կրթության, գիտության, մշակույթի և սպորտի նախարարությունը հանրային քննարկման է ներկայացրել կրթության պետական նմուշի ավարտական փաստաթղթերի ձևերը...

Նախագծի մշակման անհրաժեշտությունը բխում է էլեկտրոնային փաստաթղթերի տրամադրման ընթացքում որոշ ձեւակերպումների փոփոխության կարելիությունից...

Ժամանակակից տեղեկատվական և հաղորդակցական տեխնոլոգիաների լայն կիրառումն ուսուցման ու կրթության կառավարման համակարգերում միջոցառման շրջանակում 2022 թվականից սովորողներին...

Փոփոխությունը պայմանավորված է հանրակրթության ոլորտի քաղաքականության վերանայմամբ, մասնավորապես՝ վկայականում կլրացվեն 5-9-րդ դասարանների ուսումնական հաստատության ուսումնական պլանով նախատեսված և սովորողի կողմից ուսումնասիրված առարկա-

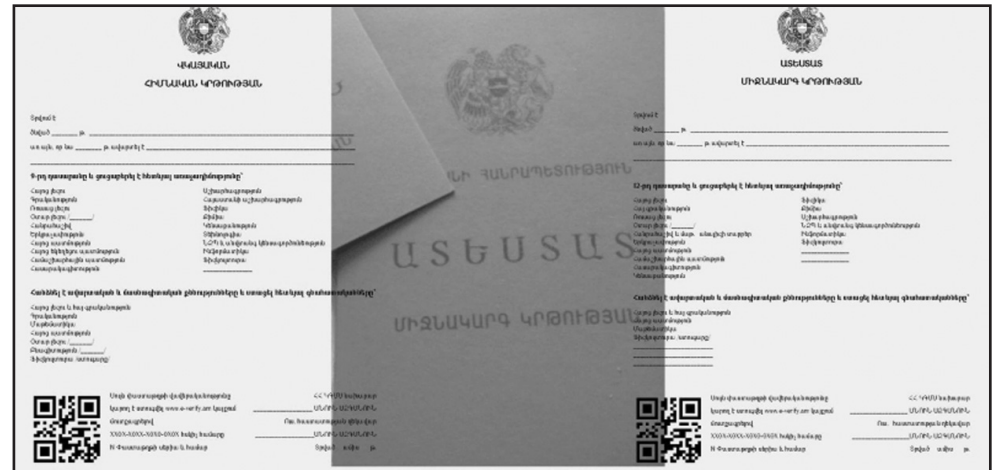
ների տարեկան գնահատականների միջին թվաբանականը և ամփոփիչ ատեստավորման (քննական) գնահատականները: Ատեստատում կլրացվեն ուսումնառության վերջին 3 տարվա ընթացքում ուսումնական հաստատության ուսումնական պլանով նախատեսված և սովորողի կողմից ուսումնասիրված առարկաների տարեկան գնահատականների միջին թվաբանականը և պետական ամփոփիչ ատեստավորման (քննական) գնահատականները:

Կլրացվեն այն առարկաները, որոնք ուսումնասիրել է սովորողը, եւ ինքնաշխատ եղանակով համապատասխան միավորները կներբեռնվեն փաստաթղթում բացառելով մարդկային միջամտությունը:

Այսպիսով՝ փաստաթուղթն ամբողջությամբ կծեւավորվի էլեկտրոնային եղանակով և գերեզմանը կլինի անձնություն առաջացնող խնդիրներից:

Նույն նպատակով՝ հանրային քննարկման է դրվել նաեւ ՀՀ կրթության, գիտության, մշակույթի և սպորտի նախարարի 2010 թվականի հունիսի 22-ի «Հայաստանի Հանրապետության հանրակրթական, նախնական մասնագիտական (արհեստագործական) և միջին մասնագիտական, բարձրագույն ուսումնական հաստատությունների շրջանավարտների պետական նմուշի ավարտական փաստաթղթերի պատվիրման, բաշխման, լրացման, հաշվառման և պահպանման կարգերը հաստատելու մասին» թիվ 609-Ն հրամանում փոփոխություն կատարելու մասին նախագիծը:

Հեղինակ ՅՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ

Տեղեկատվական տեխնոլոգիաներ

Արհեստական նեյրոնային ցանցերի կիրառությունը կրթական գործընթացներում

Էլեկտրոնային ուսուցման համակարգերի մշակումը և օգտագործումը ներկայումս հանգեցնում են տեղեկատվական հոսքերի անընդմեջ ավելացմանը և մեծ տվյալների (Big Data) առաջացմանը, որոնց վերլուծությունն ավանդական կրթական գործընթացում ներգրավված մասնագետից պահանջում է բարձր մասնագիտական ունակություններ՝ մասնավորապես, երբ անհրաժեշտ են փորձագիտական գնահատականներ՝ հիմնաքարային որոշումներ կայացնելու համար:

Ընդ որում, հաշվի առնելով առկա տեղեկատվական հոսքերի ժամանակակից մակարդակը և արտադրված տեղեկատվության ծավալը, մասնագիտական ունակությունների հետ մեկտեղ խիստ անհրաժեշտ է պարտադիր է տվյալների գտնումն ու տեսակավորումը՝ դրանց հետագա օգտագործման, ուսումնասիրման, վերլուծության նպատակով: Նման դեպքերում հիմնվել միայն էվրիստիկ գիտելիքների և մասնագիտական փորձի վրա ոչ միշտ է արդարացված, առավել եւս, երբ կայացվելիք որոշումը կրում է ռազմավարական բնույթ, իսկ ժամանակը սուղ է:

Կրթական գործընթացներում արհեստական բանականության կիրառումն իրենից ներկայացնում է ուսումնառության ընթացքում մարդու վարքագծի, կարողությունների, ունակությունների բացահայտմանը և հետագա զարգացմանն ուղղված մանկավարժական, հոգեբանական, մեթոդոլոգիական և դիդակտիկական հետազոտությունների համախումբ՝ նպատակ ունենալով ավելի լավ հասկանալ, թե ինչպես

են մարդիկ սովորում և ինչպես սովորելն ավելի արդյունավետ դարձնել: Նման պարագայում, արհեստական բանականությունը հանդես է գալիս ինժեներական մտքի վրա հիմնված մանկավարժական պայման:

Արհեստական բանականության հիմնական գործիքակազմն է արհեստական նեյրոնային ցանցը: Նեյրոցանցային տեխնոլոգիաները միտված են փոխարինելու տվյալների քայլ առ քայլ և աստիճանաբար վերլուծությունը տեղեկատվության ամբողջ զանգվածի միաժամանակյա զուգահեռ մշակմամբ: Նեյրոցանցային տեխնոլոգիաներում ծրագրավորման դասական գաղափարը փոխարինված է ուսուցանելու ցանցերն ուսուցանվում են. ուսուցանելու հնարավորությունը դրանց գլխավոր առանձնահատկություններից է: Այս առանձնահատկության շնորհիվ «վերածրագրավորման» ու տվյալների բազան փոփոխելու կարիք չկա ցանցը ունակ է հայտնաբերել տվյալների միջև կախվածություններ, ինչպես նաեւ կատարել ընդհանրացում:

Արհեստական նեյրոնային ցանցերի մոդելները կրթության ցանկացած մակարդակում թե՛ ֆորմալ, թե՛ ոչ ֆորմալ, կարող են պրակտիկ նպատակներով կիրառվել կրթության որակի շարժընթացի գնահատման համար՝ սովորողների և դասավանդողների բնութագրիչների կամիսատեսման միջոցով, օգտագործվել կրթության որակի կոնկրետ ցուցանիշների վրա ազդող գործոնների որոշման, իրականացված կրթական ռազմավարության ազդեցության գնա-

հատման համար, տվյալների միջև բարդ կախվածությունների, որոնք չեն բացահայտվում ստանդարտ վիճակագրական մեթոդներով, հայտնաբերման համար, օգնում են կրթական միջավայրի ձեւավորման, դասընթացների նյութերի և կրթական ռեսուրսների կառավարման գործում:

Կրթական գործընթացներում մասնավորապես կարելի է առանձնացնել նեյրոցանցային տեխնոլոգիաների կիրառման երկու հայեցակետ.

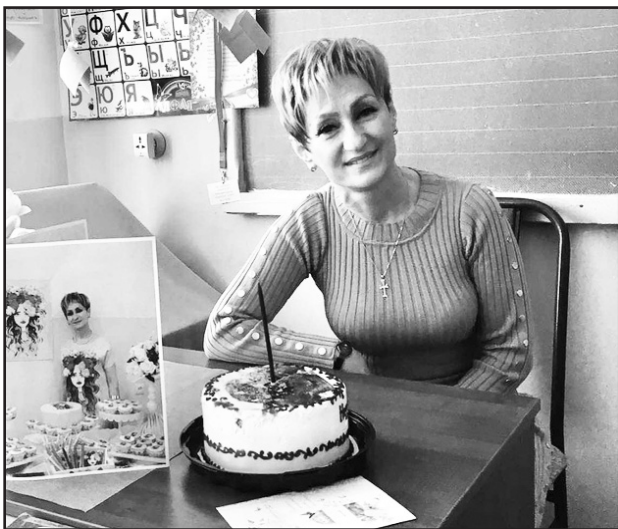
1. նեյրոտեստային բազայի հիման վրա կառուցված ծրագրային փաթեթների օգտագործում կրթական պրոցեսի կազմակերպման, հսկողության/վերահսկողության, վերլուծության գործընթացների ավտոմատացման համար,

2. ամմիջակամորեն ուսումնառողին կոնկրետ առարկան կամ նյութն ուսուցանելու նպատակով ստեղծված նեյրոցանցային ծրագրային փաթեթի ներդրում:

Այսպիսով, նեյրոցանցային տեխնոլոգիաները կրթական գործընթացի բոլոր մասնակիցների համար, ավանդական կրթական վիճակագրության սահմաններից դուրս, ստեղծում են հնարավորություն կարճ ժամանակահատվածում արագ կայացնելու տեղեկացված որոշում:

Արսեն ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ Երեւանի քաղաքապետարանի ֆինանսական վարչության պետական հանրակրթական ուսումնական հաստատությունների ֆինանսական գործառնությունների կազմակերպման բաժնի պետ

Խոսք շնորհավորանքի

Վերաներ 8 րատի է, ինչ Աստիկե Ղարձիկյանը (կամ ինչպես նրան դիմում են աշակերտները՝ Աստիկա Աստղանովյան) դասավանդում է Գրիգոր Նարեկացու անվան թիվ 137 հիմնական դպրոցում, Ույց հասցրել է աշխատանքային, սեր ու նվիրում Ուսուցիչի օրը, այնպիսի հեղինակություն չեղք լինել, ինչպիսին դժվարությամբ է հազողվում Ուսուցիչի վաստակաշար մակագրությունը: Եվ նա դրա համար հարույժ գանձեր չի գործադրում: Պարզապես ապրում է եւ ևսույնիսկ իր ապրելու արեսակով կրթում ու դասարհարակում: Ընթացում ու կոչումով մակագրված Աստիկա Աստղանովյանի շար են սիրում թե՛ ներկա եւ թե դարձյալ արդեն աշակերտներ, Ույց միշտ նրան աշակերտող իր առաջին ու առաջին միակ դասավարակյան դասարանի սաները:

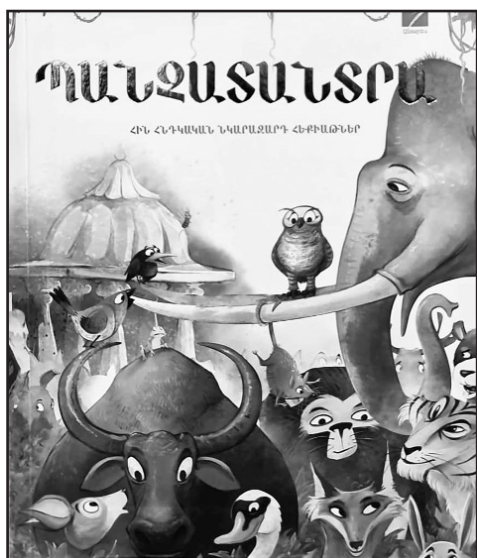
Ինքը՝ Աստիկե Ղարձիկյան-Գեորգյանը, ծնվել է 1967 թ. ապրիլի 30-ին, Երեւանում: Ամուսնու է Ա. Քրոնտովի անվան օրապ լեզուների պեդագոգիկ ինստիտուտում եւ աշխատել ռուսաց լեզվի ու գրականության մասնագետի որակավորմամբ: 2015 թ-ից աշխատում է Գ. Նարեկացու անվան դպրոցում:

Ասում են՝ դպրոց մտնելու պահից նա դարձավ դպրոցիկը, աշակերտներին: Ավելի շար նրանց հետ էր լինում, նրանց հոգանում ապրում եւ անում ամեն ինչ, որ երեխաները մշտապես սիրով ու գերմոթյամբ շրջապատված պահ իրենց: Մի անգամ ևսույնիսկ ամուսինը կարակեց. այն օրից, երբ դպրոցը գրավ Աստիկա Աստղանովյանի, ինքը նրան կորցրեց: Ազդարհել է նա ևսույնիսկ իր սաներին՝ 2022 թ. շրջանավարտներին, ովքեր գերմոթեն շնորհավորում են սիրելի ուսուցչուհուն ծննդյան 56-րդ րարեդարձի առթիվ:

Երբ ստեղծագործում են աշակերտները

Աստղաֆիզիկոս եւ թարգմանիչ

«Ինձ շատ հոգեհարազատ են Օսկար Ուայլդի հեքիաթները, որոնք առաջին անգամ կարողացի անգլերենով, եւ մայրիկիս աջակցությամբ իմ մեջ եղած կայծը վերածվեց հրդեհի: Ես անցա գործի. ընտրեցի իմ սիրելի հեքիաթը՝ «Սոխակն ու վարդը», եւ սկսեցի թարգմանել: Սկզբում երկմտում էի արդյո՞ք կստացվի: Ստացվեց: Թարգմանեցի այն մանկական գրքերի թարգմանիչ եւ խմբագիր Նունե Թորոսյանին: Առաջին իսկ տողերից նա հասկացավ լեզուները զգալու իմ կարողությունը, որը ձեւավորվել է իմ հարազատ դպրոցում ինձ դասավանդող ուսուցիչների շնորհիվ ու նրանց ջանքերով: Տիկին Նունե ինձ շատ խրախուսեց ու երաշխավորեց անգլերենից հայերեն թարգմանելու «Պանչատանտրան» հնդկական հեքիաթների ժողովածուն: Իրար հաջորդեցին անքուն գիշերներ: Ես տարերքի մեջ էի: Ութ ամսվա տքնաքան աշխատանքից հետո ինձ հաջողվեց թարգմանել մոտ հիսուն հեքիաթ: Տիկին Նունեի խմբագրությամբ՝ գիրքը ներկայացվեց տպագրության: Ես երանության մեջ էի: Կատարվել էր իմ բաղձանքը: Թարգմանություն հավանության արժանացավ:

Յունուս հավանության արժանացավ: Շուտով ես հրավեր ստացա հանրային հեռուստաընկերությունից՝ լինելու «Առավոտ լուսոյի» հյուրը: Դրան հաջորդեց հանրային ռադիոյի «Դպրություն» հաղորդաշարը:

Առաջին հաջողությունն ինձ թելեր տվեց: Առաջիկայում մեծ պլաններ ունեմ: Ուզում եմ դառնալ աստղաֆիզիկոս եւ այն համատեղել մասնագիտական գրքերի թարգմանության հետ: Իմ ձեռքբերումների, ինձ վստահելու եւ հավատալու համար շնորհակալ եմ առաջին հերթին մայրիկիս, տիկին Նունե Թորոսյանին, «Անտարես» հրատարակչության տնօրեն պարոն Արմեն Մարտիրոսյանին, Զոփիսիմե Մադոսյանին: **Մանուշակ ՆԵՐՍԻՅԱՆ Երեւանի Գովհաննես Գովհաննիսյանի անվան հ.52 հիմնական դպրոցի 9-րդ դասարանի աշակերտուհի**

Հայտարարություն

Հայտարարվում է մրցույթ 33 Կոտայքի մարզի «Հրազդանի հ. 2 հիմնական դպրոց» ՊՈԱԿ-ի մաթեմատիկայի (15 դասաժամ) թափուր տեղի համար: Մրցույթն անցկացվում է երկու փուլով՝ թեստավորման եւ հարցազրույցի: Թեստավորման փուլն անցկացվում է՝ ըստ 33 ԿԳՄՍՆ մշակած հարցաշարի: Հարցազրույցի փուլի հարցաշարը կազմում է հաստատությունը եւ յուրաքանչյուր մասնակցի հետ հարցազրույցն անցկացնում առանձին: Մրցույթին մասնակցելու համար պետք է ներկայացնել՝ - դիմում (Չեւ 1), մեկ լուսանկար 3x4 չափի, - բարձրագույն կրթությունը հավաստող փաստաթուղթ (դիպլոմ), - անձը հաստատող փաստաթուղթ, - «Հանրակրթության մասին» 33 օրենքի 26-րդ հոդվածի 1-ին մասին համապատասխան աշխատանքային ստաժի վերաբերյալ տեղեկանք աշխատավայրից եւ աշխատանքային գրքույկի պատճենը (առկայության դեպքում), - ինքնակենսագրություն (Չեւ 5), - այլ պետությունների քաղաքացիները՝ 33-ում աշխատելու իրավունքը հավաստող փաստաթուղթ, - 33 արական սեռի քաղաքացիները՝ նաեւ զինվորական գրքույկ, - հրատարակված հոդվածների ցանկ կամ գիտական կոչումը հավաստող փաստաթուղթ (առկայության դեպքում), - որակավորման տարակարգ ունենալու դեպքում հավաստող փաստաթուղթ: Տնօրենի կողմից նշանակված պատասխանատու անձը փաստաթղթերի բնօրինակները համեմատում է պատճենների հետ եւ բնօրինակները վերադարձնում: Եթե ներկայացված փաստաթղթերի ցանկն ամբողջական չէ կամ առկա են թերություններ, մասնակցիցը կարող է մինչեւ փաստաթղթերի ընդունման ժամկետի ավարտը վերացնել եւ համալրել դրանք: Փաստաթղթերն ընդունվում են **ապրիլի 26-ից մինչեւ մայիսի 11-ը ներառյալ, ամեն օր՝ ժամը 9:00-ից 16:00-ը, բացի շաբաթ, կիրակի եւ այլ ոչ աշխատանքային օրերից:** Մրցույթը տեղի կունենա **մայիսի 16-ին՝ ժամը 13:00-ին**, 33 Կոտայքի մարզի Հրազդանի հ. 2 հիմնական դպրոցում, հասցեն՝ ք. Հրազդան, Կենտրոն 49: Տեղեկությունների համար զանգահարել՝ (093) 24-64-54 հեռախոսահամարով:

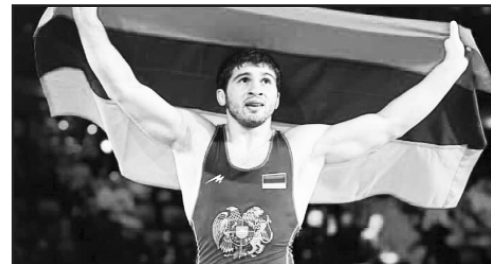
Հայտարարություն

Հայտարարվում է մրցույթ 33 Արմավիրի մարզի «Շահումյանի միջնակարգ դպրոց» ՊՈԱԿ-ի ֆիզիկուլտուրայի (2 մասնագետ, 28 դասաժամ), կենսաբանության (10 դասաժամ), ռուսաց լեզվի (6 դասաժամ), ինֆորմատիկայի (6 դասաժամ), ֆիզիկայի (10 դասաժամ) թափուր տեղերի համար: Մրցույթն անցկացվում է երկու փուլով՝ թեստավորման եւ հարցազրույցի: Թեստավորման փուլն անցկացվում է՝ ըստ 33 ԿԳՄՍՆ մշակած հարցաշարի: Հարցազրույցի փուլի հարցաշարը կազմում է հաստատությունը եւ յուրաքանչյուր մասնակցի հետ հարցազրույցն անցկացնում առանձին: Մրցույթին մասնակցելու համար պետք է ներկայացնել՝ - դիմում (Չեւ 1), մեկ լուսանկար 3x4 չափի, - բարձրագույն կրթությունը հավաստող փաստաթուղթ (դիպլոմ), - անձը հաստատող փաստաթուղթ, - «Հանրակրթության մասին» 33 օրենքի 26-րդ հոդվածի 1-ին մասին համապատասխան աշխատանքային ստաժի վերաբերյալ տեղեկանք աշխատավայրից եւ աշխատանքային գրքույկի պատճենը (առկայության դեպքում), - ինքնակենսագրություն (Չեւ 5), - այլ պետությունների քաղաքացիները՝ 33-ում աշխատելու իրավունքը հավաստող փաստաթուղթ, - 33 արական սեռի քաղաքացիները՝ նաեւ զինվորական գրքույկ, - հրատարակված հոդվածների ցանկ կամ գիտական կոչումը հավաստող փաստաթղթեր (առկայության դեպքում), - որակավորման տարակարգ ունենալու դեպքում հավաստող փաստաթուղթ: Տնօրենի կողմից նշանակված պատասխանատու անձը փաստաթղթերի բնօրինակները համեմատում է պատճենների հետ եւ բնօրինակները վերադարձնում: Եթե ներկայացված փաստաթղթերի ցանկն ամբողջական չէ կամ առկա են թերություններ, մասնակցիցը կարող է մինչեւ փաստաթղթերի ընդունման ժամկետի ավարտը վերացնել եւ համալրել դրանք: Փաստաթղթերն ընդունվում են **ապրիլի 26-ից մինչեւ մայիսի 11-ը ներառյալ, ամեն օր՝ ժամը 10:00-ից 15:00-ը, բացի շաբաթ, կիրակի եւ այլ ոչ աշխատանքային օրերից:** Մրցույթը տեղի կունենա **մայիսի 12-ին՝ ժամը 14:00-ին**, 33 Արմավիրի մարզի Շահումյանի միջնակարգ դպրոցում: Տեղեկությունների համար զանգահարել՝ (093) 84-56-57, (055) 73-22-22 հեռախոսահամարներով:

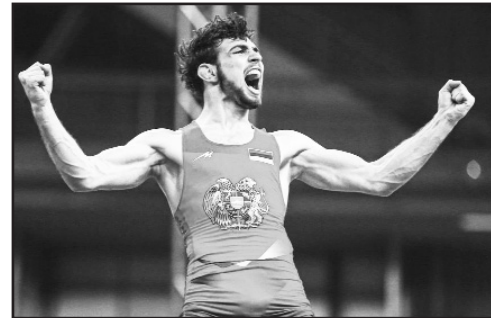
Ոսկե մեդալակիրներ

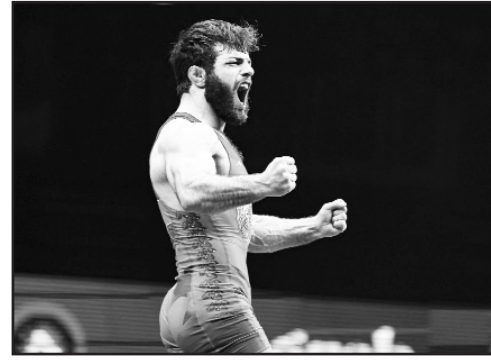
Արթուր Ալեքսանյան

Մալխաս Ամոյան

Արսեն Հարությունյան

Վազգեն Թեւանյան

Արման Ավանեսյան

Արսեն Խանջյան

Արծաթե մեդալակիր

Վարսիկ Գրիգորյան

Փորձիր լրացնել

Հիշողության ծիրում

Ուղղահայաց

1. «Ապրելու ապրիլ» երգի երաժշտության հեղինակը(անունը): 2. Գավառ Մեծ Հայքի Այրարատ նահանգում: 3. Հայտնի իրավապաշտպան, փաստաբան ... Բլունի, ով ՄԻԵԴ-ի դատարանին ներկայացրել է Հայոց ցեղասպանության վերաբերյալ անժխտելի փաստեր, այդ թվում՝ Օսմանյան կայսրության ղեկավարների ռազմական հանցագործությունները: 5. Հայոց ցեղասպանության մասին պատմող ֆիլմ, որի ռեժիսորն է Ատոմ Էդոյանը: 7. «Նոյյան ճանապարհ» գրքի հեղինակը ամերիկացի գրող ... Դավիթ: 8. «Արյունակից եղբայրները» ֆիլմի ռեժիսորը ... Սխապ: 9. Հայոց ցեղասպանության մասին պատմող «Մայրիկ» ֆիլմի ռեժիսորը ... Վերնոյ (Աշոտ Մալաթյան): 14. Համաշխարհային մարդասիրական մրցանակի անվանումը: Այդ մրցանակը Վարդան Գեորգյանի, Նուբար Աֆեյանի եւ Ռուբեն Վարդանյանի մարդասիրական ձեռնարկումն է: 15. «Աղետ, մի ցեղասպանություն» ֆիլմի ռեժիսոր գերմանացի ... Ֆրիդլեր: 16. «Ապրելու ապրիլ» երգի խոսքերի հեղինակը(անունը): 17. Հայ ժողովրդի նորվեգացի մեծ բարեկամը: 22. Հայոց ցեղասպանության 100-ամյակի խորհրդանիշ ծաղիկը: 23. Ֆիդայի, վրիժառու, ազատագրական շարժման գործիչ, Հայաստանի Առաջին Հանրապետության ռազմական նախարար (1920թ.) Դրաստամատ Կանայանի ֆիդայական անունը: 24. Հայդուկապետ, ռազմական տեսաբան Հրայր Դոխիքի՝ ժողովրդի շրջանում ստացած անունը: 25. Ծովքի եւ Կոնստանդնուպոլիսի միացյալ հայկական պետության թագավոր: 28. «Միլիոնավոր կյանքեր» երգի երաժշտության հեղինակ ... Մարգարյան: 29. Հայ աշուղ, «Ձորավար Անդրանիկ», «Մի ողբերգություն» երգերի հեղինակ: 30. «Էրթանք մըր երգիրը ...», «Քաղնք բանջար, նուռ ու նուշ, Ուտինք քաղցր մանանա, Խմինք պաղ ջրերեն անուշ» («Էրթանք մըր երգիրը...», հայրենասիրական երգ): 35. Ազգային-ազատագրական շարժման գործիչ, հայդուկային շարժման առաջին կազմակերպիչներից (1850-1902) ... Թավաթալյան: 36. «Ելիր Գեորգ, ելիր, դուշմանը ... է, Հայոց ազգի համար մեռնելը փառք է» («Գ. Չաուշի երգը», հայրենաս. երգ): 37. «Ամեն թվին կիցնի քաղցրիկ ...», «Մեկ-մեկ ուտինք փշուր, մըր սիրտ հովանա, Սասնա էրգիր մեր աչվու դեմ թող ծովանա, Քելե՛, լառ, քելե՛՛ երթանք մըր երգիր» («Քելե լառ», ժող. երգ): 41. «Միլիոնավոր կյանքեր» երգի խոսքերի հեղինակը՝ ամերիկացի բանաստեղծուհի ... Մեյն: 42. Հայ ազգային ազատագրական շարժման գործիչ, Աղբյուր Սերոբի կինն ու զինակիցը ... Մայրիկ: 47. Հայաստանի ազգային հերոս, Արցախի հերոս(անունը), ով սպանվել է ահաբեկչության ժամանակ՝ 1999թ. հոկտեմբերի 27-ին: 48. Հայկական լեռնաշխարհի ամենամեծ լիճը՝ Ուրմիա կամ ...: 49. Ֆրանսահայ հայտնի նկարիչ, «Ես հայ նկարիչ եմ, ես իմ տառապած ժողովրդի մի բեկորն եմ» խոսքերի հեղինակ՝ Գառզու կամ ... Չուլունյան: 50. Արցախի հերոս Պետրոս Ղեկունյանի կեղծանունը(նա գոհվել է 1999թ. Քարվաճառում): 53. Հայոց ազատամարտի անունով երախտավոր Սեբաստացի Մուրադը երգնկայուն իր զինակից Կայծակ Առաքելի հետ զբաղվել է գերեվարված հայ որբերի ետ գնմամբ: Նշանաբանը՝ «Մեկ հայը՝ մեկ ...»: 55. Հայկական լեռնաշխարհի 15 նահանգներից: 57. Հայ ազգային ազատագրական շարժման գործիչ, ֆիդայի Սարգիս Ծովանյանի ֆիդայական անունը:

Հորիզոնական

4. Կիլիկյան Հայկական թագավորության հզոր ամրոցներից: 6. «Արտույտների ազարակը» ֆիլմի հեղինակներից ... Տավիանի: 7. Այս հայ ազգային-ազատագրական շարժման գործիչի մասին(քրդերի հետ կռվելիս) քրդերը ասել են «Սա մարդ չէ, սա ... է» (փոթորիկ): 10. 5-րդ դարի հայ պատմիչ, Վարդանանց պատերազմի (451թ.) ակնմատես պատմիչը: 11. «Իմ որդին պիտի հայ լինի» ֆիլմի ռեժիսորը՝ կանադահայ Հակոբ...: 12. Հայ ազգային ազատագրական շարժման գործիչ, ով Գ. Չաուշի հետ իրականացրել է Արաբոյին մատնողի ահաբեկմանը, ... Ալիզանյան: 13. Հայ ազգային էպոս՝ դյուցազնավեպ «... ծներ»: 15. «Արարատն է վկա», առաջին եւ միակ ռուսերեն երգի (նվիրված հայոց ցեղասպանությանը) հեղինակը ... Սամատինա: 17. Հայ մեծամուն գրող ե. Չարենցի վեպը՝ «Երկիր ...»: 18. Կոստանդնուպոլիսում ծնված հայ բանաստեղծ Տիրան Զրաքյանի գրական կեղծանունը: Նա մահացել է գաղթի ճանապարհին (1921թ.): 19. Վանա լճի կղզիներից: 20. Հայ գորավար, իրանական խաների եւ թուրքական նվաճողների դեմ Սյունիքի ազատագրական շարժման առաջնորդ՝ Դավիթ ...: 21. Հայոց ցեղասպանության կազմակերպիչներից ... փաշա: 25. Հայոց վերջին արքա (1465-1471) Սմբատ ...: 26. Հայ ազատագրական շարժման մեծ երախտավոր Իսրայել ...: 27. Հայ ազգային-ազատագրական շարժման գործիչ (1871-1904) ... Լեւոնյան (Աշոտ Երկաթ): 31. Մարտակերտի շրջանի Դրմբոն գյուղի համար մղած մարտում զոհված Արցախի հերոս(անունը): 32. Հայաստանի ազգային հերոս, Արցախի հերոս (անունը), «Եթե կորցնենք Արցախը մենք կշրջենք հայ ժողովրդի պատմության վերջին էջը» խոսքերի հեղինակ: 33. Ազգային-ազատագրական շարժման գործիչ Համբարձում Բոյաջյանի (1867-1915) ֆիդայական անունը՝ Մեծն ...: 34. Հայ ազգային-ազատագրական շարժման գործիչ Մկրտիչ Սահակյանի(1861-1896) մականունը: 38. Լեռ Սասունում, լեռան գագաթին (2967մ.) կառուցված է Սուրբ Աստվածածին վանքը: 39. «4-րդ գնդի հրամանատար» ... Քեռի, ինքը արի եւ գործերը միշտ բարի, Սրտածնլիկ լուրդ առինք ցավալի, Քաջանց քաջը հերոս, Քեռի պանծալի» («Քեռիին երգը», ազգ.երգ): 40. Միջնադարյան հոգեւոր, մշակութային եւ գիտական նշանավոր կենտրոն Մեծ Հայքի Գուգարք նահանգի Տաշիրք գավառում «...ի վանքային համալիր»: 43. Լեռներ Արեւմտյան Հայաստանում, ուր գտնվում են աշխարհի ամենաբարձր խաչքարերը, որոնք կանգնեցվել են 1191 եւ 1194 թվականներին: 44. «Եկեք գնանք հայ աղջիկներ հասնինք ենտեղ ... լեռան, Ազգի պաշտպան ֆիդայիներ մեզի համար զոհ դառան» («Լեռան լանջին», Ներսիկ Իսպիրյան): 45. «Ձորի Միրոն» կինոնկարի գլխավոր հերոսի դերակատարը(անունը): 46. «Սպի» ֆիլմի ռեժիսորը՝ գերմանաբնակ թուրք ռեժիսոր ... Ակին: 50. «Ցեղասպանության որբերը» ֆիլմի ռեժիսորը՝ ամերիկահայ ... Մարոնյան: 51. Վանի թագավորության հիմնադիր առաջին արքան (մ.թ.ա.860-մ.թ.ա.843թթ): 52. Հայ ազգային-ազատագրական շարժման գործիչ Առաքել Մխիթարյանի (1863-1893) ֆիդայական անունը: 54. Գետ, որի ափին գտնվող դաշտում տեղի է ունեցել ճակատամարտ (451թ)՝ «Ավարայրի ճակատամարտ»: 56. «Իմ որդին պիտի հայ լինի» ֆիլմի ռեժիսորը՝ կանադահայ Հակոբ ...: 57. Հայ բանաստեղծ, բժիշկ, 1915թ. թուրքական յաթաղանի զոհ՝ Ռուբեն ...: 58. Արեւմտահայ գրող-երգիծաբան, ում անունը եղել է թուրքական իշխանության համար «անբարեհույս անձանց» ցուցակում՝ երվանդ ...: 59. «Զեմ մոռանա» երգի հեղինակը՝ ֆրանսահայ ... Ալթունյան: 60. «Գարուն էր: Ամառ եկավ, Չազ հանեց ծորում ...», Իսկ հայը զրկվեց ձագից, Իր պոռթկուն թոնրի տաքից, Իր մորից, հորից, յարից, Իր բնից ու աշխարհից» (Պ.Սեւակ, «Ղողանջ եղեռնական»):

յին հերոս, Արցախի հերոս (անունը), «Եթե կորցնենք Արցախը մենք կշրջենք հայ ժողովրդի պատմության վերջին էջը» խոսքերի հեղինակ: 33. Ազգային-ազատագրական շարժման գործիչ Համբարձում Բոյաջյանի (1867-1915) ֆիդայական անունը՝ Մեծն ...: 34. Հայ ազգային-ազատագրական շարժման գործիչ Մկրտիչ Սահակյանի(1861-1896) մականունը: 38. Լեռ Սասունում, լեռան գագաթին (2967մ.) կառուցված է Սուրբ Աստվածածին վանքը: 39. «4-րդ գնդի հրամանատար» ... Քեռի, ինքը արի եւ գործերը միշտ բարի, Սրտածնլիկ լուրդ առինք ցավալի, Քաջանց քաջը հերոս, Քեռի պանծալի» («Քեռիին երգը», ազգ.երգ): 40. Միջնադարյան հոգեւոր, մշակութային եւ գիտական նշանավոր կենտրոն Մեծ Հայքի Գուգարք նահանգի Տաշիրք գավառում «...ի վանքային համալիր»: 43. Լեռներ Արեւմտյան Հայաստանում, ուր գտնվում են աշխարհի ամենաբարձր խաչքարերը, որոնք կանգնեցվել են 1191 եւ 1194 թվականներին: 44. «Եկեք գնանք հայ աղջիկներ հասնինք ենտեղ ... լեռան, Ազգի պաշտպան ֆիդայիներ մեզի համար զոհ դառան» («Լեռան լանջին», Ներսիկ Իսպիրյան): 45. «Ձորի Միրոն» կինոնկարի գլխավոր հերոսի դերակատարը(անունը): 46. «Սպի» ֆիլմի ռեժիսորը՝ գերմանաբնակ թուրք ռեժիսոր ... Ակին: 50. «Ցեղասպանության որբերը» ֆիլմի ռեժիսորը՝ ամերիկահայ ... Մարոնյան: 51. Վանի թագավորության հիմնադիր առաջին արքան (մ.թ.ա.860-մ.թ.ա.843թթ): 52. Հայ ազգային-ազատագրական շարժման գործիչ Առաքել Մխիթարյանի (1863-1893) ֆիդայական անունը: 54. Գետ, որի ափին գտնվող դաշտում տեղի է ունեցել ճակատամարտ (451թ)՝ «Ավարայրի ճակատամարտ»: 56. «Իմ որդին պիտի հայ լինի» ֆիլմի ռեժիսորը՝ կանադահայ Հակոբ ...: 57. Հայ բանաստեղծ, բժիշկ, 1915թ. թուրքական յաթաղանի զոհ՝ Ռուբեն ...: 58. Արեւմտահայ գրող-երգիծաբան, ում անունը եղել է թուրքական իշխանության համար «անբարեհույս անձանց» ցուցակում՝ երվանդ ...: 59. «Զեմ մոռանա» երգի հեղինակը՝ ֆրանսահայ ... Ալթունյան: 60. «Գարուն էր: Ամառ եկավ, Չազ հանեց ծորում ...», Իսկ հայը զրկվեց ձագից, Իր պոռթկուն թոնրի տաքից, Իր մորից, հորից, յարից, Իր բնից ու աշխարհից» (Պ.Սեւակ, «Ղողանջ եղեռնական»):

Կազմեց Վոլոդյա ՆԻԿՈՂՈՍՅԱՆԸ

Սպարապետ Նժդեհ

**Խոսքը եւ երաժշտությունը
ԴԱՆԻԵԼ ԵՐԱԺՇՏԻ**

Արաքսից անդին մեր Ավարայրըն է,
Այս ասինքն քո սուրբ ծընընդավայրն է:
Վարդանանց ոգով՝ սրբազան ու վեհ,
Զորացել ես դու՝ Գարեգին Նժդեհ:

Երբ հուսահատված, հայերը ցրված
Ելք էին փնտրում, ոսխից գարկված,
Դու ժողովեցիր՝ սըրտիդ մեջ հըրդեհ,
Գոչեցիր՝ «Ի գե՛ն», սպարապետ Նժդեհ:

Խուստուփի լանջին կանթեղ է վառված՝
Հյուսիսի դրժնի «վիրապից» հառնած՝
Հերոսիդ անմահ մատուներն է լուսե՝
Գալիքի փարոս՝ նահատակ Նժդեհ:

Գործը քո սուրբ էր, երկընթից օրհնված,
Պատգամըդ լըսեց հայ ազգըդ փրկված:
Արյան կաթիլներ կըդառնան վարդեր,
Ճակատիդ պըսակ, հաղթանակ Նժդեհ:

- ❖ Ինքն իրեն հարգող ժողովուրդը իր ինքնապաշտպանության հույսը դնում է նախ իր բազուկի, ի՛ր գե՛նքի վրա:
- ❖ Հայրենապաշտպան դաստիարակություն - ահա մեր փրկության խարիսխը:

Գարեգին Նժդեհ

22 *f*
Գո - չե - ցիր՝ «Ի գե՛ն», սպա - րա - պետ Նժ - դեհ: Խուս - տու - փի լան - ջին կան - քեղ է վառ - ված՝

27 *mf*
Հյու - սի - սի դըժ - նի «վի - րա - պից» հառ - նած՝ Հե - րո - սիդ ան - մահ մա - տուներն է լու - սե՝

31 *f*
գա - լի - քի փա - րոս՝՝ նա - հա - տակ Նժ - դեհ:

36
Գոր - ծը քո սուրբ էր, եր - կըն - թից օրի - նը - ված,

39
Պատ - գա - մըդ լը - սեց հայ ազ - գըդ փրկ - ված: Ար - յան կա - թիլ - մեր

42
կը - դառ - նան վար - դեր, ճա - կա - տիդ պը - սակ, հաղ - րա - կան Նժ - դեհ:

Վեհ (♩ = 46-50)

1 *mp*
Ա - րաք - սից ան - դին մեր Ա - վա - րայրն է, Այս ա - փինք քո սուրբ ծը - նըն - դա - վայրն է Վար - դա - նանց ո - գով՝

8 *mp* *mf*
սըր - րա - գան ու վեհ, Զո - րա - ցել ես դու՝ Գա - րե - գին Նժ - դեհ: Երբ հու - սա - հատ - ված, հա - յե - րը ցըր - ված,

13 *f*
Ելք է - ին փն - տրում, ո - սո - խից գարկ - ված, Դու ժո - դը - վե - ցիր՝ սըր - տիդ մեջ հըր - դեհ,

18 *mf*
կը - դառ - նան վար - դեր, ճա - կա - տիդ պը - սակ, հաղ - րա - կան Նժ - դեհ:

ISSN 1829-2593
771829 259108

ՀԻՄՆԱԴԻՐ՝
ՀՀ ԿԳՆ
«Կրթություն» թերթի
խմբագրություն» ՊՓԲԸ

Գրանցման վկայական՝ 01Ա-049349,
Տրված է՝ 11.01.2001թ.
Դասիչ՝ 69312,
Հասցեն՝ ՏԻԳՐԱՆ Մեծի 67,
E-mail: krtutun@yandex.ru
Հեռ. 57 49 56

Խմբագրությունը ստացված թղթակցությունները եւ նամակները չի գրախոսում եւ ետ չի վերադարձնում: Չպատվիրված հոդվածների համար հոնորար չի վճարվում:
Գովազդային նյութերի բովանդակության համար խմբագրությունը պատասխանատվություն չի կրում:
Հղումը պարտադիր է:

Տպագրված է «ՏԻԳՐԱՆ Մեծ»
իրատարակչության տպարանում:
Տպաքանակը՝ 2000:
Ծավալը՝ 6 տպագրական մամուլ:
Ստորագրված է տպագրության՝
25.04.2023թ.
Գինը՝ 400 դրամ:

Համարի պատասխանատու՝
Գլխավոր խմբագիր՝
Գագիկ ՄԻՆԱՍՅԱՆ